

 NANMEEBOOKS

Booklist Pick:1 ใน 100
นวนิยายสืบสวนของเด็ก
และเยาวชนแห่งทศวรรษ
โดยนักเขียนเจ้าของรางวัล
Topelius Prize

Novel for
Young Adult

Snow White
Trilogy

แดงกว่าเลือด
๑ AS RED AS BLOOD

SALLA SIMUKKA

กุลธิดา รุ่งเรืองเกียรติ แปล

Snow White
Trilogy

แดงคุดเลือด
๑ AS RED AS BLOOD

SALLA SIMUKKA

กุลธิดา รุ่งเรืองเกียรติ แปล

Snow White Trilogy 1: As Red As Blood

แดงดุจเลือด

Salla Simukka เขียน

กุลธิดา รุ่งเรืองเกียรติ แปล

วิภาดา สุทธิโรจน์ บรรณาธิการ

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2558

ราคา 145 บาท

Original Title: Punainen Kuin Veri

Copyright © Salla Simukka, 2013

Original edition published by Tammi Publishers

Thai edition published by agreement with Tammi Publishers

and Elina Ahlback Literary Agency, Helsinki, Finland,

Through Tuttle-Mori Agency (Thailand)

Thai language translation copyright © 2015 by Nanmeebooks Co., Ltd.

All rights reserved.

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2558: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณารักษ์ของหอสมุดแห่งชาติ

ซิมุกกา, ซัลลา.

แดงดุจเลือด. -- (ชุด Snow White Trilogy). -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์, 2558.

200 หน้า.

1. นวนิยายฟินแลนด์. I. กุลธิดา รุ่งเรืองเกียรติ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

894.5413

ISBN 978-616-04-2962-2

กรรมการผู้จัดการ สุวดี จงสถิตย์วัฒนา • รองกรรมการผู้จัดการ คิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ ราตรี ลังสกุล • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุชาดา งามวัฒนจินดา • หัวหน้าบรรณาธิการ อาจารย์ สุทธิโรจน์ • บรรณาธิการ ญัฐพรพรณ เรื่องศิรินุสรณ์ • หัวหน้าพิสูจน์อักษร ดวงพร วิทยุธรรมรัตน์ • พิสูจน์อักษร รณชัย ทุมรัตน์ • ผู้จัดการกองศิลปกรรม กฤษดา เสงส์รงค์ • ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม สุนันท์ เพชรขาว • กราฟิก สุปราณี อภัยแสน • หัวหน้าประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ • ประสานงานการผลิตฉัตรทิพย์ กสิสิทธิ์

เพลตที่ ริดิชนัทธ์ โทร. 0-2439-6000 พิมพ์ที่ พิมพ์ดี โทร. 0-2401-9401

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

 NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

กระต่ายที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการนอนสบายตา เนื่องจากแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนำสำนักพิมพ์

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเด็กสาวคนหนึ่ง ชื่อของเธอคือลูมิกกิ แปลว่า
สโนว์ไวต์

เธออาศัยอยู่ในเมืองดัมเปอเร ซึ่งยามฤดูหนาวทิวทัศน์แทบทั้งหมดจะปกคลุม
ด้วยหิมะสีขาวโพลน

เธอทำตัวสันโดษ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร ซุกซ่อนอดีตไว้ในมุมลึกที่สุด อดีต
อันมืดม่น ดำสนิทดูจไม่ทะลุ

ในเทพนิยาย สโนว์ไวต์ตัดสินใจผิดพลาดทันทีที่เธอรับแอปเปิลอาบยาพิษ
จากแม่มดใจร้าย ส่วนลูมิกกิ โชคชะตาของเธอพลิกผันชั่วขณะที่เปิดประตูเข้าไป
เห็นแบงก์ยูโรอาบเลือดในห้องมืด แบงก์ยูโรปริศนาซึ่งไม่รู้ว่าจะดันตอของมันเป็น
ชั่วร้ายยิ่งกว่าแม่มดในเทพนิยายเรื่องไหนๆ หรือเปล่า

หลังจากวินาทีนั้น ชีวิตสงบสุขที่ลูมิกกิพยายามก่อร่างมาก็พลันเปลี่ยนไป
ท่ามกลางหิมะขาวบริสุทธิ์ อันตรายค่อยๆ คืบคลานเข้าใกล้เธอ ประหนึ่งหยดเลือด
สีแดงฉานที่แทรกซึมผ่านหิมะอย่างช้าๆ รู้ตัวอีกทีผืนหิมะก็กลายเป็นสีแดงดู
เลือด

หากเป็นเทพนิยาย คงมีเจ้าชายขี่ม้าขาวมาช่วยชีวิตเธอไว้ได้ทันทั่วทั้งที่ แต่
ลูมิกกิไม่ใช่เจ้าหญิงสโนว์ไวต์ เธอจึงต้องพึงสมอง ไหวพริบ และความกล้าหาญของ
ตัวเอง เพื่อเอาชีวิตรอดจากอันตรายเหล่านี้ให้จงได้

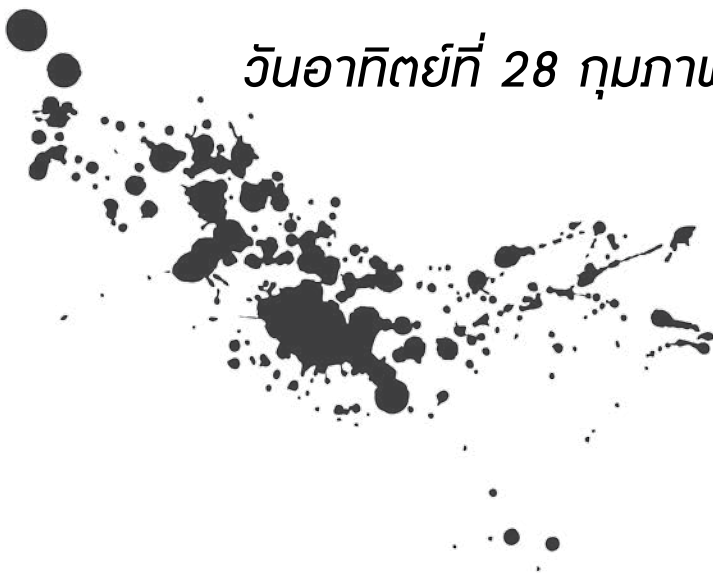
แอบกระซิบว่า **แดงดูเลือด** เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของปริศนาที่สโนว์ไวต์
"ลูมิกกิ" ต้องเผชิญ

แค่จุดเริ่มต้นก็ตื่นเต้นลุ้นระทึกจนวางไม่ลงแล้ว

นานมีบุ๊คส์

กาลครั้งหนึ่งกลางเหมันตฤดู เกล็ดหิมะโปรยปรายจากฟากฟ้า
ราวกับขนนกพลิวไหว มีราชินีองค์หนึ่งนั่งเย็บผ้าอยู่ริมกรอบหน้าต่างไม้สีดำลับ
ระหว่งนั้นราชินีมองออกไปนอกหน้าต่าง เช้มเย็บผ้าจึงดำนิ่วจนโลหิต
สามหยดหยดลงบนหิมะ เมื่อเห็นสีแดงฉานตัดกับหิมะขาวโพลนดูงดงาม นางจึง
นึกขึ้นว่า "คงจะดีหากข้าได้มีบุตรสักคนซึ่งขาวดุจหิมะ แดงดุจโลหิต และดำลึบดุจ
ไม้กรอบหน้าต่างนี้"

วันอาทิตย์ที่ 28 กุมภาพันธ์

1

สี่ขาโพลนปกคลุมไปทั่วพื้น หิมะใหม่ตกลงมาเมื่อลิบห้านาทีที่แล้ว กองทับถมบนหิมะเก่าเป็นชั้นเกล็ดหิมะนุ่มละมุน เมื่อลิบห้านาทีก่อนหน้านี้ อะไรก็ยังคงเป็นไปได้ โลกยังคงดูสวยงาม อนาคตก็ยังส่องประกายอยู่ไกลๆ ดูสงบสว่างไสว และอิสระเสรีกว่าตอนนี้ อนาคตที่คุ้มค่ากับการเสี่ยง การทุ่มสุดพลัง และการพยายามไปให้ถึง

เมื่อลิบห้านาทีที่แล้ว หิมะโปรยปรายลงมาบางเบาเหมือนปุยผ้าขาวผืนบาง ปกคลุมหิมะเก่า แล้วจู่ๆ หิมะก็หยุดตก กะทันหันพอๆ กับตอนเริ่ม แสงอาทิตย์สาดส่องผ่านก้อนเมฆ วันสวยงามแบบนี้ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยนักในฤดูหนาว

บัดนี้ สีแดงเคลื่อนที่เข้ากลบสีขาวมากขึ้นทุกขณะ แผ่ขยายไปบนพื้นกว้าง คืบคลานแผ่สีผ่านเกล็ดหิมะใส สีแดงบางส่วนกระเซ็นไปกว่านั้น และหากมันมีเสียง สีแดงสว่างเจิดจ้าเหล่านั้นคงแผดเสียงดังก้องทั่วผืนหิมะอย่างไม่ต้องสงสัย

นาตาเลีย สมิรวินราวจึงมองหิมะสีแดงด้วยดวงตาสีน้ำตาล แต่ทว่ามองไม่เห็นอะไรเลย เธอไม่คิดอะไรเลย ไม่หวังอะไรเลย ไม่กลัวอะไรเลย

ลิบนาทีก่อนหน้านี้นาตาเลียทั้งหวังและกลัวมากที่สุดในชีวิต มือสั่นเทา ยัดเงินสดจำนวนหนึ่งลงกระเป๋าทิ้งหูลุยชีวิตตองของแท้ หูเจียฟังเสียงกุกกัก แม้เพียงเล็กน้อยจากภายนอก เธอพยายามสงบจิตสงบใจ บอกตัวเองซ้ำๆ ว่าไม่มี

อะไรหรอก เธอวางแผนทุกอย่างไว้แล้ว แต่เธอก็รู้แก๊ใจดีว่าไม่มีแผนใดสมบูรณ์แบบ แผนที่ดีสุดสำหรับเธอมาเป็นเดือนๆ อาจพังครืนลงได้ด้วยเรื่องเล็กๆ น้อยๆ

ในกระเป๋านั้นมีพาสปอร์ตและตั๋วเครื่องบินไปมอสโก เธอไม่ได้หยิบอะไรอื่นติดตัวมาเลย ที่สนามบินมอสโก พี่ชายจะเช่ารถมารับ แล้วขับพาเธอเดินทางหลายร้อยกิโลเมตรไปยังกระท่อมในป่าซึ่งแทบไม่มีใครรู้จัก ณ ที่นั่นแม่ของเธอจะรออยู่พร้อมโอลกา ลูกสาววัยสามขวบที่เธอไม่ได้เห็นหน้ามาเป็นปี ลูกน้อยจะจำเธอได้ไหม แต่ไม่เป็นไรหรอก ช่วงเดือนสองเดือนที่ต้องหลบอยู่ในป่า เธอคงมีเวลาทำความรู้จักกับลูกอีกครั้ง เธอจะหลบอยู่จนมั่นใจว่าปลอดภัย รอจนทุกคนลืมเรื่องราวของเธอหมดสิ้น

นาตาเลียยังคงได้ยินเสียงในหัวที่คอยเถียงว่าไม่มีใครลืมเธอได้หรอก ไม่มีใครจะยอมให้เธอหายไปง่ายๆ แต่เธอก็บอกตัวเองว่าเธอไม่ได้สลักสำคัญอะไรหาคนมาทำแทนได้ไม่ยาก การออกไปตามหาเธอยังจะวุ่นวายกว่าเสียอีก

งานแบบที่เธอทำมีคนหาหน้าไปอยู่บ่อยๆ และมักเอาเงินติดตัวไปด้วย นับเป็นความเสี่ยงอย่างหนึ่งของการทำธุรกิจ เป็นความสูญเสียที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ก็เหมือนร้านขายของสดที่จำใจต้องคัลดผลไม้น่าๆ ที่ไป

นาตาเลียยังไม่ได้นับเงิน เธอแค่ยัดลงในกระเป๋ามากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แบงก์บางใบยับยู่ยี่ แต่ไม่เป็นไรหรอก แบงก์ห้าร้อยยูโรยับยู่ยี่ก็มีมูลค่าเท่าแบงก์ห้าร้อยยูโรใหม่กริบ เอาไปใช้ซื้ออาหารได้สามเดือนเหมือนกัน หรืออาจจะสืลยด้วยถ้าใช้ระวังๆ แล้วก็ใช้เป็นค่าปิดปากใครสักคนได้นานพอดู สำหรับหลายๆ คน ห้าร้อยยูโรคือมูลค่าของความลับอะไรสักอย่าง

บัดนี้ นาตาเลีย สมิรีโนววัยยี่สิบปีนอนคว่ำหน้า แก้มซุกอยู่ในกองหิมะ เธอไม่ได้รู้สึกถึงหิมะที่ทิ่มแทงผิวกายสักนิด ไม่รู้สึกถึงอุณหภูมิเย็นเฉียบลบยี่สิบห้า องศาบนหุอันเปลือยเปล่า

แผ่นดินแปลกประหลาด ฤดูใบไม้ผลิที่หนาวเหน็บ

นาตาเลีย เธอเหน็บหนาวจับใจ

ผู้ชายคนนั้นร้องเพลงเกี่ยวกับหญิงสาวชื่อนาตาเลียให้เธอฟังด้วยเสียงแหบ ผิดคีย์ นาตาเลียไม่ชอบเพลงนี้เอาเสียเลย นาตาเลียในเพลงมาจากยูเครน แต่

เธอเป็นคนรัสเซีย อย่างไรก็ตาม เธอชอบผู้ชายคนที่ร้องเพลงนี้พลางลูบผมเธอ เธอพยายามไม่ฟังเนื้อเพลง ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องยากอะไร เธอรู้ภาษาฟินแลนด์อยู่บ้าง ส่วนใหญ่จะฟังเข้าใจมากกว่าพูดได้ แต่เมื่อเธอหยุดพยายามและปล่อยให้สบาย คำต่างภาษาเหล่านั้นก็ผสมปนเปกัน ไร้ความหมาย กลายเป็นเพียงคลื่นเสียงที่เปล่งจากปากชายคนนั้นขณะเขาฮัมเพลงแนบคอเธอ

ห้านาทีก่อนหน้านี้ นาดาเลียคิดถึงชายคนนั้นกับมือที่ค่อนข้างงอแงของเขา เธอจะคิดถึงเธอไหมนะ นิดหน่อยมั้ง อาจจะนิดหน่อย แต่คงไม่มากพอ เพราะเขาไม่ได้รักเธอเลย ไม่เคยเลย ถ้าเขารักเธอจริงๆ เขาก็คงช่วยแก้ปัญหาให้เธออย่างที่เคยสัญญาไว้หลายครั้ง ตอนนี้นาดาเลียต้องแก้ปัญหาด้วยตัวเอง

สองนาทีก่อนหน้านี้ นาดาเลียปิดกระเป๋าซึ่งเต็มไปด้วยเงินสด เธอจัดแจงเสื้อผ้าหน้าผมและมองภาพตัวเองในกระจกเงาตรงห้องโถง ผมย้อมสีบลอนด์ ตาสีน้ำตาล คิ้วบาง และปากสีแดงฉาน เธอดูซีดเซียว ได้ตาล้าดำเพราะนอนดึก เธอกำลังจะไป เธอรู้สึกถึงรสชาติความกลัวและอิสรภาพในปาก ทั้งสองอย่างเจือด้วยรสขมขึ้น ๆ

สองนาทีก่อนหน้านี้ เธอจ้องมองตัวเองในกระจก เชิดคางขึ้น นี่คือโอกาสของเธอ และเธอกำลังจะใช้มัน

ขณะนั้นเองนาดาเลียได้ยินเสียงกุญแจไขประตู เธอยืนแข็งที่อยู่อยุตรงนั้น เงยหูฟังเต็มที่ เสียงฝีเท้าหนึ่งคู่ สองคู่ สามคู่ คนสามคนกำลังมา เธอต้องวิ่งเท่านั้น

หนึ่งนาทีก่อนหน้านี้ นาดาเลียวิ่งเข้าครัวผ่านประตูเจ็ลียง เธอไขกุญแจ เป๊ะเป๊ะ มือสั่นเกินกว่าจะเปิดประตูได้ ทันใดนั้นมันก็เปิดออกได้ราวปาฏิหาริย์ นาดาเลียวิ่งผ่านเจ็ลียงที่ปกคลุมด้วยหิมะตรงไปยังสวน รองเท้าบูตหนังของเธอจมลงในหิมะ แต่เธอก็ยังวิ่งต่อไปโดยไม่เหลียวหลังกลับ เธอไม่ได้ยินอะไรทั้งสิ้น ครู่หนึ่งนั้นเธอคิดว่าเธออาจรอด เธออาจหนีได้ และเธออาจชนะ

สามสิบวินาทีก่อนหน้านี้ ปีนเก็บเสียงลั่นไกเสียงทึบ กระสุนเจาะด้านหลัง เลือดไค้ดและผิวหนังของนาดาเลีย สมิร์โนวา เจียดกระดูกสันหลัง จิกผ่านอวัยวะภายใน และทะลุออกมาทางกระเป๋าทูลุยสัตว์ตอซึ่งเธอถอดไว้แนบอก เธอล้มคว่ำ

ลงบนหิมะขาวบริสุทธิ์

แสงสีแดงได้ร่างนาตาเลียขยายวงใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ กินบริเวณหิมะโดยรอบ
สีแดงฉานนั้นไหลแรงและยังอุ่น แต่ก็เย็นยะเยือกลงภายในไม่กี่วินาที เสียงฝีเท้า
หนักๆ ก้าวซ้ำๆ เข้าใกล้นาตาเลีย สมิร์โนวาที่นอนแน่นิ่งอยู่บนกองหิมะ แต่เธอ
ไม่ได้ยินแล้ว

เช้ามืด
วันจันทร์ที่ 29 กุมภาพันธ์

2

คนสามคนเบียดเสียดกันอยู่ที่ประตู ต่างคนต่างต้องการจะเข้าไปข้างในเป็นคนแรก

"เฮ้ย ขอทางหน่อยสิ ฉันจะได้ไขกุญแจให้มันตรงรูสักที"

"นายไม่เคยแหะอะไรเข้าไปในรูสำเร็จหรอก"

เสียงหัวเราะดังขึ้น จุๆ เสียงหัวเราะดังขึ้นอีก

"เดี๋ยวก่อน มันต้องอย่างนี้ นี่ ไขกุญแจเข้าไปแบบนี้ แล้วก็หมุนซ้ายๆ ซ้ายมากๆ เฮ้ย สุดยอดเลยอะ นี่พวกเธอลองคิดดูนะ แะหมุนกุญแจดอกเดียวก็ปลดล็อกได้ละ ไอ้คนที่ประดิษฐ์ระบบอะไรนี่ขึ้นมามันคิดได้ไงวะ ถ้าถามฉันนะ นี่คือนิ่งมหัศจรรย์ลำดับที่สิบสามของโลกเลย"

"หุบปากเถอะ แล้วก็เปิดประตูเดี๋ยวนี"

ทั้งสามผลักประตูเปิด เบียดแย่งกันเข้าไปข้างในจนคนหนึ่งแทบล้มลงไปกองบนพื้น ขณะเดียวกันอีกคนก็เริ่มตะโกนเสียงแหลม แล้วขำเสียงที่สะท้อนไปมาในพื้นที่ว่างเปล่านี้ คนที่สามพยายามนึก ก่อนจะครรหส์ปลดสัญญาณกันขโมยทีละตัว

"หนึ่ง...เจ็ด...สาม...สอง เฮ้ย ถูกด้วยเว้ย! สิ่งมหัศจรรย์ลำดับที่สิบสี่ของโลกก็คือ เราปลดสัญญาณกันขโมยได้โดยกดเลขแค่ไม่กี่ตัว เอาละ ฉันรู้แล้วว่า"

โตขึ้นฉันจะเป็นอะไร ช่างกัญแจเง มั่นคืออาชีพใช้หรือเปล่า คือทำงานอะไรก็ได้ กับล็อกโซมัย หรือเป็นยามดี"

อีกสองคนไม่ได้ตั้งใจฟัง พวกนั้นมัวแต่วิ่งไปมาบนระเบียงว่างเปล่าและมืดมืด ตะโกนไป หัวเราะคิกคักไป แล้วอีกคนก็ตามมา เสียงหัวเราะกระทบผนัง สะท้อน ก้องลงไปตามช่องบันได

"เราคือผู้ชนะ!"

ชนะ ชอ นอ อะ ชนะ

"เราโคตรรวยแล้ว!"

พวกเขาดีใจ กระโดดชนกันจนล้มลงบนพื้น เกลือกกลิ้งไปมาและหัวเราะ คิกคัก พร้อมกันนั้นกินอนโบกมือขึ้นลงและกางขาไปมาบนพื้นกระเบื้อง เหมือน ทำรูปนางฟ้าบนพื้นหิมะอย่างไรรายางนั้น แล้วหนึ่งในนั้นก็นึกได้ว่า

"เรารวยแล้ว เอ แต่เงินนั้นมันสกปรกนี่"

"เออ จริง เงินสกปรก"

"เราต้องไปที่ไอ้ห้องมีदनั้น เรามาที่นี้กันเพราะห้องนั้นนี่นะ"

หากเพียงทั้งสามจำได้ว่าเกิดอะไรขึ้นบ้างละก็ แต่ความจำของทั้งสามคล้าย กับหมอกควันที่มีภาพของเหตุการณ์มั่วๆ ฐบขึ้นมาเป็นระยะ มีคนอาเจียน อีกคน แก้วน้ำว้ายน้ำอยู่ในสระ ประตูล็อกอยู่ทั้งที่ไม่ควรล็อก แจกันคริสตัลแตก และ เศษแก้วที่ดำซาใครบางคน เลือด เสียงเพลง "อูปลั!...ไอ้ดิดิดอะเกน" ดังลั่น เป็น เพลงเคยฮิตที่ถูกลืมซึ่งใครบางคนเปิดวนอยู่อย่างนั้น *ไอเฟลด์วิทยัวร์ฮาร์ด ก๊อตลอสต์อินเดอะเกม* มีคนร้องไห้สะอึกสะอื้น แต่ก็ไม่อยากให้ใครมาปลอบ พื้น ลื่นเพราะมีเหล้ารั่มหก กลิ่นเหล้าทั้งฉุนและหอมหวานในคราเดียวกัน

ความทรงจำเรียงไม่เป็นลำดับ ใครเป็นคนเอาถุงพลาสติกมา เอามาตอน ไหน ใครเปิดถุง เอามือล้วงเข้าไป ดึงออกมา แล้วก็เสียนี่ เมื่อไหร่พวกเขาจะ จำได้

จะต้อง "จัด" แล้ว เร็ว เตี้ยวนี้

"นายมีของเหลือบ้างมั๊ย ฉันอยากจัดสักกรอบ"

"ฉันมีไอ้นี้"

ยาสามเม็ด แบ่งกันคนละเม็ด ทั้งสามวางยาลงบนลิ้น รอให้มันละลาย
ในปาก

"อา เยี่ยม กำลังดีเลย"

ในห้องมืด มืดมิด จนกระทั่งหนึ่งในสามคนนั้นเปิดสวิตช์ไฟ

"แสงสว่างจงมา และแสงก็มา"

ถุงพลาสติกอยู่บนโต๊ะ เปิดอ้า

"เฮ้ย โคตรเหม็นเลยวะ"

"เงินไม่มีวันเหม็นหรือไงวะ เงินนะหอมจะตาย"

"เงินโคตรเยอะเลย"

"เราจะแบ่งกันสามคน คนละเท่าๆ กัน"

"เหลือเชื่อ! ฉันไม่เคยเจออะไรแบบนี้เลย รักพวกเธอจัง รักทั้งโลกเลย"

"เธออย่ามาจูบฉันนะ เกิด 'อยาก' ขึ้นมาแล้วจะเสียสมาธิหมด"

"เราเอากันบนพื้นนี้เลยดีมั้ย"

"ไม่เอาหรอก ได้เวลาทำความสะอาดแล้ว"

พวกเขาใส่น้ำในถาดน้ำยาล้างรูป จุ่มแบงก์ลงไปในน้ำ แล้วค่อยๆ แขน
ดากที่ละใบ

"นี่ละที่เขาเรียกกันว่าฟอกเงิน"

วันจันทร์ที่ 29 กุมภาพันธ์

3

"ตื่น ตื่นได้แล้ว ลูกสิ! ยายชี้เสา แล้วก็อย่าได้กลิ้งไปกลิ้งมาแล้ว
หลับต่ออีกละ"

ลูมิกกิ อันเดอร์ซอน ได้ยินเสียงตะโกนเต็มสองรูหู แยะจริงที่เสียงดัง
นำราคาญนี้ช่างฟังคุ้นหู เสียงของเธอเอง เธออัดไว้เป็นเสียงนาฬิกาปลุกในโทรศัพท์
มือถือ เพราะคิดว่าเจ้าเสียงนี้จะช่วยให้เธอลุกจากเตียงอุ่นๆ ได้ดีกว่าเสียงอื่นใด
แน่ๆ แน่นนอนว่ามันใช้งานได้จริง เธอไม่คิดจะกลับไปหลับต่อเลย

เธอนั่งสละลิ้มสละลิที่ปลายเตียง เหลือบมองปฏิทินมุมินบนผนังห้อง วันจันทร์
ที่ยืดบัก้ากุ่มภาพันธ์ วันอธิกสุรทิน วันไร้สาระที่สุดในโลก ทำไมไม่เป็นวันหยุด
นานาชาติไปเลยเล่า ไหนๆ ก็เป็นแคว้นส่วนเกินอยู่แล้ว ทำไมต้องทำอะไรเป็นสาระ
หรือเป็นประโยชน์ด้วยละ

ลูมิกกิสวมรองเท้าเดินในบ้านสี่ฟ้าชนฟูฟองเดินลากเท้าไปที่ครัว กะ
ปริมาณน้ำและกาแฟใส่หม้อต้มกาแฟแบบอิตาลี แล้ววางเตารอให้กาแฟเดือด
เข้านี้ถ้าไม่มีกาแฟเอสเปรสโซ่เข้มๆ สักถ้วย ลูมิกกิคงใช้ชีวิตประจำวันอย่างมนุษย์
ปกติไม่ได้แน่ ช่างนอกยังมีดอยู่ มีดเกินกว่าจะตื่นด้วยซ้ำ และเมื่อไม่มีแสงมา
สะท้อน แม้ว่ากองหิมะจะสูงแค่ไหนก็ไม่ช่วยให้สว่าง ความมืดมัวจะคงอยู่อีกพักใหญ่
จะปกคลุมทั่วพื้นแลนด์อย่างนี้ไปจนถึงเดือนมีนาคม

เธอเกลียดสิ่งเหล่านี้ในฤดูหนาว หิมะและความหนาวเหน็บ ทั้งสองอย่างเกินจะทนไหว ฤดูใบไม้ผลิยังมาไม่ถึงง่าย ๆ ฤดูหนาวยังคงดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ โดยไม่มีวี่แววว่าจะจบลง แข่งขันทุกอย่างให้เสร็จช้าและน่าเบื่อหน่าย อยู่ในบ้าน ลูมิกิกี้หนาว ออกไปข้างนอกก็หนาว อยู่โรงเรียนก็หนาว แต่น่าแปลก บางทีเธอก็รู้สึกว่าการที่เธอไม่หนาวคือตอนที่เธอว่ายน้ำอยู่ในหลุมน้ำแข็งที่ทะเลสาบ แต่จะให้อยู่ในนั่นทั้งวันก็คงไม่ได้ เธอหยิบเสื้อสเวตเตอร์ขนแกะสีเทามาสวม เทกาแฟ และกลับไปดื่มในห้องเพียงห้องเดียวของเธอ ห้องชุดสตูดิโอสุดอลังการ ขนาดสิบเจ็ดตารางเมตร เธอนั่งคู้ตัวอยู่บนเก้าอี้เท้าแขนสภาพเย็น ๆ พยายามทำให้ตัวเองอบอุ่น ลมยังคงพัดเข้ามาทางหน้าต่างแม้ว่าเธอจะติดขอบยางเพิ่มแล้วเมื่อฤดูใบไม้ร่วง

กาแฟรสเหมือนกาแฟ เธอเองก็ไม่ได้หวังว่าจะมีรสอื่นหรอก เธอไม่ชอบกาแฟหวานแปลก ๆ อย่างกาแฟใส่ช็อกโกแลต เฮเซลนัต กระวาน และวานิลลา กาแฟดำต้องเข้มข้น เรื่องราวต้องจริง บ้านต้องมีไว้อยู่อาศัย นั่นเป็นวิถีชีวิตของลูมิกิกี้ ครั้งสุดท้ายที่แม่เธอมาเยี่ยม แม่ตกใจ "นี่ใจคอจะไม่ตกแต่งอะไรบ้างหรือลูก ทำบ้านให้เป็นบ้านนะ"

ไม่ ลูมิกิกี้ไม่ทำหรอก เธออยู่ที่ห้องนี้ได้ประมาณปีครึ่ง มีแค่ฟูกหนา ๆ บนพื้น โต๊ะเขียนหนังสือ แล็บท็อป และเก้าอี้เท้าแขนเก่า ๆ นั่งสบายอีกตัว ช่วงสองสามเดือนแรกที่อยู่ที่นี้ แม่ยึดเยี่ยดจะซื้อเตียงและตู้หนังสือให้เธอ แต่ลูมิกิกี้ปฏิเสธทำเดียว หนังสือของเธอตั้งเป็นกอง ๆ อยู่บนพื้น "ของตกแต่ง" ขึ้นเดียวในห้องนี้ก็คือปฏิทินมุมินชาวดำ ทำไมต้องวุ่นวายแต่งบ้านด้วย นี่ไม่ใช่รายการเรียลลิตีโชว์นะ เธอก็แค่จะอยู่ที่นี้จนจบมัธยมปลายเท่านั้น ไม่ใช่บ้านที่เธอจะตั้งรกรากอยู่นานกว่าที่ควรจะเป็นสักหน่อย พอเรียนจบเธอก็ย้ายไปที่ไหนก็ได้ ไม่ต้องคิดถึงใครหรืออะไรทั้งสิ้น

บ้านพ่อแม่ที่รีเทิร์มเธอก็ไม่ใช่บ้านของเธอด้วย ตอนนี้เธอรู้สึกเหมือนเป็นผู้อยู่อาศัยมากกว่า ทั้งเฟอร์นิเจอร์และสิ่งของตกแต่งอื่น ๆ ทำให้เธอหนักถึงสิ่งที่เธออยากจะมี สิ่งที่ทำให้เธอหนักถึงบ่อยเกินไปเสียอีกทั้งในฝันดีและฝันร้าย

ปฏิกิริยาของพ่อกับแม่ตอนที่เธอจะย้ายออกจากบ้านเต็มไปด้วยความขัดแย้ง

บางครั้งก็เหมือนว่าท่านทั้งสองโผล่อกที่เธอออกไปได้ จริงอยู่ แม้บรรยากาศที่บ้านมักจะตึงเครียด แต่มันก็เป็นแบบนั้นมาตลอด อย่างน้อยก็ตั้งแต่เธอจำความได้ เธอนึกไม่ออกเลยว่าความตึงเครียดนั้นมาจากไหน แต่เธอเองก็ไม่เคยเห็นพ่อแม่ทะเลาะกัน และเธอก็ไม่เคยขึ้นเสียงใส่พวกท่านเลยสักครั้ง เมื่อวันที่ย้ายออกใกล้เข้ามา พ่อกับแม่ก็อดเธอบ่อยขึ้น นานขึ้น ซึ่งแปลกและน่ารำคาญทีเดียว เพราะนี่ไม่ใช่สิ่งที่ครอบครัวเธอทำกันเป็นปกติ

หลังจากกอดเธอ แม่จะประคองใบหน้าของเธอและจ้องอยู่นานสองนาน จนเธอรู้สึกแปลกๆ

"หนูคือทุกสิ่งทุกอย่างของพ่อกับแม่ หนูคนเดียวเท่านั้น"

แม่พูดประโยคเดิมซ้ำๆ คล้ายจะบ่อน้ำตาแตกได้ทุกเมื่อ ลูมิกกิเริ่มรู้สึกเหมือนถูกคุกคาม เมื่อเก็บของย้ายมาอยู่ตัมเปเรโดยมีพ่อกับแม่คอยช่วยเหลือเรียบร้อย และปิดประตูบ้านเป็นครั้งแรกหลังจากพ่อแม่กลับไปแล้ว เธอรู้สึกรากับน้ำหนักที่เธอแบกอยู่บนบ่าโดยไม่รู้ตัวนั้นหายไปทันที

"หนูไหวแน่นอน อยู่ที่นี่นะ"

แม่ถามเธอแบบนี้เสมอ ส่วนพ่อจะมีวิธีที่อยู่กับความเป็นจริงมากกว่า พ่อจะพูดเป็นภาษาสวีเดนแทนที่จะพูดภาษาฟินแลนด์อย่างเคยว่า "สวานน้อยจะโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ต้องดูแลตัวเองได้แน่" และนั่นเป็นสิ่งที่ลูมิกกิจะทำ สวานน้อยที่กำลังโตของพ่อจะดูแลตัวเองแล้ว และจะทำได้ดีขึ้นทุกวันๆ

เด็กสาวที่จ้องมองเธอกลับมาจากกระจกห้องน้ำเข้านั้นดูเหนื่อยอ่อนกาเฟอีนออกฤทธิ์ไม่เร็วพอ ลูมิกกิรวบผมสีน้ำตาลเป็นหางม้าแล้วล้างหน้าด้วยน้ำเย็น พ่อกับแม่ตั้งชื่อให้เธอว่า ลูมิกกิ ซึ่งหมายถึง "สโนว์ไวต์" โดยไม่คำนึงถึงความเป็นจริงเลย ผมของเธอไม่ได้เป็นสีดำ ผิวไม่ได้ขาวราวหิมะตกใหม่ และริมฝีปากก็ไม่ได้แดงระเรื่อ เธอเคยพยายามย้อมผมและแต่งหน้าให้สมกับชื่อสโนว์ไวต์ แต่เธอก็ไม่เห็นประโยชน์อะไร ภาพที่เธอเห็นในกระจกนั้นดีพอแล้วสำหรับเธอ ข้างความคิดเห็นของคนอื่นปะไร

ลูมิกกิคิดอยู่เสมอว่าวินาทีที่เปื้อนจะใส่อะไรไปโรงเรียนดี เธอตัดสินใจว่าจะยังใส่เสื้อเดรสสีเทานั่นกับกางเกงยีนส์ตัว รองเท้าคอมแบต แจ็กเก็ตขนแกะสีดำ

ผ้าพันคอสีเขียว ถุงมือ และหมวกไหมพรมสีเทา พร้อมสะพายเป้แฟลลร์ราเวน เรียบร้อย

ท้องร้องเสียงดังเพราะความหิว ตู๋เย็นเธอยังมีด หลอดไฟในตู้เย็นของเธอ เสียมาสองอาทิตย์แล้ว และเธอก็ซีเกียจเปลี่ยน เธอต้องซื้อขนมปังสักชิ้นสองชิ้น ที่โรงอาหารโรงเรียน แน่แน่นอนว่าต้องกินกาแฟอีกสักแก้วด้วย

เสียงโหวกเหวกอันคุ้นเคยดังก้องอยู่ที่ประตูโรงเรียน ทุกคนต่างรีบ และตะโกนให้โลกรู้ว่าตนจะรีบไปทำอะไร เด็กมัธยมปลายนี้ช่างพูดเสียงดัง ช่างมีชีวิตชีวา และช่างสร้างสรรค์เหลือเกินในการสรรหาคำพูดและท่าทางมาคุยกัน ลูมิกก็รู้ว่าเธอใจร้ายเกินไปกับคนเหล่านี้ แต่เช้าบางวัน เสื้อผ้าสีแสบและท่าทาง รวากับเล่นละครก็เหลือทนจริงๆ แล้วยังขอดกลองที่ทุกคนดูจะมีร่วมกันโดย ปราศจากคำพูด เกี่ยวกับเส้นแบ่งที่พวกเขาไม่ก้าวข้าม เพื่อที่จะมีสิทธิ์ทำตัว "แตกต่าง" และ "เป็นตัวของตัวเอง" แบบเหมือนๆ กันไปเสียหมด

แม้ว่าจะรำคาญโรงเรียนนี้ แต่ลูมิกก็กียินดีและถือว่าเป็นโชคดีของเธอ ที่ได้มาเรียนที่นี่ เพราะนั่นหมายความว่าเธอไม่ต้องอยู่ริมหกอีกต่อไป เธอย้าย มาเรียนที่นี่ก็เพราะอยากหนีจากที่นั่น พอกับแม่อาจทำใจลำบากที่เธอย้ายออกมาเรียนในเมืองต้มเปเรซิ่งทั้งใหญ่และไกลบ้านขนาดนี้ แต่การที่เธอได้เข้าเรียนใน โรงเรียนมัธยมปลายซึ่งมีชื่อเสียงด้านศิลปะก็เป็นเหตุผลที่ดีพอ เทอมแรกๆ ที่เรียนที่นี่ เธอรู้สึกรวากับตายไปแล้วและกำลังอยู่บนสวรรค์ แต่ความรู้สึกเหล่านั้น ก็ค่อยๆ จางหายไป พร้อมกับที่เธอเริ่มคุ้นเคยกับสถานที่แห่งนี้ และพบว่าภายใต้ รอยยิ้มแห่งความสุขกลับเต็มไปด้วยความริษยา ความจอมปลอม การเสแสร้ง การ โอ้อวดให้ตัวเองดูสำคัญ และความไม่มั่นคงทางอารมณ์

โชคดีที่โรงเรียนไม่ใช่แค่เสียงดัง ด้านในตึกของโรงเรียนยังอบอุ่นด้วย พอ จะทำให้แขนขาที่ชาอยู่ของลูมิกก็กลับมีความรู้สึกขึ้นมาบ้าง เธอรู้ว่าความรู้สึกชา เหมือนถูกเข็มทิ่มกำลังจะมาพร้อมเลือดที่เริ่มไหลเวียนสู่นิ้วมือนิ้วเท้าของเธอ เธอ น่าจะใส่ถุงเท้าขนแกะสองชั้นแล้วยัดเท้าใส่รองเท้าบูตทั้งอย่างนั้นเลย เธอแขวน เสื้อโค้ตบนตะขอก่อนวิ่งลงมาข้างล่างเพื่อไปโรงอาหารและร้านขายขนม

"มังสวิริติหรือธรรมดา" ป้าแม่ครัวถามเพราะรู้จักลูมิกกิ

"ทั้งสองอย่างเลยดีกว่า" เธอตอบ "กาแฟแก้วใหญ่ด้วยค่ะ"

"เอาเต็มแก้วเลยนะ ไม่ต้องเหลือที่ให้นมหมอก" แม่ครัวหัวเราะและเทกาแฟให้เธอจนถึงขอบแก้วกระดาษ

เธอนั่งลงที่โต๊ะ ให้ความอบอุ่นแผ่ซ่านอย่างช้าๆ ไปทั่วร่าง โอ้ย โอ้ย โอ้ย อาการเหน็บชาแบบเข็มล้านเล่มทิ่มแทงอยู่ทั้งร่างนี้มันเสี่ยงไม่ได้จริงๆ ในช่วงฤดูหนาว เธอใช้มือทั้งสองโอบรอบแก้วกาแฟไว้สัปดาห์แล้วจึงกดขนมปังคำหนึ่ง อืม มะเขือเทศสุกกำลังดี พริกหวานก็กรอบ ลูมิกกิเป็นมังสวิริติทางการเงินดี ๆ นี่เอง เธอไม่ใช่เงินตัวเองซื้อเนื้อสัตว์ แต่ถ้าคนอื่นซื้อและทำให้กิน เธอก็ยินดี เธออาจดูเหมือนเป็นคนมือถือสากปากถือศีล แต่มันก็เป็นประโยชน์ต่อเธอ

เด็กสาวสามคนจากโต๊ะข้างๆ ส่งเสียงกระแทกรูหนูเธอ สาวผมบลอนด์ สะบัดผมพลั่วสลาย สาวผมดำสั้นหมุนตัวไปมา ส่วนสาวผมแดงยืนบิดม้วนผมเล่น น้ำหอมอีฟว์แซงโลรองกลั่นเบปิตอลล์ น้ำหอมบริตนิแยสเปียสกลั่นแฟนตาซี และน้ำหอมมิตติออร์กลิ้นเชรี่ฟุ้งไปทั่ว

"หัวฉันจะระเบิดแล้วนะ ถ้าเขายังทำเหมือนฉันไร้ตัวตนแบบนี้ ถ้าจะมาทำโน่นนี่สารพัดกับฉันที่ปาร์ตี้ แต่แทบจะไม่ทักกันที่โรงเรียนแบบนี้ เขาคงต้องคิดใหม่ ไม่อยากเชื่อเลยว่าเขาจะอายุสิบแปดแล้ว"

"ยังงั้นซะหัวฉันก็คงระเบิดอยู่ดี ไม่น่าตีมนานขนาดนั้นเลย ฉันไม่รู้สักนิดว่าในเครื่องตีมีอะไร!"

"เอาน่า อย่างน้อยเราก็คัดตีกันเท่านั้นนะ"

อีกฝ่ายทำท่าเหมือนตกใจ ตาเหลือก

"หมายถึงใคร..."

"นี่ ถ้าตาไม่บอดก็น่าจะเห็นตาของเอลิซานะ ยายบ๊อ เธอกระวนกระวาย ผิดปกติสุดๆ"

"เธอก็เป็นแบบนี้มาอยู่แล้วนะ"

"นี่แบบพลังงานลึกร้อยหนึ่งได้"

ลูมิกกิชอบมองทั้งสามสูมหัวกระซิบกระซาบกัน เธอตีมกาแฟจนหมด

แก้ว เหลือบมองนาฬิกา เหลืออีกสิบนาทีก่อนคาบเรียนจะเริ่ม เธอยืนขึ้นพร้อมกับหยิบขนมปังเปล่าๆ ดัดมือมาด้วย เธอทนฟังพวกมาเฟียน้ำหอมโตะซังๆ คุยกันไม่ไหว กลิ่นของพวกหล่อนทั้งสามชวนคลื่นเหียนเหลือทน

โครงสร้างทางสังคมของโรงเรียนไม่ได้ซับซ้อนอะไร

มีพวกสาว ๆ สมอင့်ตันที่สนใจแต่รูปร่างหน้าตาตัวเองซึ่งล้วนอยากเรียนต่อทางกฎหมาย แต่มาเข้าโรงเรียนเฉพาะทางเพราะเกรดเฉลี่ยสูงส่งของพวกเธอ พูดประมาณว่า "ก็แบบว่า มันเป็นศิลปะนะ"

มีพวกศิลปินใหญ่และพวกปัญญาชนผู้ยิ่งใหญ่กว่ามาโรงเรียนเพื่ออวดฉลาด

มีพวกอัจฉริยะคณิตศาสตร์ที่ดูเหมือนงงันตลอดเวลา

แล้วก็มีพวกปกติ เด็กธรรมดา ปานกลาง เต็มห้องประชุมและเต็มบันไดไปหมด เข้าแถวย้วยเยื้ออยู่ในโรงอาหาร ทุกคนหน้าตาเหมือนกัน เสียงเหมือนกัน กลิ่นก็เหมือนกัน อีกไม่กี่ปีก็ไม่มีใครจำชื่อพวกนั้นได้ หรือแม้กระทั่งตอนนี้ก็ไม่มีใครจำได้อยู่แล้ว

ยังมีพวกเด็กฉลาดที่ฉลาดและนิสัยดีจริงๆ ด้วย จะว่าไป ปกติแล้วลูมิกกิไม่ถูกเด็กคนอื่นหอรอก เธอแค่รู้ดีว่านี่เป็นหน้ากากที่หลายคนสวมเข้าสังคมเท่านั้น เวลาเข้าโรงเรียนก็หยิบหน้ากากมาใส่เพื่อผู้คนจะได้จดจำพวกเขาได้ง่ายขึ้น เธอไม่ได้ว่าใคร แต่พอถึงวันแรกที่โรงเรียนใหม่ เธอก็ตัดสินใจว่าจะไม่ยอมให้ตัวเองตกอยู่ในการจัดประเภทใดๆ ไม่ยอมให้ใครมาจัดเธอไว้กับคนกลุ่มใดก็ตามที่จะทำให้คนคาดเดาอะไรเกี่ยวกับเธอได้ง่ายๆ

ลูมิกกิตามดูการเกิดขึ้นของกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็ก กลุ่มตามรสนิยมต่างๆ ด้วยความสนใจนิดๆ และความสนุกสนานหน่อยๆ เธอเลือกอยู่ข้างนอกวง แต่ก็ไม่ใช่ยายประหลาด แต่งกายด้วยชุดดำ แอบอยู่ตามกำแพง และไม่มีใครคบเสียทีเดียว ผู้คนยังจำชื่อเธอได้

ลูมิกกิ อันเดอร์ซอน เด็กสาวลูกครึ่งฟินแลนด์-สวีเดน จากเมืองรีทิแมกิ ผู้ซึ่งมีความคิดถึถวนในทุกเรื่อง ผู้ซึ่งได้เกรดสี่วิชาฟิสิกส์และปรัชญา ผู้ซึ่งเล่นละครเวทีเป็นอาชีพเสีย¹ ได้นำทิ้งเสียงจนครูสองคนโกรธและคนดูที่เหลื่อแทบจะทนดูไม่ไหว

¹ ตัวละครในบทละครเรื่องแฮมเลตของเชกสเปียร์

ผู้ซึ่งไม่เล่นอะไรแผลงๆ ที่โรงเรียนเลยและไม่ไปปาร์ตี้ใดๆ เลย ผู้ซึ่งกินข้าวคนเดียว แต่ก็ไม่ดูเดียวดาย

เธอเป็นเหมือนตัวต่อชิ้นที่เกินมา ไม่มีที่ของตัวเอง แต่ก็สามารถนำไปวาง ที่ใดก็ได้ถ้าจำเป็น

เธอไม่เหมือนคนอื่น

แต่เธอก็ดูเหมือนคนอื่นไม่ผิดเพี้ยน

ลูมิกิกิมาถึงประตูห้องมืดที่เปิดอยู่และมองไปรอบๆ ไม่มีใครเลย เธอก้าวเข้าไปในโถงเล็กๆ ของห้องและดึงประตูปิด มืดสนิท เธอเอื้อมไปเปิด ประตูด้านในอีกบานอย่างคล่องแคล่ว มือของเธอกระระยะได้จากความจำ มืดสนิท เงียบสงัด สงบสุข เธอมีเวลาช่วงหนึ่งอยู่กับตัวเองก่อนโรงเรียนจะเริ่ม ทำสมาธิ เต็มพลัง เป็นพิธีกรรมประจำวันของเธอที่ไม่มีใครล่วงรู้ เป็นนิสัยซึ่งสะท้อนอดีต และปัจจุบัน หลายปีมาแล้วที่ลูมิกิกิต้องคอยหาที่ซ่อนตัวเพราะเธอก้าว การหา มุมลับและที่ปลอดภัยถือเป็นความจำเป็นเท่าชีวิต ตอนนี้ไม่ใช่เรื่องการหาที่ซ่อน เพราะกลัวอีกแล้ว แต่เป็นการหาสถานที่ของเธอเองในสถานที่ซึ่งต้องใช้ร่วมกับ คนอื่น ห้องมืดเป็นเหมือนหลุมหลบภัยที่เธอจะแวะพักทำใจสักหนอยก่อนจะต้อง ออกไปยังโลกภายนอกที่เต็มไปด้วยบทสนทนา เสียง ความคิด และความรู้สึกของ คนอื่นๆ

ลูมิกิกิพึ่งกำแพงและจ้องความมืดด้วยดวงตาที่หลับอยู่ ปล่องใจให้ว่าง สิ่งที่ยากที่สุดสำหรับเธอคือโยนเรื่องราวต่างๆ ในชีวิตประจำวันทิ้งไป ส่วนใหญ่ เป็นเรื่องยิบย่อยในวิชาเลขที่กำลังจะมาถึง หรือเรื่องที่จะจะไปซื้อของหลังเลิก เรียน หรืออาจเป็นเรื่องที่เธอจะไปออกกำลังกายบอดี้คอมแบต แต่วันนี้ ทำ อย่างไม่เธอก็ก้าวข้ามผ่านเสียงรบกวนเหล่านั้นไปไม่ได้ บางสิ่งดึงเธอไว้ บางอย่าง ก่อทวนเธออยู่

กลืน

กลืนในห้องมืดแปลกไปจากเดิม แต่เธอก็หาที่มาของกลืนไม่พบ เธอเดิน ไปข้างหน้าหนึ่งก้าว อะไรบางอย่างระหวั่นเธอเบาๆ เธอกระโดดด้วยความตกใจ

และเปิดไฟฉุกเฉินสีแดง

แบงก์ห้าร้อยยูโร

มีเป็นสิบๆใบห้อยอยู่ในห้องมืด แบงก์จริงไหม ลูมิกก็ยกมือแตะไปที่ใกล้ที่สุดดู อย่างน้อยเนื้อกระดาษก็เหมือนจริง เธอดูให้แน่ใจว่าไม่มีรูปล้างอยู่ในถาดล้างรูป และเปิดไฟปกติ

เธอหรีดาส่องแบงก์กับไฟ ลายน้ำก็มี ตัวเลขโปร่งแสงก็มี แถบสีโลหะบนเนื้อกระดาษก็มี ฮอโลแกรมก็มี ถ้าแบงก์เหล่านี้ไม่ใช่ของจริงก็ต้องเป็นของปลอมที่ทำได้เหมือนจริงมาก

ของเหลวในถาดล้างรูปเป็นสีน้ำตาลส้ม ลูมิกก็ลองใช้นิ้วจิ้ม น้ำธรรมดา เธอก็มองพื้นห้องมืด เห็นว่ามันเต็มไปด้วยรอยเปื้อนสีน้ำตาลแดง เธอมองมุมแบงก์และเห็นรอยเปื้อนสีน้ำตาลแบบเดียวกัน เธอรู้แล้วว่าอะไรบงกนจิตใจเธอในความคิด

กลิ่นเลือดแห้งกรัง

4

ลูมิกก็มองออกไปนอกหน้าต่างห้องเรียน จ้องต้นไม้ซึ่งปกคลุมด้วยเกล็ดหิมะระยิบระยับและป้ายหินหลุมศพที่ทั้งเก่าและเล็ก แต่ถ้าเป็นโปสเตอร์การ์ดที่มีตัวทศน์สีขาวแบบนี้ละก็ เธอกลับไม่สนใจเลย เธอพักสายตานั้นเพราะมันง่ายกว่าการจ้องจอทย์เลขบนกระดาน สมอของเธอยากคิดเรื่องอื่นมากกว่า

เธอทิ้งเงินไว้ในห้องมีด เดินจากมา ปิดประตู ตรงเข้าห้องเรียน เธอไม่ได้พูดอะไรกับใครสักคำ มีเวลาหนึ่งคาบให้คิดพิจารณาว่าเธอควรทำอะไร

วิธีใช้ชีวิตที่ง่ายที่สุดคือยุ่งวุ่นวายในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับตัวเองให้น้อยที่สุด

นี่เป็นคติประจำใจเธอมานานหลายปี ถ้าไม่ยุ่งเรื่องของคนอื่นก็ไม่มีอะไรต้องวุ่นวาย ถ้าเงียบไว้และไตร่ตรองก่อนพูดก็จะมีชีวิตที่สงบสุข แม้ว่าตอนนี้เธออยากจะลืมเรื่องทั้งหมด ลืมว่ามีแบงก์ที่ถูกล้างเล็ดออกแล้ว แต่เธอก็รู้ว่าทำไม่ได้ ภาพแบงก์พวกนั้นติดอยู่ในหัวของเธอแน่นเหมือนที่กลิ่นของมันยังติดจมูก เธอรู้ว่าเธอจะวุ่นวายใจอยู่แบบนี้จนกว่าจะไขปริศนานี้ให้กระจ่าง

เธอควรบอกครูใหญ่ ถ้าทำอย่างนั้น ปัญหานี้ก็จะกลายเป็นของคนอื่น เธอจะได้อยู่อย่างสงบ บางทีเงินนั้นอาจเป็นส่วนหนึ่งของงานศิลปะสักชิ้นหนึ่ง ซึ่งถ้าเป็นกรณีนั้น เงินนั้นก็ต้องเป็นของปลอม ว่าแต่ทำไมถึงมีคนเล่นกับเงินด้วยวิธีที่ยุ่งยากวุ่นวายแบบนี้ละ เงินนั้นดูเหมือนจริงเสียจนตำรวจคงต้องถือว่าเป็นการ

ปลอมแปลงธนบัตร และการปลอมแปลงธนบัตรก็ถือเป็นอาชญากรรม

หรือว่าแบงก์เป็นของจริง

ลูมิกกินึกไม่ออกเลยว่าทำไมถึงมีคนมาล้างเงินมากมายขนาดนั้นในห้องมืดของโรงเรียนมัธยมปลาย และยิ่งกว่านั้นยังทิ้งไว้แบบนั้นในห้องที่ไม่ได้ล็อกอีก บ้ากันไปใหญ่แล้ว เธอพยายามหาเหตุและผลของเรื่องนี้จนหัวหมุน แต่ก็ไม่สำเร็จ เธอหลับตาและเห็นแบงก์เหล่านั้นห้อยเรียงราย มีชิ้นส่วนสำคัญบางอย่างหายไปจากภาพในสมองของเธอ เธอไม่ใช่ยอดนักสืบอย่างเซอร์ล็อก โฮมส์เสียด้วย ที่เพียงมองปราดเดียวก็สามารถปะติดปะต่อเรื่องราวต่างๆ ก่อนที่แบงก์มากมายจะมาห้อยอยู่ในห้องมืดของโรงเรียนแบบนี้

ลูมิกกิต้องคุยกับครูใหญ่ เธอควรไปนำเงินเหล่านั้นไปให้ครูใหญ่ หรือเธอไม่ควรจะแตะต้องมันนะ

แสงแดดส่องลงมาถึงไม้ ดุระยิบระยับแสงตาเวลามอง ขนาดเธออยู่ในห้องเรียนที่อบอุ่นยังรู้สึกถึงความหนาวเหน็บจากข้างนอกได้ เธอตัวสั่น อากาศในห้องเรียนทำให้ความคิดของเธอฮึดฮัด รวากับก้าวอย่างอันเชื่องช้าบนทางเหนียวเหนียว

แล้วเธอก็ตัดสินใจในที่สุด

ลูมิกกิเดินตรงไปที่ห้องมืด อยากจะแน่ใจว่าภาพที่เห็นเป็นเรื่องจริง สิ่งที่เธอเจอช่างน่าอัศจรรย์ เธออาจจินตนาการไปเอง หรือไม่ก็เข้าใจผิด ถ้าหากมีแบงก์แค่ใบเดียวที่เป็นของจริง ส่วนที่เหลือเป็นเงินในเกมเศรษฐีล่ะ

คติประจำใจข้อที่สองของลูมิกกิคือ *อย่าด่วนสรุปจนเกินไป*

บางทีนะ เรียกพวกมันว่าคติประจำใจอาจอดฉลาดเกินไป มันอาจเป็นแค่หลักการหรือวิธีคิดที่เคยมีประโยชน์หรือเป็นคุณอยู่บ้าง

ลูมิกกิสั่งโหยงเพราะมีคนเดินมาตรงหัวมุม ตู้กานั่นเอง ลูกชายครูใหญ่วัยสิบแปดปี ผู้ซึ่งอยากเป็นดาราดังตัวสั้น และคิดตลอดว่าตัวเองจะทำตัวเป็นพระเจ้าอย่างไรเมื่อไหร่ก็ได้ พวกครูก็หน้าขึ้นตาบานอดทนกับพฤติกรรมกร่างๆ วิธีพูดเล่นจะเย่อหยิ่ง และไรมาสายที่เขาเป็นมานาน วันนี้เขาดูรีบๆ จนศอกหรือ

กระเป่าเป้เกือบชนลูมิกกิถ้าเธอไม่รีบหลบเขา

เธอเรียนรู้ที่จะหลบเลี่ยงผู้คนโดยที่ไม่มีใครสังเกต ก็แค่กะจังหวะให้พอดี และทำให้เป็นธรรมชาติแทนที่จะทำเหมือนกับว่ากำลังหลบใครอยู่ ลูมิกกิเรียนรู้ที่จะทำตัวไม่น่ารำคาญหรือประจบใคร

ตึกกายังคงเดินต่อไป เร็วขึ้นเสียด้วยซ้ำจนเกือบจะวิ่ง เขาแทบไม่สังเกตเห็นลูมิกกิเลย เธอยังยืนนิ่ง รอจนเขาลับตาไปแล้วค่อยเดินไปยังห้องมืดดีกว่า เมื่อแน่ใจว่าเขาไปแล้วจริงๆ เธอจึงเปิดประตูนอก ปิด และเปิดประตูด้านในของห้องมืด จากนั้นเปิดไฟสีแดง

เธอกะพริบตาสองครั้ง

ภาพที่เห็นยังเป็นเหมือนเดิม แต่เงินหายไปแล้ว

ลูมิกกิสับสนในใจ นี่คือผลลัพธ์ที่เธอไม่จัดการเรื่องนี้ทันที แล้วทีนี้เธอจะทำอะไรดี ไปบอกครูใหญ่ว่าเห็นแบงก์เป็นพันๆ ยูโรห้อยอยู่ในห้องมืดโดยไม่มีหลักฐานอะไรเลย หรือรอให้มีคนมาถามแล้วค่อยเล่าว่าเธอเห็นอะไรบ้าง หรือลืมทุกอย่างให้หมดสิ้นและคิดเสียว่าเธออาจจะนอนน้อยเกินไปจนเหนื่อยล้าและเห็นภาพหลอนไปเอง

เธอพึ่งผนังห้องมืดและหลังตาลง มีอะไรกวาดใจเธออีกแล้ว บางอย่างไม่เหมือนเดิม มีอะไรผิดที่ผิดทาง สมองเธอบนที่ภาพบางอย่างไว้ และตอนนั้นมันก็พยายามนึกว่ามีอะไรผิดปกติไป เธอลืมตาและนึกออกว่ามันคืออะไร

กระเป่าเป้

ตึกกาไม่เคยสะพายเป้ เขามีกระเป่าสะพายข้างหนังสีดำยี่ห้อมารีเมกโกที่แทบจะไม่พอใส่หนังสือมาเรียนในแต่ละวัน เมื่อใส่ไม่พอเขาก็ทิ้งหนังสือไว้ที่บ้านนั้นแหละ กระเป่าผ้าสีสตัยี่ห้อมารีเมกโกเป็นเหมือนเครื่องแบบของนักเรียนหญิงทุกคน แต่นอกจากตึกกาแล้ว ลูมิกกิไม่เคยเห็นใครใช้กระเป่ายี่ห้อนี้ที่ทำจากหนังเลย ในฐานะเครื่องประดับ กระเป่านี้ถือว่าอยู่ตรงกลางระหว่างการทำตามคนอื่นและการเป็นตัวของตัวเอง เป็นความพยายามที่ไตร่ตรองมาอย่างดีเพื่อหลอมรวมตนเองเข้ากับกลุ่มคนโดยแทรกตัวตนที่แตกต่างไว้อย่างแนบเนียน วันนี้ตึกกาสะพายเป้สีเทาหม่นๆ ตะเข็บρύๆ และมุมละอะทะอะ นี่ไม่ใช่การพยายามสร้าง

ภาพสมมติเทพที่จุดเป็นมนุษย์ธรรมดาแน่ๆ แคมเปญดูแน่นแต่ไม่หนัก
ลูมิกกี้แก้สมการนี้ได้ทันที

ปกติแล้ว ตอนเช้ากลุ่มคนจะรวมตัวกันที่ร้านเซนทรัลสแควร์คอฟฟี-เฮาส์ ทั้งแม่ลูกอ่อนกับอาหารเหลว กับบทสนทนาเกี่ยวกับตารางการนอน สาวมหาวิทยาลัยดื่มกาแฟลาเต้ที่สูบเงินจากกระเป๋าสดางค์พวกเธอทุกเดือน พยายามสร้างว่ากำลังอ่านหนังสือสอบแต่ที่จริงแล้วกำลังผั่นกลางวันเรื่องอนาคต ชายใส่สูทสองคนเปิดแล็ปท็อปเล่นเกมแอ่งกรีเบิร์ดหรือไมก์เปิดเฟซบุ๊กแทนที่จะทำสไลด์ พาวเวอร์พอยต์ เครื่องซงกาเพลงเสียงหวีดร้อง กลิ่นคาปูชิโนและไซรัปเฮเซลนัต ฟุ้งเต็มร้าน ขนมนดูน่ากินเกินจริง เหงื่อออกทันทีที่เดินเข้าร้านโดยที่ยังสวมเสื้อโค้ดสำหรับฤดูหนาว

ลูมิกกี้หนึ่งที่โตะตรงมุมร้าน หันหลังให้คนอื่น ๆ เปิดนิตยสารผ่าน ๆ และดื่มชา โตะข้างๆ เธอมีตุ๊กกา เอลิซา และกาสแปร์

เมื่อลูมิกกี้รู้ว่าเงินอยู่ในเป้ของตุ๊กกา เธอก็รีบตามเขาทันที เธอคว้าเสื้อโค้ดถุงมือ ผ้าพันคอ และหมวกไหมพรมจากราวแขวน รিংออกจากโรงเรียน สิ้นไกลผ่านที่พักรับบู่หื่นจนมาถึงสุสาน เธอหยุดและมองหาเขา ที่สุดทางเดินในสวนสาธารณะเกือบถึงถนนแอสเม เธอเห็นกระเป๋าเป้สีเทาบนบ่าเขา เธอวิ่งต่อโดยไม่ใส่ใจว่าอากาศจะเย็นเสียดปอดแค่ไหน และค่อยๆ รিংซาลงจนเหลือเพียงวงเหยาๆ แล้วค่อยๆ เดินเพื่อรักษาระยะห่าง เธอต้องมองเห็นเขาแต่ไม่ให้เขาเห็น เธอรักษาระยะการมองเห็นไว้

เธอหอบหายใจ ลมหายใจเป็นไอกลายเป็นน้ำแข็งเกาะขนตาและปอยผม ที่หลุดออกมาจากหมวกไหมพรม ในอุณหภูมิต่ำกว่าศูนย์องศาแบบนี้ ผมของทุกคนคงดูขาวก่อนวัยอันควรแน่

ลูมิกกี้เห็นตุ๊กกาเข้าไปในคอฟฟีเฮาส์ เธอรอสองสามนาทีแล้วค่อยตามเข้าไป เวลานั้นตุ๊กกากำลังคุยกับเอลิซาและกาสแปร์อย่างออกรสแล้ว

ตอนนี้ลูมิกกี้พยายามทำตัวไร้ตัวตน ไม่เป็นที่สังเกต โชคดีที่เธอรู้วิธีแกล้งทำตัวเป็นคนอื่น ทันทีที่เธอเข้ามาในร้าน เธอก็เข้าห้องน้ำ ถอดเสื้อโค้ดและ

แจ็กเกตออก ปล่อยผมและถักเปียข้างหนึ่ง ซึ่งปกติเธอไม่เคยทำผมเลย เธอสั่งหาแทนที่จะสั่งกาแฟ เปิดดูนิตยสารสำหรับผู้หญิง แม้ว่าปกติแล้วเธอจะอ่านแต่นิตยสารกีฬาหรือนิตยสาร*อิมเมจ* เธอเปลี่ยนทำนองให้ต่างไปจากทุกครั้ง วางมือแตกต่างจากเดิม เอียงศีรษะเหมือนเป็นคนอื่น

ผู้คนมักคิดว่าจำกันได้จากระยะไกลเมื่อเห็นเสื้อผ้าหรือผม คิดเผินๆ ทัศนียภาพก็อาจจะจริง แต่ลูมิกก็รู้ดีกว่านั้น กระบวนการจดจำใครสักคนนั้นซับซ้อน เต็มไปด้วยปัจจัยอื่นๆ เป็นร้อยเป็นพัน อย่างความสูง ท่าทาง การเดิน การจัดระเบียบร่างกาย องค์ประกอบใบหน้า สีหน้า หรืออารมณ์ที่ปรากฏบนใบหน้า ซึ่งเปลี่ยนรวดเร็วกว่าที่เราจะรู้ตัว พวกนี้คือสาเหตุที่ทำให้การปลอมตัวเป็นคนอื่นยากเย็นเหลือเกิน บางคนมองว่าเป็นไปไม่ได้ด้วยซ้ำถ้าไม่ได้ศัลยกรรมพลาสติกและฝึกฝนเป็นปีๆ

แต่การเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยก็ทำให้ลักษณะเฉพาะซึ่งจำได้ง่ายหายไปอย่างน่าประหลาด เพียงรู้ว่าเราต้องทำอะไร ถ้ามีคนตั้งใจมองหาลูมิกก็โดยรู้ตัวเธออยู่ที่นั่น แน่แน่นอนว่าเขาต้องจำเธอได้ แต่ถ้าแค่กวาดตามองในห้องที่เต็มไปด้วยคนแปลกหน้า ลูมิกก็ก็เป็นเพียงเด็กผู้หญิงแต่งตัวออกแนวชิบปีเหมือนพวกศิลปินหน่อยๆ กำลังนั่งดื่มชาคาโมไมล์ เป็นเด็กสาวที่ไม่มีอะไรคูลตาสักนิด

ด้วยเหตุนี้ตู้กกา เอลิซา และกาสแปร์จึงไม่สังเกตเห็นลูมิกก็เลยแม้ว่าพวกเขาจะนั่งอยู่โต๊ะข้างๆ เธอ อย่างไรก็ตาม พวกเขามีเรื่องอื่นต้องกังวล พวกเขามีปัญหา

"จะทำไมยังกับของดี" เอลิซาถามเด็กหนุ่มทั้งสอง

ทันทีที่เข้ามาในร้านกาแฟ ลูมิกก็สังเกตเห็นว่าเอลิซาอุ้มเบียร์เย็นแค่ไหน ผิวที่ปกติดูขาวใสกลับดูหม่นหมอง เธอมีรอยคล้ำใต้ตาราวกับว่าไม่ระวังตอนเช็ดเครื่องสำอางออก ผมย้อมสีบลอนด์ปล่อยยาวรุงรังเหมือนไม่ได้สระ แทนที่เธอจะดูมีสไตล์และแต่งกายอย่างพิถีพิถัน กลับดูเหมือนว่าเธอสวมเสื้อผ้าอะไรก็ได้ที่คว้าได้ชิ้นแรก เอลิซาไม่มีวันยอมให้ใครเห็นเธอในสภาพนี้ที่โรงเรียนแน่ การที่เธอกำลังแต่งตัวแบบนี้มาร้านกาแฟน่าตกใจมาก

เอลิซานับเป็นเด็กสาวที่สวยงามที่สุดในโรงเรียนคนหนึ่ง และเธอก็ทำตัว

แบบนั้น ทำทางสว่างทำให้ทุกคนเชื่ออย่างสนิทใจว่าเธอสวย การได้มาเห็นเธอในสภาพนี้ ทั้งเหนื่อยอ่อน หวาดกลัว ทำให้รู้ว่าความงามเป็นแค่หน้ากากที่เธอสร้างให้ตนเอง ไม่ใช่เพราะสลิปกลอสที่เหมาะสม ไม่ใช่เพราะฝีมือการแต่งตาชั้นเทพ แต่เป็นเพราะความมั่นใจและความเจ้าชู้ของเธอต่างหาก เพียงหนุ่มๆ เห็นรอยยิ้มของเอลิซาก็มือไม้สั่น เหงื่อออกเต็มมือแล้ว

จนถึงวันนี้ลูมิกก็ยังไม่เข้าใจความสัมพันธ์ของตุ๊กกากับเอลิซาเลย ทั้งสองเคยคบกันแน่นอน แต่ตอนนี้ดูเหมือนเป็นแค่เพื่อนกันเท่านั้น บางทีอาจเป็นเพื่อนนอกก็ได้ เอลิซาอยู่ผู้ชายจำนวนหนึ่งที่เธอเห็นว่าเหมาะกับเธอในโรงเรียนศิลปะแห่งนี้ คนที่หล่นลงมาจากสวรรค์ และตุ๊กกาเองก็เป็นชายในฝันของสาวเกือบทุกคน มีอะไรบางอย่างเชื่อมทั้งสองไว้ด้วยกัน บางทีทั้งสองคนอาจคิดว่าตัวเองอยู่เหนือคนอื่นในโรงเรียน สูงส่งกว่าคนอื่นๆ เสียจนไม่อยากลงคบกับใคร

"เราจะทำยังไงดี ต้องเก็บไว้อยู่แล้ว แต่ เอ่อ ปิดปากให้สนิทด้วยล่ะ"

ลูมิกก็สงสัยมาตลอดว่ากาสแปร์เข้ามาเรียนที่นี่ได้ยังไง ดูเหมือนเขาจะสนใจโตเรียนมากกว่าทำการบ้าน ลือกันว่าเขาจะโดนไล่ออกถ้ายังไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม กาสแปร์แต่งกายด้วยสีดำและสวมเครื่องประดับทองอลังการ ทรงผมเรียบแปล้ขนาดที่เขาทำคงต้องใช้เจลปริมาณมากทีเดียว ในโลกของเขาเอง เขาเห็นตัวเองเป็นนักร้องเพลงแร็ปแท้ๆ แม้ว่าอันที่จริงการแสดงของเขาทำให้คนดูสมเพชมากกว่าตื่นเต้น กาสแปร์เป็นเด็กหนุ่มที่ประหลาด บอกไม่ได้ว่าเขาเป็นเด็กหัวอ่อนหรือนักเลงหัวไม้ระดับปลายแถว ลูมิกก็สงสัยมานานมากแล้วว่าทำไมเอลิซากับตุ๊กกามาอยู่กับคนอย่างกาสแปร์ เอลิซามองไปรอบๆ และพูดเสียงแผ่วลง

"เราเก็บมันไว้ไม่ได้" เธอกล่าว

ความตระหนกในเสียงของเธอฟังชัดเจน

"แล้วเธอจะให้ทำยังไง" ตุ๊กกาถาม "แจ้งตำรวจเหรอ"

กาสแปร์หัวเราะเบาๆ พ่อเอลิซาเป็นตำรวจ บางทีเธอก็โดนล้อเรื่องนี้แบบน่ารัก แต่บางทีก็ไม่น่ารักสักเท่าไร

"นี่ไม่ใช่ของเรา เราได้มันมาด้วยความบังเอิญ เพราะฉะนั้นใครบางคน

ต้องตามหามันอยู่แน่ๆ และถ้าเขาหาเราเจอ เราช่วยแน่"

เอลิซาพยายามโน้มน้าวพวกผู้ชายอย่างสิ้นหวัง

"ไม่เอาน่า เอลิซา คิดสิ เราจะทำอะไรได้ จะอธิบายเรื่องนี้ยังงี้โดยที่เรา
ไม่โดนข้อหาอะไรเลย ถ้าเราทำให้ถูกต้องตั้งแต่คืนนั้นก็จบ" ตู๊กกาอธิบาย

"เราก็กทำบางอย่างไปนี่" กาสแปร์พูดพลางหัวเราะคิกคัก

เอลิซาถอนหายใจ "ยะ ตอนนั้นเราจัดการได้ฉลาดล้ำมาก"

"ก็ตอนนั้นมันดูสมเหตุสมผลนี่" ตู๊กกาว่า "เธอเข้าใจที่ฉันพูดใช่ไหม ถ้า
เราบอกเรื่อง...นั่น...เราก็กต้องบอกเรื่องอื่นๆ ด้วย ฉันไม่รู้ว่าคุณคิดยังไง แต่ฉัน
ไม่เสี่ยงด้วยแน่นอน"

"ฉันก็ไม่เสี่ยง" กาสแปร์พูด

ลูมิกก็ได้ยินเสียงเอลิซาเคาะโต๊ะอย่างกังวลขณะพูด

"ฉันบอกอะไรแน่นอนไม่ได้หรอก ฉันทำอะไรไม่ค่อยได้เลย ไม่รู้ด้วยซ้ำว่า
อะไรเกิดขึ้นตอนไหนบ้าง ที่ทำได้ก็แค่เข้าม้านบ้านโคตรละเทะเลย พวกเธอคง
ไม่อยากได้ยินหรือว่าฉันไปอ้วกไว้ที่ไหนบ้าง"

"ฉันเดาว่าเธอต้องขัดบ้านนกใหญ่แน่ ไม่งั้นพอเธอคงรู้ว่าเธอไม่ได้อ่าน
ฟิลิกส์อยู่ที่บ้านทั้งเสาร์อาทิตย์"

กาสแปร์ฟังนักเก้าอี้พลางทำหน้ากริม

"บารีเปล่า โชคดีที่วันนี้แม่บ้านมาทำความสะอาด ฉันสัญญาว่าจะจ่าย
เพิ่มอีกสองเท่าถ้าเขาทำงานเสร็จเร็วกว่าปกติครึ่งหนึ่งและสัญญาว่าจะปิดปากให้
สนิท ถ้าฉันจำทุกอย่างที่เกิดขึ้นได้ ฉันอาจ..."

"พวกมันช่วย ช่วย ทั้งหมดนี้แหละ เป็นแผนการที่ยอดเยี่ยมเลยนะ ว่ามัย"
ตู๊กกาพูดแกมขู่

เอลิซาเงยไปครู่หนึ่ง โต๊ะข้างๆ เล่นเกมแองกรีเบิร์ดอย่างเมามัน พอผ่าน
ด่านหนึ่งได้ก็โผล่ออกมาเสียงดัง "เยี่ยม!"

"ก็ได้" เอลิซาพูด "เราจะหุบปาก แต่แค่ตอนนี้ละ แล้วรอดูว่าจะเกิดอะไร
ขึ้น แต่บอกเลยว่าฉันรู้สึกไม่ค่อยดีกับเรื่องนี้"

"เงินสักหมื่นยูโรอาจช่วยให้เธอรู้สึกดีขึ้น" ตู๊กกาบอก

"อะไรนะ ไม่เอา ฉันไม่เอาอะไรทั้งนั้น"

"เธอต้องเอา ฉันมีกระเป๋าสามใบ แต่ละใบมีหมิ่นยูโร เราลงเรือลำเดียวกันแล้ว ยังไงก็ต้องเอา"

เสียงกรอบแกรบและเสียงซิปดังขึ้นเมื่อตุ๊กกาเปิดกระเป๋าใบได้โต๊ะ ลูมิกก็หันไปโดยไม่ให้ใครสังเกตเห็นและเหลือบมองทางหน้าต่างไปยังถุงดำที่ตุ๊กกาเอาออกมาจากกระเป๋าใบของตนแล้วใส่ในกระเป๋าของเอลิซากับกาสแปร์

เอลิซากลุ่มหมับและถอนหายใจอย่างหงุดหงิด

"เวรเอ๊ย เมื่อเข้าตอนต้นมา ฉันหวังว่าเรื่องบ้าง ๆ นี่จะเป็นแค่ฝันร้าย"

"ไม่มีใครเห็นว่าแกทำอะไรนี้ ใช่ไหม" กาสแปร์ถามตุ๊กกา

"ไม่มี"

"แล้วก็ไม่มีใครเข้าไปในห้องมีดใช่ไหม" กาสแปร์ถามให้แน่ใจ

"เราทั้งเงินไว้อย่างนั้น ยังไงก็น่าสงสัยอยู่ดี"

ตุ๊กกาหัวเราะเครียด ๆ และจู่ ๆ ก็ยืนขึ้น

"การประชุมจบแล้ว เชิญกลับไปได้"

"ฉันยังดื่มชาอยู่เลยนะ" เอลิซาพูด

"ถ้าฉันเป็นเธอ ฉันจะไม่เดินทั่วเมืองในสภาพนี้แน่" ตุ๊กกาเตือน "แน่นอนว่าที่พูดนี้เพราะรักเธอมากที่สุดในโลกเลยนะ ที่รัก"

"ยะ พูดได้นะ"

ลูมิกก็รอกจนทั้งสามออกไป จึงรีบดื่มชาให้หมดอย่างรวดเร็ว ตามจริง มีคนเต็มใจดื่มไอนี้ด้วยเธอ เธอจำใจทั้งน้ำชาที่รสชาติแย่พอกับน้ำล้างจาน เมื่อเวลาผ่านไปพอสมควรจนแน่ใจว่าปลอดภัย เธอก็เก็บข้าวของและก้าวออกจากบ้านไปเผชิญความหนาวสุดขีด เธอยังมีเวลาคิดตอนกลับบ้าน

5

ลมหนาวเหน็บพัดเหนือสายน้ำที่ไหลผ่านกลางเมืองดัมเปเร ลอดใต้สะพานหินแสมะซึ่งเป็นเสมือนสัญลักษณ์ของเมืองนี้ ลูมิกกิเร่งฝีเท้า พยายามคิดถึงเรื่องที่เพิ่งได้ยินมา เมื่อคืนนี้ตุ๊กกา เอลิซา และกาสแปร์ได้เงินนั้นมา แต่จะได้ด้วยวิธีไหนลูมิกกิเองก็ไม่รู้ เงินนั้นเป็นของใครนะ แล้วสามคนนั้นรู้ไหม อาจจะไม่ใช่ คงไม่รู้หรอก ทั้งสามเหมือนจะสับสนเรื่องคินนันมากกว่าปกติเสียอีก

เงินนั้นเห็นจะเป็นเงินเปื้อนเลือดแน่ๆ และสามคนนั้นก็คิดขึ้นมาได้ว่าน่าจะไปล้างเงินในห้องมีดของโรงเรียน ส่วนนี้เห็นจะเป็นเรื่องที่เข้าใจยากที่สุด ใครจะไปคิดละว่ามีคนเอาเงินสกปรกเปื้อนเลือดมาล้างที่โรงเรียนตอนกลางดึก

อย่างน้อยเราก็คงดีม้อย่างเดียว

ทันใดนั้นคำพูดของแก๊งมาเฟียน้ำหอมก็ดังก้องขึ้นมาในสมองของลูมิกกิ แสดงว่าเมื่อคืนนี้นางนาร์ดีซ์ของเอลิซาไม่ได้มีแค่การดื่มกินธรรมดาแน่ๆ อย่างน้อยบางคน เช่น เอลิซา ตุ๊กกา และกาสแปร์ก็ต้องทำอะไรมากกว่านั้น ไม่อย่างนั้นพวกเขาจะทำเรื่องบ้าๆ บอๆ แบบนี้ได้ยังไง อีกอย่าง ถ้าคินนันแค่กินดื่มกันอย่างเดียวก็น่าจะบอกคนอื่นได้ว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง

ลูกสาวตำรวจ ลูกชายครูใหญ่ ช่างเป็นภาพจินตาสีเลือนเกินจินลุมิกกิ ต้องส่ายหัว เด็กจากครอบครัวดีๆ ที่อยากจะกบฏจนตัวสั่นนะหรือ เด็กที่เล่นเกม

สุดอันตรายกับยาเสพติด แอลกอฮอล์ และใครจะไปรู้ว่าพวกนั้นเล่นอะไรอีกบ้าง เพียงแค่ทำอย่างอื่นไม่น่าตื่นเต้นพองเฝื่อนนะ หรือว่าพวกนั้นแค่อยากสร้างปัญหาเท่านั้น

คนเดินไปมาซวกไขว่ที่แยกใหญ่ตรงสถานีรถไฟ เทศบาลเอากรวดมาเทเท่าไรก็ไม่พอที่จะทำให้พื้นไม่ลื่น โดยเฉพาะในสถานที่ที่มีคนเป็นพันเหยียบพื้นถนนเคลือบน้ำแข็งไปมาทุกวัน ลูมิกก็ย่ำรองเท้าคอมแบตให้หนักขึ้นอีก

เรื่องราวซวกจะซับซ้อนมากขึ้นแล้ว ตอนนี้เธอไม่อยากไปคุยกับครูใหญ่หรือแม้กระทั่งตำรวจ เธอไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย แม้ว่าสามคนนั้นจะไม่ใช่เพื่อนของเธอและไม่สำคัญอะไรต่อเธอเลยก็ตาม แต่เธอก็ไม่ต้องการตกกระไดพลอยโจนไปกับสถานการณ์วุ่นวายที่พร้อมจะระเบิดขึ้นทุกเมื่อถ้าเธอเกิดไปฟ้องใครเข้า

หรือจะทำเป็นแจ้งเบาะแสนิรนามกับตำรวจ น่าจะเป็นทางเลือกที่ดี แต่ตำรวจจะเชื่อไหม ก็น่าจะเชื่อนะ ถ้ามีคนแจ้งว่าเงินหายไปสามหมื่นยูโร ถึงตำรวจยังไม่เชื่อก็ไม่ใช่ว่าปัญหาของเธออีกต่อไป เพราะเธอทำหน้าที่ของเธอแล้ว

พอใกล้ถึงดัมเมลา ลูมิกก็รู้สึกแปลกๆ อพาร์ตเมนต์ของเธอไม่ใช่บ้าน แต่เธอเริ่มรู้สึกอบอุ่นและคุ้นชินกับละแวกนี้แล้วใช้ไหม เธอจำตัวเองที่คิดแบบนี้อยู่ในย่านเมืองเก่าของดัมเมลา เธอขึ้นชอปติคอิฐแดงซึ่งเคยเป็นโรงงานรองเท้าอาลโดเนน ความรู้สึกพวกนี้ดูไม่เป็นเธอเลย ลูมิกก็ อันเดอร์ซอนผู้ไม่ชอบยึดติดกับอะไรมากเกินไป แต่ด้วยเหตุผลบางอย่าง เธอรู้สึกผ่อนคลายและอบอุ่นกับละแวกนี้มากกว่าละแวกอื่นๆ ของเมือง ความภาคภูมิใจในบ้านเกิดไม่เคยอยู่ในสมองเธอ แต่คงมีสิ่งอื่นในโลกนี้ที่เกี่ยวกับการชอบที่ที่ตัวเองอาศัยอยู่แน่ บางทีละแวกนี้อาจกลายเป็นบ้านของเธอก็ได้ บางทีเธออาจเริ่มคิดว่าถนนเหล่านี้เป็นถนนของเธอ บางทีความรู้สึกเหล่านี้อาจเกิดขึ้นแล้ว แต่ลูมิกก็ไม่อยาการู้สึกผูกพันกับที่ใดที่หนึ่งมากเกินไป

เสียงตะโกน เสียงหัวเราะ และเสียงร้องไห้ของเด็กๆ ดังก้องมาจากสนามโรงเรียนดัมเมลา ลูมิกก็มองเด็กชายหญิงวิ่งไปมา กระโดด เหวี่ยง และปั่นปาย

เด็ก ๆ หายใจเป็นไอและแกำแดงแฉะเพราะความเย็น พวกเขาสวมเสื้อผ้าหนาเตอะสำหรับฤดูหนาวจนดูเหมือนตุ๊กตาหิมะอ้วนกลมหลากสี เธอกวาดตามองรอบสนาม มองหาเด็กที่อยู่คนเดียวเพราะโดนเพื่อนทิ้ง เธอตั้งใจฟังเสียงต่างๆ เพื่อแยกแยะเสียงร้องด้วยความหวาดกลัวซึ่งอยู่ท่ามกลางเสียงตะโกนแห่งความสุข ลูมิกิรู้ว่าสำหรับเด็กบางคน สนามที่ดูว่างวายนามต้องแสวงหาภัยอันตรายนั้นเป็นดินแดนแห่งฝันร้าย ที่ซึ่งกลางวันยาวนานและมีมิติราวกับคำคืน

เด็กหญิงเล็กๆ คนหนึ่งเดินวนรอบอาคารเรียนสไตล์นิวคลีอัสสี่เหลี่ยมอยู่คนเดียว เธอกำหน้าเดินช้าๆ ลูมิกิมองเด็กหญิงคนนั้นอยู่ครู่หนึ่ง ทุกครั้งที่เลี้ยวมุมถนน เธอหันไปมองข้างหลังหรือเปลาณะ เธอผละเป็นครั้งคราวใช้ไหม มีความโกรธเกรี้ยวอยู่ในดวงตาที่หลุบต่ำของเธอหรือไม่ ไม่เลย เมื่อลูมิกิมองเห็นหน้าของเด็กหญิงในที่สุด ลูมิกิก็นึกเห็นว่าเธอขี้น ปากของเธอขยับ เธอคงนึกถึงบางเรื่องที่ทำให้ดวงตาเธอขี้นแบบนั้น

ถ้าฉันเธอคงไม่เหมือนฉันหรอก ลูมิกิกคิด โชคดีไป

แต่แล้วเธอก็รู้สึกว่ามีอะไรไม่ชอบมาพากล มีอะไรผิดปกติ มีคนอยู่ใกล้เธอมากเกินไป

เมื่อเธอรู้ก็หายไปเสียแล้ว

ทันใดนั้นก็มียักษ์ใหญ่กว่าและดิ่งตัวเธอเข้าไปในช่องทางเดินมืดๆ แถวนั้นก่อนจะผลักเธออย่างแรงจนติดผนังหิน แกำของเธอแนบหินเย็นเฉียบ ผู้ที่จู่โจมกะทันหันกระซอกแขนเธอไหลหลังจนขยับไม่ได้ เธอแทบจะกลืนเสียงร้องเอาไว้ไม่ไหว

เธอรู้ว่าใครทำร้ายเธอจากกลิ่นของเขาก่อนที่เขาจะพูดเสียอีก

ตุ๊กตา

"ไม่ได้มีแค่เธอที่รู้สึกสะกดรอยตามคนอื่น"

คำพูดของเขากลับมาพร้อมลมหายใจอุ่นๆ น่าขยะแขยงไล่แกำเธอ ลมหายใจของเขามีกลิ่นกาแฟที่เพิ่งต้มและกลิ่นบุหรีที่เพิ่งสูบ ลูมิกิโกรธตัวเองมาก เธอพลาดเรื่องง่ายๆ แบบนี้ได้อย่างไร เธอเดินออกมาจากร้านกาแฟโดยไม่หันหลังกลับไปดูได้อย่างไร

อย่าประเมินความฉลาดของตัวเองไว้สูงเกินไปนัก อย่าคิดว่าปลอดภัยแน่ๆ ตอนนี้เธอน่าจะเข้าใจแล้ว ทักษะของเธอขึ้นสนิมตั้งแต่มาอยู่เมืองดัมเปอเรเพราะเธอไม่ได้ใช้มันทุกวันอีกต่อไป

"ฉันเห็นเธอตั้งแต่ในร้านกาแฟแล้ว ไม่ใช่เธอสิ กระเป๋าเป้เธอต่างหาก และฉันก็จำได้ว่าฉันเกือบเดินชนเธอแถวๆ ห้องมืด เรื่องบังเอิญสินะ" ตู๊กกาพูดพลางบีบแขนลูมิกกิ

เธอประเมินสถานการณ์

ถ้าขยับเร็วพอ เธออาจจะหลุดจากมือของตู๊กกาได้ แต่ก็ไม่น่าเสียทีเดียว ตู๊กกาไว้มาก เขาอาจจับเธอได้อีก เธอไม่ควรตื่นและเสียพลังงานไปโดยเปล่าประโยชน์ เธออาจได้ฟังว่าเธอจะพูดอะไรบ้าง

"เธอเห็นอะไรบ้าง รู้อะไรบ้าง"

"เห็นห้องมืดก่อนหน้านี้ แล้วก็ได้ยินพวกนายคุยกันที่ร้านกาแฟ ก็เท่านั้นแหละ" ลูมิกกิตอบอย่างใจเย็น

ถ้าทำให้เขาหงุดหงิดคงไม่ดีแน่ตอนนี้

"โอ้เว้ย จะให้ใครรู้เรื่องนี้ไม่ได้ล่ะ"

ลูมิกกิไม่ได้พูดอะไร ผนังหินเย็นเฉียบและขรุขระครูดแก้มของเธอ เธอต้องขยับให้น้อยที่สุด

"เธอต้องหุบปาก ห้ามบอกใครทั้งนั้น เธอไม่รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น ไม่มีใครเชื่อเธอหรอก"

ตู๊กกาพยายามทำเสียงขู่ แต่เสียงนั้นกลับเจือความห่วงใยไว้ ลูมิกกียังคงไม่พูดอะไรทั้งสิ้น

"ได้ยินไหม"

เสียงของตู๊กกาดังขึ้นและห่วงใยยิ่งขึ้น เขากำลังกลัว เขากลัวกว่าที่ลูมิกกิกลัวเสียอีก

"ได้ยินแล้ว"

ตู๊กกาคิดครุ่นหนึ่ง

"โอเค เธออยากได้เท่าไร"

ถึงตอนนี้เสียงตุ๊กกาแทบจะเหมือนว่าเขากำลังขอร้อง เห็นได้ชัดว่าเขากังวลว่าเรื่องนี้จะทำให้เขาเสื่อมเสียขนาดไหน

"ฉันไม่อยากได้อะไรทั้งนั้น แต่นายต้องปล่อยฉันก่อน"

นี่ไม่ใช่การขอร้องหรือคำสั่ง เป็นแค่ประโยคบอกเล่า เป็นข้อเท็จจริง อย่าให้คนอื่นมีทางเลือก บอกเขาไปเลยว่าต้องการอะไร อย่าอ้อนวอนหรือสั่ง แค่พูดความจริง ความแฉะของลูมิกิกิทำให้ตุ๊กกาปล่อยเธอ เธอหันกลับมาและนวดข้อมือตัวเอง

"เออละ เราจะทำแบบนี้" เธอพูดพลางจ้องตาเขาเขม็ง "ฉันไม่อยากยุ่งเรื่องนี้สักนิด ฉันไม่เห็นอะไร ไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้น ฉันจะไม่ปาวประกาศเรื่องนี้ให้ใครรู้ แต่ถ้ามีใครมาถามฉันตรงๆ ฉันก็จะไม่โกหก ฉันว่านายต้องมีปัญหาแน่ และฉันก็ไม่ได้อยากจะช่วยนาย"

ตุ๊กกามองเธออย่างลึกลับ หูของเขาแดงเพราะอากาศหนาว แต่เขากลับไม่สว่มหวมก ดูเหมือนการรักษามาตจะยิ่งใหญ่กว่าประโยชน์ใช้สอยเสียอีก เขากำลังพิจารณาสิ่งที่ลูมิกิกิพูด คำนวณความเสี่ยงของทางเลือกต่างๆ

"ตกลงตามนั้น" เขาพูดพลางยื่นมือออกมา

ลูมิกิกิไม่จับมือเขา ตุ๊กกายกมือขึ้นเสยผมแก้แค้นและหัวเราะ

"เธอแฉะมาก ฉันคงประเมินเธอต่ำไป"

หลายคนที่คิดแบบนี้ ลูมิกิกินึก

ตุ๊กกาพยายามพลิกสถานการณ์ให้เป็นอย่างอื่น เขาปิดผมบนใบหน้าของลูมิกิกิอย่างถาวร

"รู้ไหม เธอนี้จัดว่าหน้าตาดีเลยนะ ถ้าเปลี่ยนทรงผมเหี้ยๆ เลิกใส่เสื้อผ้ารักษาโลก แล้วก็แต่งหน้าบ้าง" เขาพูดพลางยิ้มมุมปาก

ลูมิกิกิยิ้มเนือๆ

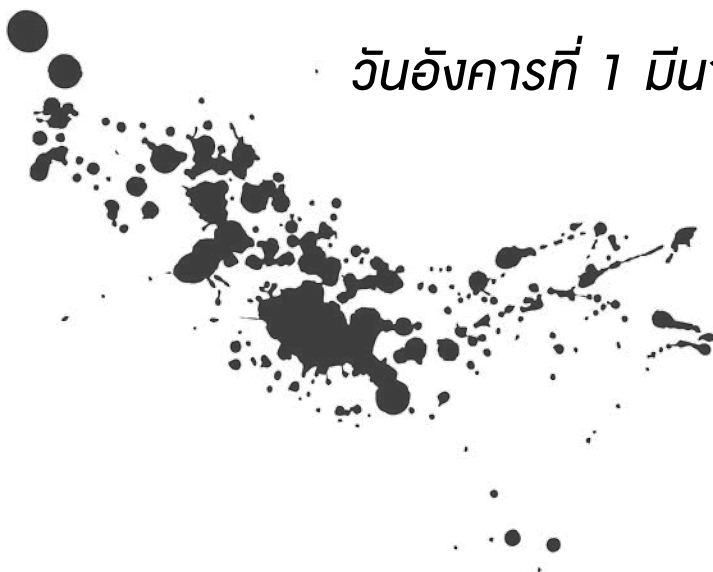
"นายรู้ไหม นายก็จัดว่าเป็นคนฉลาด นิสัยก็น่าจะดีได้ ถ้าเลิกทำตัวแย่ๆ ซะ"

เธอเดินจากมาโดยไม่หันกลับไปมอง ไม่รอฟังว่าตุ๊กกาจะพูดอะไร เธอรู้ว่าเขาไม่ตามเธอมาแน่นอน

เมื่อกลับถึงบ้าน เธอส่องกระจกมองรอยแดงแสบๆ คันๆ บนแก้ม รอยนี้

คงมองเห็นอยู่อย่างน้อยก็อีกวัน แต่มันก็นิดหน่อยเท่านั้น เธอเคยโดนหนักกว่านี้
เยอะ เธอตื่นน้ำเย็นจากก๊อกและตัดสินใจว่าพรุ่งนี้จะไม่ไปเรียน คราวนี้เธออยู่บ้าน
ก็ได้ เมื่อทุกอย่างกลับสู่สภาวะปกติแล้วเธอก็ค่อยไปโรงเรียน เธอจะลืมเรื่องเงินนั้น
เธอจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเว็ดเด็ดขาด

วันอังคารที่ 1 มีนาคม

6

เวลา 3.45 น.

โบริส โซโคลอฟจ้างโทรศัพท์มือถืออีกราวกับว่ามันเป็นแมลงสาบยักษ์ที่เขาอยากตบให้แบนติดผนัง เขาตื่นจากความฝันเพราะเสียงโทรศัพท์ เขาต้องฟังคำโกหก การข่มขู่ และตอนนี้เขาก็เริ่มทนไม่ไหวที่ถูกปลุก เขาขยี้แขนงคำโกหก แต่เขาเกลียดการถูกข่มขู่เข้ากระดูกดำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยคนที่ไม่ควรมียานาจพอที่จะขู่เขา

โบริสเปลี่ยนซิมการ์ดในโทรศัพท์และกดเบอร์

หลังจากได้ยินเสียงเรียกสามครั้ง ชายชาวเอสโตเนียก็รับสาย โบริสรู้เลยว่าโทรศัพท์สายนี้ก็ปลุกชายคนนั้นเช่นกัน เสียงของชายคนนั้นแหบและฟังเหมือนอยู่ไกล แม้ว่าอันที่จริงเขาจะอยู่ห่างออกไปเพียงไม่กี่ไมล์

"ว่าไง"

โบริสเริ่มพูดกับชายเอสโตเนียเป็นภาษารัสเซีย

"เขาโทรมาบอกว่าไม่ได้รับเงิน"

"เขามันบ้า เราเอาไปส่งถึงบ้านเขาเลย" ชายชาวเอสโตเนียกล่าว

โบริสลุกจากเตียง เดินไปที่หน้าต่างห้องนอน พื้นไม้ปาร์เกต์เย็น บางทีเขาน่าจะซื้อพรมมาวางไว้ ใครจะสนใจถ้ามันสกปรก ก็แค่ทิ้งไปและเปลี่ยนใหม่

ทุกสองสามปี แสงจันทร์คืนนี้ส่องสว่างจนน่ารำคาญ ในสวนมีรอยเท้ากระต่ายสองตัว ชายชาวเอสโตเนียช่วยเขาปิดร่องรอยอื่นๆ โดยใช้เท้าเกลี่ยพื้นจนถึงอีกด้านของสวนหลังบ้าน และค่อยๆ เกลี่ยหิมะที่ไม่ได้มีสีขาวล้วนออกไป

"เขาว่าเขารอมาทั้งคืนแล้ว คืนนี้น่ะ"

"อะไรกัน เราบอกเขาแล้วว่าเงินจะมาเวลาเดิม สถานที่ใหม่"

ชายชาวเอสโตเนียตื่นเต็มที่แล้ว

โบริสวอย "เขาบอกว่าต้องเข้าใจผิดกันแน่ เกี่ยวกับที่เมื่อวานเป็นวันที่ยี่สิบเก้ากุมภาพันธ์ของปีอธิกสุรทิน และเป็นวันสุดท้ายของเดือนด้วย"

เขาเคาะนิ้วกับขอบหน้าต่าง กระต่ายมากินต้นแอปเปิลหรือเปล่านะ เขาน่าจะทำรั้วไว้รอบๆ หรือคอยสอดส่องบางคืนเพื่อจับกระต่ายมาอย่าง พอจับได้ก็เก็บไว้ในตู้แช่แข็งก่อน คราวนี้ต้องเป็นตู้แช่ของเขาด้วย

"เออๆ แต่วันที่ยี่สิบแปดก็ไม่ได้กลายเป็นวันที่ยี่สิบเก้าเพราะไ้ปีอธิกสุรทินนี้สักหน่อย แล้วเขามารออะไรคืนนี้ละ ในเมื่อเราเอาเงินไปส่งให้ตั้งแต่เมื่อวานแล้ว"

"ก็นั่นไง เขาว่าเราไม่ได้ไปส่ง เขาไม่เห็นว่ามีอะไรเลย ไปเบ"

ชายเอสโตเนียเงียบไปพักหนึ่ง โบริสรอดูว่าลูกน้องของเขาคนนี้ทำยที่สุดแล้วจะปะติดปะต่อเรื่องแบบที่เขาเข้าใจได้ไหม

"เขาหลอกเรา เขาได้เงินแล้วแต่เขารู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับเงินนั้น ก็เลยมาไม่นี่"

เออ ข้อสรุปเดียวกัน

"ไอ้กระจอกนี้พยายามขู่ว่าจะเปิดโปงทุกอย่าง"

แค่พูดเรื่องนี้โบริสก็รู้สึกโกรธทันที เขาหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาบีบ พลังนึกว่ากำลังขยี้แมลงสาบจนแหลกละเอียดคามือ ไม่เหลือแม้กระดูก

"แต่ฉันไม่ยอมให้มันเกิดขึ้นแน่!"

ชายเอสโตเนียโกรธด้วย ดี เราเป็นพวกเดียวกัน ความผิดพลาดสองอย่างภายในสามสิบแปดชั่วโมงที่ผ่านมาเราพอแล้ว ไม่สิ มากเกินไปด้วยซ้ำ เกินมาสองเรื่อง เครื่องจักรที่กำลังทำงานจะมีชิ้นส่วนเสียหายหลายชิ้นพร้อมกันโดยไม่ซ่อมไม่ได้

"เราจะจัดการปิดปากเขาซะ"

โบริสพูดอย่างทะนง ไม่มีใครมาขู่เขาเฉยๆ โดยไม่ได้รับผล ไม่มีใครเหย้าเสียเฉยๆ โดยไม่โดนเสียขี้

เขาคิดว่าถุงพลาสติกที่เต็มไปด้วยเงินเปื้อนเลือดนั้นคงจะเป็นค่าเดือนที่เพียงพอแล้ว

เห็นชัดเลยว่าไม่พอ

แต่เขาก็รู้วิธีใช้ไม่แข่งเช่นกัน ความต่างคือเขาจะชนะเกมนี้

เตรโหะ ไวล์ชะนั้นรู้ว่าเขาคงกลับไปหลับอีกไม่ได้ เขานอนอยู่บนฝั่งเดียวของเตียงควีนไซซ์ทั้งที่จะนอนแผ่เต็มเตียงเลยก็ได้หากต้องการ เขารู้สึกเหมือนมีใครกำลังหันโครงเตียงออกเป็นชั้นๆ จากด้านล่าง และเขาอาจพังครืนลงไปกับพื้นพร้อมกับเตียงซึ่งเขาเคยคิดว่ามันจะอยู่ทนถาวรได้

เขาดึงผ้าห่มขึ้นมาถึงคอ สูดกลิ่นหอมสดชื่นของปลอกผ้าห่ม เขาอยากกอดใครสักคนให้แน่นในอ้อมแขน

เตรโหะพยายามโทรศัพท์อีกครั้ง โทรศัพท์ดังครั้งแล้วครั้งเล่าแต่ไม่มีใครรับ เขารู้สึกว่าความกลัวบางอย่างกำลังก่อตัวแน่นในอก เขารู้สึกว่าหลังจากคืนนี้ ทุกอย่างจะเปลี่ยนไป

7

กาลครั้งหนึ่ง มีคำคืนหนึ่งซึ่งยาวนานไร้จุดสิ้นสุด ความมืดกลืนกินดวงอาทิตย์ บีบดิ่งแสงสว่างออกไปสิ้น และกางมือสีดำเย็นเฉียบกำรอบโลกนี้ไว้ ความมืดปิดตาผู้คนเสียสนิทจนตกอยู่ในห้วงความฝันลึกซึ้ง แผลกประหลาดขึ้นทั้งชายหญิงลี้มตัวตนของตนเองเสียสิ้น คล้องแขนเยื้องย่างไปกับสิ่งมีชีวิตในจินตนาการ สูญสิ้นความทรงจำแห่งตน บนกำแพงตึก ราตรีวาดภาพน่าสะพรึงกลัวเสียจนลี้สนทั้งหลายนหนีหายไป ราตรีพัดเอาลมหายใจอันหนาวเหน็บนำอึดอัดสู่ดวงหน้าของเหล่ามนุษย์ ตรงเข้าไปยังปอด และแปรเปลี่ยนให้ทุกสิ่งกลายเป็นสีดำ

ลูมิกกิ ลี้มตาขึ้นมาพร้อมสูดหายใจเฮือกใหญ่ เธอเหวี่ยงแฉกพลักน้ำหนักของผ้าห่มก็ดูเหมือนจะรัดคอเธอจนหายใจไม่ออก เธอรีบดึงผ้าห่มทั้งลุกขึ้นนั่ง สวมรองเท้าเดินในบ้าน เดินไปที่หน้าต่าง มองสวนสาธารณะ ภาพที่เห็นจนจินตนาทำให้เธอสงบลงจากฝันร้ายน่าตื่นตระหนกได้ เหลือเพียงความรู้สึกกระวนกระวายกลวงเปล่า แสงจันทร์ส่องกระทบกองหิมะ ซิงช้า และเครื่องเล่นปิงปายในสนามเด็กเล่น รวมทั้งหลังคาตึก หุ้มห่อทุกสิ่งไว้ด้วยสีเงินวับวาว เงามืดอยู่กับที่ราวกับรูปปั้นสีดำตั้งตระหง่านกลางหิมะ

หน้าต่างอพาร์ทเมนต์อีกสองห้องมีแสงสว่าง เข้านี้ยังมีคนอื่นที่ตื่นตอนตีสามสี่สิบห้า เวลาแปลกประหลาดที่จะตื่นเพราะขัดกับธรรมชาติของมนุษย์ คงมีเพียงภาพจากฝันร้ายที่ยังเคลื่อนไหว แม้แต่ดวงตาของมนุษย์ก็แยกภาพเหล่านี้ออกจากเงาไม่ได้ กรอบลางของหน้าตามีน้ำค้างแข็งประดับอยู่ ลูมิกกิแตะกระจกเย็นเฉียบนั้นตามสัญชาตญาณ แม้จะรู้ว่าน้ำค้างแข็งนั้นอยู่อีกด้านของกระจกก็ตาม ความอบอุ่นจากมือเธอไม่อาจทำให้มันละลาย ลมเย็นพัดผ่านรอยแยกเล็กๆ ที่กรอบหน้าตามากระทบนิ้วเธอ ลูมิกกิรีบเอามือออก เธอหนาวจนสิ้น

บางครั้งเธอรู้สึกว่าจะไม่อยากให้กลางคืนสิ้นสุดและกลางวันไม่ต้องมาถึง เธอเคยฝันถึงกลางคืนอันไร้จุดจบด้วย มันเคยเป็นฝันที่เปี่ยมความหวัง แต่บัดนี้กลายเป็นฝันร้ายไปแล้ว หลายอย่างเปลี่ยนไป ตอนนั้นลูมิกกิจะตื่นมาตอนเช้า ผิดหวังที่ต้องลุกขึ้นสู้กับวันใหม่ซึ่งไม่น่าจะมีอะไรดี ๆ เข้ามา เธอรู้ว่าจะมีสิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นกับเธอมากกว่าที่คนปกติจะทนไหว แต่เธอก็ทน ทนมาหลายปีติดๆ หรือบางทีเธออาจแปลกประหลาดอย่างที่คนอื่นเขาวางกันจริงๆ

กระนั้นตอนนี้เธอก็กลับเข้าไปซุกตัวในผ้าห่มอุ่นๆ บนเตียง ความเหนียวล้าบังคับให้ตาปิด และเธอก็ไม่ได้ฝันร้ายอีกตลอดคืน เธอไม่ได้ฝันอะไรเลย อย่างน้อยวันต่อมาเธอก็จำฝันอะไรไม่ได้เลย

ลูมิกกิตื่นอีกครั้งเพราะแสงอาทิตย์ส่องเข้ามา ลิปโม่งกว่าแล้ว ร่างกายของเธอกระปรี้กระเปร่าและสดชื่นไปเสียทุกส่วน นี่สิความรู้สึกที่คนเราควรจะรู้สึกตอนเช้า ไม่ใช่เป็นเหมือนผีดิบตื่นจากความตายรอบที่เท่าไรก็ไม่รู้ ปกติเธอไม่ใช่คนชอบโดดเรียน แต่ครั้งนี้โดดเรียนน่าจะดีกว่า เธอไม่อยากเห็นหน้าหยิ่งโสของตุ๊กกาเร็วขนาดนี้

ลูมิกกิยึดแขนยึดขาอยู่บนเตียง วันนี้จะทำอะไรดี ออกไปยิมดีกว่า ป้าโกษาทำบัตรสมาชิกยิมให้เธอเป็นของขวัญคริสต์มาส เธอรู้สึกอึดอัดที่ยิมท่ามกลางพวกสาว ๆ คลั่งแอโรบิก แต่เธอรู้สึกดีเมื่อเหงื่อออก และเธอก็ต้องสร้างกล้ามเนื้อบ้าง ตุ๊กกาทำให้เธอตกใจและตึงเธอไว้ได้พักหนึ่ง ถ้ามีแรงมากกว่านี้ ลูมิกกิคงจะหนีจากตุ๊กกาได้ และคงไม่อยากถ้าจะทำให้เขาหลงลืมรสการกระแทกหน้ากับกำแพงเย็นเฉียบดูบ้าง

อย่าไผ่หาพลั้งเพื่อแก้แค้น จงไผ่หาพลั้งเพื่อหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่จะ
ทำให้คุณต้องแก้แค้น ฟังมีคุณธรรมดี แต่ในความเป็นจริงลูมิกกิแค่ไม่ต้องการ
ตกอยู่ในสภาวะเป็นรองอีก

เธอไม่อยากคิดถึงวันก่อน เธออยากคิดถึงแต่วันนี้ วันของเธอ

แม้กับป่าพล่ามตลอดเรื่องความสำคัญที่ผู้หญิงจะต้องดูแลตัวเอง "ดูแล
ตัวเอง" ในที่นี้คือการซื้อปิง ช็อกโกแลต อ่างอาบน้ำมีฟอง นิตยสารผู้หญิง และ
น่ายาทาเล็บ ลูมิกกิฟังแล้วขุ่นลุก สำหรับเธอ วันแบบนั้นไม่ใช่การดูแลตัวเอง
แน่ๆ มันคือวันแห่งการเสแสร้งที่กระอักกระอ่วนทีเดียว

สำหรับเธอ วันที่ดูแลตัวเองนั้นหมายถึงหนังสือการ์ตูน ลูกอมชะเอมสีดำ
การออกกำลังกายอย่างจริงจัง แกงกะหรี่มังสวิรัต และที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใด การ
ได้อยู่กับตัวเอง แม่ของเธอสงสัยมาตลอดที่เธอสามารถอยู่คนเดียวได้อย่าง
สบายใจว่าเธอไม่เบื่อบ้างหรือไม่ ลูมิกกิขี้เกียจบอกว่าเธอจะเบื่อมากกว่าถ้าต้อง
อยู่กับคนอื่นๆ ฟังเรื่องสัพเพเหระไร้สาระ อยู่คนเดียวดีกว่าอยู่กับคนที่ไม่น่าอยู่
ด้วย เวลาอยู่คนเดียวเธอเป็นตัวของตัวเองได้เต็มที่ ไม่มีใครมาเรียกร้องอะไร
ไม่มีใครพูดคุ้ยยามที่เธอต้องการความเงียบ ไม่มีใครจะต้องตัวเธอยามที่เธอ
ไม่ต้องการ

ลูมิกกิชอบไปดูงานศิลปะ เธอเผื่อเวลาไว้หลายชั่วโมง โหลดเพลงเข้า
โทรศัพท์มือถือให้พอ เพลงแบบแมสซีฟแอตแท็กแนวที่เธอชอบ และไปแบบ
ไม่คาดหวังอะไร พยายามไม่หาข้อมูลเกี่ยวกับงานหรือตัวศิลปิน หรือแม้กระทั่ง
หัวข้อของงานล่วงหน้า หลังจากที่ยจ่ายเงินค่าเข้าชมงาน เธอจะจ้องมองพื้น สีหูฟัง
เปิดเพลง และหลับตา เธอจะทำใจให้ว่างเปล่า ให้ดนตรีเข้ามาแทนที่ว่างนั้น เธอ
จะจดจ่ออยู่กับการหายใจและปล่อยให้หัวใจเต้นช้าลง เมื่อทำให้สิ่งรอบตัวหายไป
ได้แล้ว เธอจะลืมตาขึ้น และเริ่มดูงานชิ้นแรก

บางครั้งเธอก็หลงลืมเวลาเสียสนิท ภาพ สี อารมณ์ ความรู้สึกของการ
เคลื่อนไหวบนผ้าใบ กระดาษ หรือภาพถ่าย ความลึก ความประหลาด และพื้นผิว
มักดึงเธอเข้าสู่โลกที่เธอยังรู้จักหรือเข้าใจได้ไม่ตื้นๆ แต่ก็ยังเป็นโลกของเธออยู่
ชาวฟินแลนด์คนอื่นๆ มีทะเลสาบและป่า แต่นี่คือภาพวาดของความรู้สึกนึกคิดของ

ลูมิกกิ ศิลปะสามารถสื่อสารกับเธอด้วยภาษาที่ผสมผสานกับดนตรี สร้างทางเข้าสู่ความมืดหรือแสงสว่าง หัวข้อไม่สำคัญสำหรับเธอ ภาพจะแสดงหรือไม่แสดงอะไรเลยยังสำคัญน้อยลงไปอีก ความรู้สึกต่างหากที่สำคัญที่สุด

ลูมิกกิแทบไม่เคยออกจากงานแสดงศิลปะโดยไม่ได้อะไรกลับมา บางครั้งที่ไม่ได้อะไร ส่วนใหญ่เป็นเพราะปัจจัยอื่นๆ เช่น ความหิว ความเหนื่อยล้า หรือความเครียด หรือไม่ว่าอย่างอื่น ที่มาดูงานก็รับกวนและส่งเสียงดังเสียงจนเพลงของเธอกลบไม่มิด บางงานก็วุ่นเหมือนพายุทอร์นาโดจนเธอต้องหลบออกมาหาอากาศบริสุทธิ์และพยายามยื้อให้ตรงอีกครั้ง บางงานเธอรู้สึกเหมือนมีความร้อนฝังแน่นอยู่ในอกหลังจากดูไปแล้วหลายวัน บางงานดูแล้วก็มีเสียงดังก้องอยู่ในหัว สีสันต่างๆ ยังติดตา สีเหล่านี้เองสรรค์สร้างสีใหม่ๆ ขึ้นมาในฝันของเธอ เธอไม่เคยออกมาจากงานไหนแล้วยังเป็นลูมิกกิคนเดิมเลย

วันนี้ไม่ใช่วันที่เธอจะไปดูงานแสดงศิลปะ เพราะเธอไปดูงานแสดงศิลปะชั่วคราวที่พิพิธภัณฑ์ศิลปะแห่งเมืองดัมเปอเรแล้วทุกงาน แม้กระทั่งที่พิพิธภัณฑ์ซาราฮิลเดน และนิทรรศการถาวรที่เตแอร์ 1 ก็เก่าไปแล้วสำหรับเธอ เวลาเธอไปดูงาน เธอจะรีบไปช่วงแรกๆ แต่ไม่ใช่อาทิตย์แรก เธอจะไปหลังจากที่พวกบ้านศิลปะเลิกไปกันแล้ว และพวกพยายามจะแสดงตัวว่าบ้านศิลปะนั่งช้ำเกียจอยู่บนโซฟาที่บ้านกันหมด

แสงอาทิตย์ส่องกระทบดอกไม้ที่ปักคลุมด้วยน้ำค้างแข็งบนหน้าต่างจนวิบวาว ลูมิกกิคิดว่าควรออกไปวิ่งก่อนอาหารเช้า เธอมองเทอร์มอมิเตอร์ ปล่อยให้ลิบห่าองศา ไม่ละ ชอบคุณมาก แค่ว่าใจปอดเธอก็คงรับไม่ไหวแล้ว

ทันใดนั้นเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น ลูมิกกิหยิบขึ้นมาดู เห็นเบอร์ที่ไม่รู้จัก

อย่ารับสายที่ไม่รู้จัก อย่าเชียวนะ นี่เคยเป็นคดีประจำใจเธอ แต่ไม่อีกต่อไปแล้ว ช่วงนี้เธอต้องกลัรับสายเหล่านี้เพราะเธออยู่คนเดียวและต้องดูแลตัวเอง

"ลูมิกกิ อันเดอร์ซอน" เธอรับสายด้วยน้ำเสียงเป็นทางการ

"หวัดดี นี่เอลิซานะ"

เอลิซาเธอ โทรมาทำไมละ

"ตุ๊กกาบอกว่าเธอรู้" เอลิซาพูดต่ออย่างรวดเร็ว

ลูมิกกิถอนหายใจ เธอคงไม่ต้องพยายามทำให้เอลิซาเชื่ออีกใช้ไหมว่าเธอจะไม่เอาเรื่องนี้ไปบอกใคร

"ฉันไม่รู้จะโทรหาใครดี พวกผู้ชายไม่อยากจะพูดถึงเรื่องนั้น ฉันยังมีอยู่เลย เธอต้องมาที่นี้ละ ฉันไม่กล้าอยู่คนเดียว ฉันกลัว ช่วยฉันด้วยนะ"

เอลิซาเสียงสูง ตื่นตระหนก เธอตกใจอยู่แน่นอน

"เอ่อ คือ ไม่รู้สิ..." ลูมิกกิเริ่มพูด แต่ไม่ทันไรเอลิซาก็ร้องไห้โฮ

ลูมิกกิจ้องดอกไม้เคลือบน้ำตาลข้างแข็ง ถ้าหากเธอกดปุ่มแดง "วาง" สายโทรศัพท์ แล้วปิดเครื่องไปเลยละ *ไม่ยุ่งเกี่ยว ไม่ก้าวก่าย สนใจแต่เรื่องตัวเองพอ* ทำไมมันถึงยากนักนะที่จะทำตามคติประจำใจของตัวเอง อาจจะเพราะเอลิซากำลังร้องไห้อยู่ อาจจะเพราะไม่เคยมีใครมาขอความช่วยเหลือจากเธอจริงๆ แบบนี้มาก่อน

"โอเค เดี๋ยวไป" เธอได้ยินเสียงตัวเองพูดประโยคนี้ในโทรศัพท์ เยอะจริงกับวันสำหรับตัวเธอเอง

เอลิซาอยู่ที่บูว์นิกกิ ถนนปาโลแมกิ ย่านที่แพงที่สุดของเมืองตัมเปเร ลูมิกกิรู้สึกแปลกที่ เธอยืนอยู่ตรงประตูใหญ่ด้านหน้าบ้าน สวมเสื้อโค้ตหนาเดอะผนังหินกันสนามใหญ่หน้าบ้านกับถนน หลังบ้านมีเนินซึ่งคนนิยมมาเดินป่ากัน บ้านสีขาวขนาดใหญ่โตมโหฬาร ลูมิกกินึกมาตลอดว่ามีอย่างน้อยสองครอบครัวอาศัยอยู่ในแต่ละอาคารของบ้านแบบนี้ แต่ชัดเจนแล้วว่าไม่จริง อย่างน้อยก็ในกรณีนี้ ไม่มีชื่อเจ้าของบ้านให้เห็น รวากับว่าคนบ้านนี้กลัวว่าข้อมูลบนตู้จดหมายจะบอกเรื่องราวของพวกเขามากเกินไป

เธอดูข้อความในโทรศัพท์มือถือ ไซท์อยู่นี้ ถูกต้อง

หน้าทางเข้าบ้านมีรูปปั้นสิงโตทำจากทองแดงตั้งอยู่สองตัว แต่ละตัวมีป้ายแขวนอยู่ใต้เขี้ยวเขียนว่า *ระวังสิงโตดุ*

ลูมิกกิดกักริ่ง เพียงไม่กี่วินาทีเอลิซาก็เปิดประตูบ้าน รีบวิ่งลงมาที่ประตูใหญ่หน้าบ้าน เธอสวมชุดกีฬาสีชมพู ลูมิกกิอาจสวมเสื้อผ้าเก่าจากร้านมือสอง

แต่อย่างน้อยเธอก็ดูไม่เหมือนคนบ้าหนีออกมาจากโรงพยาบาลบ้า เอลิซาเปิดประตูแล้วอ้าแขนกอดลูมิกิก่อนที่เธอจะหลบทัน

"ดีจังเลยที่เธอมา ฉันไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเธอจะคิดยังไงเพราะเราก็คannot รู้จักกันดีนัก" เอลิซาพาล่าม

เอลิซามีกลิ่นกุหลาบและความร่าเริง ลูมิกิไม่ได้ใช้น้ำหอมแต่เธอฝึกให้จมูกแยกกลิ่นน้ำหอมแต่ละยี่ห้อออกได้ เธอค่อนข้างเก่งทีเดียว ครั้งหนึ่งเธอรู้ว่าคนที่อยู่ไกลๆ เป็นใครจากกลิ่นน้ำหอม ทำให้เธอมีเวลาเพิ่มในการตัดสินใจหนี

"จอย ของของ ปาตู" เธอพูดพลางดันตัวออกจากอ้อมกอดของเอลิซา

สำหรับลูมิกิ การกอดคนแปลกหน้าซึ่งเป็นนวัตกรรมทางวัฒนธรรมที่เพิ่งริเริ่มในฟินแลนด์ไม่นานมานี้ไม่ต่างจากคนเป็นหวัดที่ดื้อยาเลยต้องการการรักษาแบบรวดเร็ว

เอลิซามองลูมิกิอย่างประหลาดใจ

"ไม่ยักรู้ว่าเธอชอบน้ำหอม พอซื้อขวดนี้ให้ตอนคริสต์มาสปีที่แล้ว ว่ากันว่าเป็นกลิ่นที่แพงที่สุดในโลก"

"อ้อ"

ลูมิกิไม่สนใจเลยสักนิดที่จะคุยเรื่องไร้สาระเกี่ยวกับน้ำหอมและของขวัญวันคริสต์มาส ไม่ต้องคุยเรื่องสัพเพเหระอะไร เธอมาที่นี่เพราะเอลิซาตกใจและร้องไห้ถ้าจะให้มาเป็นเพื่อนแก้เหงา เธอจะหันหลังกลับบ้านเดี๋ยวนี้อยู่ เธอยังไปเข้าคลาสบอดี้คอมแบตทันอยู่

เอลิซากระโดดเป็นกระต่ายตื่นตูมสีชมพู เธอเหมือนจะเพิ่งรู้ตอนนี้อย่างไรว่าอากาศข้างนอกหนาวขนาดไหน

"เข้าข้างในกันเถอะ"

ลูมิกิพยักหน้า

ข้างในบ้านสวยยิ่งกว่าข้างนอกเสียอีก เพดานสูง มุขหน้าต่างเหลี่ยม ไม้สีอ่อน เครื่องเรือนแต่ละชิ้นคงราคาแพงกว่าค่าเช่าห้องของลูมิกิรวมกันทั้งปี แสงอาทิตย์ฤดูหนาวส่องกระทบพื้นและพื้นผิวสิ่งอื่นโดยไม่มีร่องรอยของฝุ่นสักนิด แม่บ้านที่เอลิซาพูดถึงตอนอยู่ที่ร้านกาแฟวันก่อนทำงานดีมากสำหรับค่าจ้าง

สองเท่า

"ข้างล่างเป็นเสาน้ำและสรวายน้ำ" เอลิซารู้สึกว่าต้องพูดอะไรกับลูมิกกิ ขณะลูมิกกิถอดรองเท้าบูตสีดำ เสื้อโค้ด ก่อนจะโยนถุงมือ ผ้าพันคอ และหมวกไหมพรมไว้บนชั้นเหนือที่แขวนเสื้อโค้ด

"ฉันไม่ได้ม่าวายน้า" เธอตอบหัวน้ๆ

เอลิซาเก้อเขิน

"ไม่อยู่แล้ว โทษที เธออยากได้อะไรไหม คาปูชิโนดีไหม หรือมีอกคาชิโน ลาเต็กี่มีนะ"

"กาแฟดำธรรมดาพอ"

"โอเค เดี่ยวเอามาให้ละ เธอขึ้นไปรอที่ห้องฉันก่อนละกัน"

ลูมิกกิเริ่มเดินขึ้นบันได ตรงทางขึ้นบันไดมีกระจก เธอจึงมองเด็กสาวผู้ซึ่งอยู่ไม่ถูกที่ถูกทางนัก เธอมาทำบ้าอะไรที่นี่ การตกลงใจมาที่นี้นับเป็นความผิดพลาดอย่างหนึ่งละ เธอเริ่มถลาลึกลงไปในบ่อน้ำมากขึ้นเรื่อยๆ และมันก็ส่งกลิ่นฉาวโฉ่มากขึ้นทุกนาที

เหมือนมีสี่ชมพูและสี่ดาร์ระเบิดอยู่ในห้องของเอลิซา มีสองสีนี้อยู่ทุกที่ ตั้งแต่พรมถึงผนัง จากผ้าม่านถึงแล็ปท็อป นี่มันห้องเจ้าหญิงที่มีเพื่อนสนิทเป็นชาวเรือขาใหญ่ประจำซอยหรือยังกัน ห้องนี้ใหญ่กว่าอพาร์ทเมนต์ของลูมิกกิ ทั้งห้องอีก แถมมีประตูออกไปที่ระเบียงเล็กๆ ด้วย

เอลิซาเหมือนจะมีเครื่องประดับและเครื่องสำอางล้นหลาม ชั้นหนังสือก็มีแต่หนังสือจากหนังสือและโรแมนติคคอมเมดี้

ลูมิกกิมองหาจุดผิดปกติของห้องนี้ ห้องทุกคนต้องมีจุดผิดปกติสักอย่างทั้งนั้น อะไรที่ไม่ควรอยู่ที่มันดูขัดหูขัดตาไปถึงที่ห้องนี้ควรจะเป็น

ชั้นหนังสือชั้นล่างสุดมีหนังสือดาราศาสตร์อยู่ชุดหนึ่ง มันถูกยัดอยู่ตรงนั้นราวกับจะกำจัดให้พ้นสายตา แต่ก็มีหลายเล่มเกินกว่าจะเป็นแค่ของขวัญไว้ค่าที่คนให้มาหรือบังเอิญมาอยู่ตรงนั้นเอง ทันใดนั้นลูมิกกิก็จำได้ว่าเอลิซาเก่งเลขและฟิสิกส์มาก

จุดผิดปกติจุดที่สองคือไหมพรมและไม้ถักนิตตั้งซึ่งเริ่มจะเป็นเสื้อเวดเตอร์

หรืออะไรสักอย่าง เอลิซาไม่อยากได้แต่สินค้าสมบูรณ์แบบและซื้อจากร้านค้าเท่านั้นสินะ

น่าสนใจ หรืออาจน่าสนใจหากลูมิกกิรู้สึกอยากรู้จักเอลิซาบ้าง ตอนนี้เธอจะเก็บความผิดปกติเหล่านี้ไว้ในใจ

"กาแพดามาแล้ว!" เอลิซาประกาศที่ประตูแล้วยื่นถ้วยกาแฟให้ลูมิกกิ

ถ้วยของเธอสีดำ ของเอลิซาสีชมพู ข้อสังเกตนี้ทำให้ลูมิกกิขำอยู่พักหนึ่ง แต่งานวิจัยทางสังคมศาสตร์ว่าด้วยการสังเกตคงต้องจบลงตรงนี้ก่อน

"เธอขอให้ฉันมาที่นี่ทำไม"

เอลิซาล้มตัวลงบนเตียงและถอนหายใจ

"ฉันทักแล้วก็ไม่รู้ว่าควรจะทำยังไงดี"

"แล้วทำอะไรที่ปาร์ตี้คืนนั้นได้บ้าง"

"ไม่เยอะ คือที่จริงก็ทำได้หลายอย่าง แต่มันกระจัดกระจายกัน ฉันปะติดปะต่อเรื่องไม่ได้สักที"

"เล่ามาตั้งแต่ต้น ทุกๆ รายละเอียดเท่าที่จะเป็นไปได้ เล่าว่าทำอะไรได้บ้างที่ปาร์ตี้ และเงินมาอยู่กับเธอได้อย่างไร แล้วเราค่อยคิดว่าจะทำยังไงต่อดี"

ลูมิกกิเกลียดเสียงเทศนาของตัวเอง แต่ตอนนี้เธอต้องคุยกับเอลิซาเหมือนเป็นเด็กคนหนึ่ง มีเอลิซาสั่งทนายแม้ว่าจะพยายามบีบแ้วไว้นั่นเพื่อทำให้มันหยุดสั้นก็ตาม

เอลิซาค่อยๆ เล่าเรื่อง มีแต่เรื่องไม่เป็นประเด็นและไม่ปะติดปะต่อเอาเสียเลย หลังจากที่รู้ว่าพ่อแม่จะออกนอกเมืองคืนวันอาทิตย์ เธอก็ตัดสินใจจัดงานปาร์ตี้ แม่เธอไปทำงานนอกเมืองตั้งแต่วันเสาร์เป็นเวลาหนึ่งอาทิตย์ และพ่อก็จะไปทำงานข้างนอกหนึ่งคืน เอลิซาฟลุ่มเกี่ยวกับว่าจะเชิญใครมาบ้างและจะกินจะดื่มอะไรกันดีอยู่ครู่หนึ่ง *เข้าประเด็นสักทีเถอะน่า* ลูมิกกิคิด นี่ไม่ใช่รายละเอียดที่เธออยากได้ ถ้าอยากจะซุบซิบนินทา เอลิซาควรไปหาคนอื่น

"ฉันอยากให้มืออาชีพในงาน ก็เลยขอให้กาสแปร์พยายามให้ฉันกับตุ๊กกา ก่อนหน้านี้เราเคยใช้กันมาบ้าง เม้าแอลกอฮอล์ไม่สนุกเท่านี้หรอก แถมดื่มมากก็อยากอ้วกอีก"

ลูมิกกิขำท่าทางมึนๆ ของเอลิซา ใครบ้างจะไม่อาเจียนออกมาหากดื่มมากเกินไป ไม่ใช่คุณสมบัติพื้นฐานของแอลกอฮอล์หรอกหรือ

"กาสแปรไปเอามาจากไหน"

"ไม่รู้สิ ไม่อยากรู้ด้วย บางทีกาสแปรก็มีเพื่อนน่ารักๆ ฉันก็เลยเสี่ยงๆ เขา" เสียงเอลิซาเป็นผู้เป็นคนขึ้นมาก่อนที่ ถึงตอนนี้เธอจำได้แล้วว่าตัวเองเป็นลูกสาวตำรวจ

"มีใครเล่นยาอีกไหม"

"เท่าที่รู้จักไม่มีนะ กาสแปรระวังมากเวลาจะขายยาให้ใคร เขาไม่เอาโดนจับ" แน่ละ ใครจะอยากโดนจับ ลูมิกกิน่าจะบอกเอลิซาไปว่าอย่างน้อยแถมมาเพียน้ำหอมก็รู้ว่าคนเขากินดื่มมากกว่าเหล้าในงานปาร์ตี้

"คนส่วนใหญ่กลับประมาณเที่ยงคืน" เอลิซาขำ "เด็กดีไม่อยากเมาค้างไปโรงเรียนวันรุ่งขึ้น"

เมื่อลูมิกกิไม่ขำด้วย เอลิซาก็เริ่มจริงจัง

"โอเค ถ้ามองย้อนกลับไปนะ ฉันน่าจะหยุดแค่นั้น ตอนนั้นทุกคนที่ทำงานเหมือนกันนั้น ฉันรู้ว่าฉันเมาหัวทิ่มเลยและก็เริ่มทำอะไรไม่ได้แล้ว มีคนทำแจกันคริสตัลแตกและทำแก้วบาดตัวเอง บ้านและยิ่งกว่าละ คิดว่าตุ๊กตาไล่พวกงีเงาะออกไปคนสองคนนะ"

เอลิซาวางถ้วยกาแฟลงบนโต๊ะ เธอเริ่มแกะเล็บ ปลายเล็บสีชมพูเริ่มถลอกแล้ว มือเธอยังสั่นอยู่นิดหน่อย ลูมิกกิไม่ได้พูดอะไร จะดีกว่าถ้าให้เอลิซาเล่าเรื่องทั้งหมดโดยไม่ถามนำ ความทรงจำน่าเชื่อถือกว่าเมื่อไม่มีใครกระตุ้นมัน

"พอถึงตีสอง ทุกคนก็กลับกันหมดแล้วยกเว้นตุ๊กตาและกาสแปร ส่วนใหญ่เราอยู่ในห้องนี้ เราไม่ต้องแกล้งทำเป็นกินเหล้าเฉยๆ อีกแล้ว จากนั้น...ก็ดีสาม" อยู่ดีๆ เอลิซาก็เงียบ เธอกลืนน้ำลายและขมวดคิ้ว

"ฉันว่าฉันออกไปสูบบุหรี่ที่ระเบียง" เธอเล่าต่อ "เออ ใช่ ตอนนั้นแหละ แล้วก็เห็นว่ามึนๆ อยู่ไหน มึนอยู่ตรงนั้นมาอย่างมากที่สุดครึ่งชั่วโมงได้มั้ง เพราะฉันออกไปสูบบุหรี่เรื่อย ๆ แต่ตอนนั้นคือครั้งแรกที่เห็นถุงนั้น ปกติฉันไม่สูบนะ แต่พออยู่ในปาร์ตี้ก็สักมวนสองมวน"

อีกละ เสียงคนดีกับหน้ากากละคร ลูมิกิกิจจะขึ้นชมการแสดงหรือ
ถ้ามันไม่ได้ทำให้เธอรำคาญขนาดนี้

"แล้วเธอยังไง" ลูมิกิกิจถาม พยายามอดกลั้นความรู้สึกไว้

เอลิซาเริ่มเล่นกับจีทองรูปหัวใจที่ห้อยอยู่กับขีปเสื้อ เธอดึงขึ้นดึงลง ขึ้น
และลง ลงและขึ้น ลูมิกิกิจหยิบกาแฟขึ้นดื่ม *อ่อนเกินไปนะ*

"ทำไมก็ไม่รู้ ฉันว่าฉันเริ่มหัวเราะเป็นบ้าเป็นหลังเพราะงุนั้น เพราะมัน
วางอยู่กลางหิมะแบบนั้น ประหลาดมาก พุดยาก ไม่รู้จะอธิบายยังไงดี คงเมาแ่อ
อยู่มั้งตอนนั้น ฉันทิ้งให้พวกผู้ชายอยู่ข้างบนและไปหยิบถุง พอเข้ามาข้างในก็
เปิดออกดู"

เอลิซากลืนน้ำลายอีกครั้ง

"ตอนแรกก็ไม่เข้าใจหรอกว่าข้างในเป็นอะไร คิดว่ามันเป็นแค่ขยะ จากนั้น
ฉันดึงกระดาษออกมาที่ละแผ่น เลย์รู้ว่ามันเป็นเงิน เงินเปื้อนเลือดด้วย ทั้งถุงมีแต่
แบงก์ห้าร้อยยูโรเปื้อนเลือดเต็มไปหมด ฉันค้นกระเป๋าอีกทีจนมือเลอะเลือด
แค่นี้ก็จะอ้วกละ แต่ตอนเกิดเรื่องนะ ฉันหัวเราะไม่หยุดเลย มันดูตลกชะมัด"

เอลิซาจ้องมองพรหมสีชมพูบนพื้นดำ สีหน้าเธอสลับกันระหว่างดวงวิญญาณจน
สะอิดสะเอียนและรู้สึกผิดจนกลายเป็นความกลัว

"ไม่คิดเลยว่าทำไมเงินนั้นถึง...เป็นแบบนี้ ฉันตะโกนเรียกให้พวกผู้ชาย
มาดู พวกนั้นก็ทำเหมือนกัน แล้วพุดซ้ำๆ ว่าจะรวยโคตรแล้ว ตอนนั้นยังไม่ได้
นับหรอก แต่ในถุงมีสามหมื่นยูโร เราไม่ได้คิดถึงอย่างอื่นเลย คิดแค่ว่าจะทำความ
สะอาดเงินนี่ยังไงดี"

พวกเขาคิดว่าต้องไปทำความสะอาดเงินที่ไหนก็ได้ที่ไม่ใช่บ้านของทั้งสาม
คน เพราะจะต้องตากเงินโดยที่ไม่ให้ใครเห็น แล้วตู่กกาก็นึกได้ว่ามีห้องมืดเพราะ
เขาเรียนถ่ายรูป เขามีกุญแจห้องมืดที่ทำสำเนาจากชุดกุญแจโรงเรียนของพ่อไว้
นานแล้ว และเขาก็รู้รหัสปลดล็อกสัญญาณกันขโมยด้วย

"ตอนนั้นก็ว่าแผนนี้มันเจ๋งสุดในสามโลกละ" เอลิซาอธิบายไปทำตาละห้อย
ไป "เธอเข้าใจมั๊ย"

ไม่ ลูมิกิกิจคิดแต่ไม่ได้พูดออกมา

"และเช้าวันนั้นตุ๊กกาก็รีบเอาเงินกลับมาที่นี่"

"เท่าที่ฉันรู้ เราน่าจะทิ้งไว้ที่นั่นแหละ ฉันไม่ต้องการแต่ต้องมันอีก หยุดคิดไม่ได้เลยว่าเลือดนั้นมาจากไหน จากคนรีเปลา แล้วทำไมถุงใบนั้นถึงมาอยู่ในสวนบ้านฉัน ใครเอามาวางไว้ ฉันจะไม่เล่นยาบ้าบออะไรอีกแล้ว ถ้าไม่เมายาขนาดนั้น ฉันคงเห็นแล้วว่าใครเป็นคนเอาถุงมาทิ้งไว้ที่นี่"

เอลิซาขึ้นชั้นและเดินลงไปมาอย่างกระวนกระวาย

ลูมิกก็ขึ้นชั้นเช่นกัน แต่เธอเดินไปที่ประตูระเบียงและเปิดออก ลมหนาวพัดเข้ามาจนเธอสะท้านแต่เธอก็ไม่สน เธอเดินออกไปที่ระเบียงและก้มมองสวน

"คืนนั้นประตูข้างล่างนั้นล็อกไหม"

"ล็อก ฉันว่าฉันตรวจดูตอนประมาณตีสอง"

ลูมิกก็เริ่มคำนวณระยะทางระหว่างถนนกับสวน ถ้าโยนถุงเข้ามาแรงๆ ก็จะข้ามรั้วหินนี้ได้ไม่ยากเลย

"ที่ถนนมีล็อกไหม"

เอลิซาหันหัว

"มีที่ประตูใหญ่หน้าบ้านกับประตูบ้าน แต่ไม่มีที่ถนน"

ลูมิกก็ครุ่นคิดพร้อมกับที่ลมหนาวพัดผ่านนิ้วราวกับจะกัดกร่อนนิ้วเธอ เธอตื่นตัวเมื่ออยู่ในอากาศแบบนี้

มีคนโยนถุงซึ่งเต็มไปด้วยเงินเปื้อนเลือดเข้ามาในสวนบ้านเอลิซากลางดึก เงินแสดงถึงการจ่ายหนี้อะไรสักอย่าง ส่วนเลือดก็แสดงคำเตือนบางอย่าง แล้วเงินเป็นคำขู่หรือคำขอบคุณกันแน่ สำหรับใครกัน และโยนมาถูกบ้านหรือเปล่า

มองจากถนน บ้านทางขวาดูแตกต่างและสวนบ้านนั้นก็อยู่ห่างออกไปอีก บ้านเอลิซาอยู่มุมหัวโค้งทางสามแพร่งโดยตั้งอยู่ลึกเข้าไปด้านใน

"ใครอยู่บ้านนั้นเธอ" ลูมิกก็ถามพลางบึ่งไปไปยังบ้านหลังทางขวา

"สองครอบครัว มีเด็กเล็กด้วย แม่ทั้งสองคนน่าจะเป็นทนายมั่ง ส่วนพ่อคนหนึ่งเป็นศิลปิน อีกคนทำงานราชการ ลูกๆ บ้านนั้นยังไม่เข้าโรงเรียนเลย"

ลูมิกก็กะขนาดบ้านแฝดและสวนด้วยสายตา การจะจำบ้านหลังนั้นสลับกับบ้านของเอลิซาดูเป็นไปได้ยาก อย่างไรก็ตาม บ้านหลังทางซ้ายดูใหม่กว่า ขนาด

รูปร่าง และสีก็คล้ายกับบ้านเอลิชาอย่างเห็นได้ชัด แม้กระทั่งกำแพงรอบๆ สนามยังเหมือนกันราวกับเป็นส่วนต่อกับบ้านเอลิชา ใครบางคนอาจจำบ้านสองหลังนี้สลับกันกลางดึกได้ง่ายๆ

"แล้วบ้านนั้นล่ะ"

ตอนนี้เอลิชาออกมายืนตัวสั่นอยู่ที่ระเบียงด้วย

"อ้อ คนนั้นเหรอ *ประหลาด* สุดชั่ว อายุประมาณสี่สิบแต่พยายามทำตัวเด็กตลอด เหมือนเขาอยากใช้ชีวิตแบบหนังเรื่อง *ทไวไลท์* เลย แต่งตัวด้วยเสื้อโค้ตหนังสีดำตัวยาวแบบนั้น เขาคงคิดว่าตัวเองเหมือนเจ้าชายผีดูดเลือดประมาณนั้น แต่เอาจริงๆ นะ เขาดูแย่มากๆ ฉันไม่รู้หรอกว่าเขาทำงานอะไร แต่ก็ต้องทำงานสักอย่างแหละเพราะเขาออกไปข้างนอกตอนเช้าและกลับมาตอนกลางคืน เขาอยู่บ้านหลังใหญ่เบื้องเริ่มนั้นคนเดียว และฉันก็ไม่เคยเห็นใครมาหาเขาเลยสักคน เขาไม่เคยทักใครที่ผ่านไปผ่านมาเลยด้วยซ้ำ"

ลูมิกก็มองเอลิชาตาเบิกกว้าง

"เงินนั้นต้องของเขาแน่! มันอยู่ผิดบ้าน! เขาเป็นแหละเป็นประเภทที่ว่าจะเข้าไปอยู่กับพวกมีลับลมคมในหรือพวกบุญชายัญสัตว์ได้"

เอลิชาพูด เสียงเกือบเหมือนพ้อใจ

"ก็เป็นไปได้ แต่มีอะไรที่พอจะเป็นไปได้อีก"

ถ้าถุนั้นโยนมาถูกที่แล้ว ผู้รับก็คือเอลิชา พ่อ หรือแม่

ลูมิกก็เหลือบมองเอลิชาผู้กำลังหนาวสั่นจนฟันกระแทกกัน เธอเหมือนตึกดาสด์โลกน่ารักที่แทบไม่มีใส่ในเสื้อแล้วและกำลังสั่นเทาอยู่เพราะความหนาว เชื่อได้ยากว่าเอลิชาจะเข้าไปพัวพันกับเรื่องอะไรก็ตามที่น่ามาซึ่งการชำระเงินมูลค่าสามหมื่นยูโร แต่ใครจะรู้ความจริง ลูมิกก็คิดว่าเธอเชี่ยวชาญเรื่องการจับโกหก เอลิชาดูไม่เหมือนคนช่างโกหก อย่างน้อยก็ไม่เนียนพอที่จะหลอกเธอ ลูมิกก็โดนหลอกมาหลายครั้งจนเธอจับได้ทันทีถ้าใครเปลี่ยนน้ำเสียงหรือสีหน้าเพื่อจะโกหก

"ฉันยังรู้สึกไม่ดีอยู่นะ เพราะว่าตอนนี้คงมีใครต้องการเงินนั้นแน่" เอลิชากระซิบ

ลูมิกก็ไม่มีคำพูดใดจะปลอบเธอ
เธอเห็นด้วยกับเอลิซาเต็มที

8

วิโว ทามหนาวสัน เขาจำครั้งล่าสุดที่เขาหนาวขนาดนี้ไม่ได้แล้ว เขาพยายามกระโดดให้ร่างกายอบอุ่นขึ้น แต่กล้ามเนื้อขาชาจนไม่ยอมทำตาม

เขายืนประจำตำแหน่งที่ลานวิ่งเพื่อสุขภาพป่วนิกกิมาหนึ่งชั่วโมงแล้ว แต่กลับรู้สึกเหมือนว่าได้วิ่งมาไกลเกินกำลัง เขาสวมเสื้อกันลมอย่างหนา มีเสื้อกันหนาวไหมพรมด้านในอีกชั้น พร้อมกับหมวกทึนซูละเอียดคลุมหู แต่ความหนาวก็ยังแทรกตัวผ่านเข้ามายังชั้นเสื้อผ้าต่างๆ ได้อีก รวากับกำลังโจมตีร่างกายของเขาด้วยเข็มเล่มเล็กๆ ทิ่มแทงทั่วร่างกายไร้ความปราณี ร่างกายของเขาตื่นตระหนก อุดหนุนให้อยู่ในระดับปลอดภัยอย่างทุกทีๆ เขายอมแพ้แล้วกดโทรศัพท์

นิ้วที่ชาจนแข็งกดปุ่มโทรศัพท์มือถืออย่างงุ่มง่ามเพราะเขาถอดถุงมือหนึ่งบุสองชั้นออกไม่ได้ แค่ว่าชื่อที่ถูกต้องในรายชื่อและกดปุ่มสีเขียวเพื่อโทรออกยังใช้เวลาถึงห้านาที

"ว่าไง" เสียงปลายสายพูดอย่างคาดหวัง

"ไม่มีวีแวน แล้วผมก็ทนอยู่ข้างนอกนี้ไม่ไหวแล้ว หนาวจนจะแข็งตายแล้ว"

"ต้องทนสิโว้ย" โบริส โซโคลอฟตะโกนใส่โทรศัพท์และวางหูไป

วิโวจ้องโทรศัพท์ครู่หนึ่ง กัดฟันแน่น โซโคลอฟและลินนาร์ต คาสค์นั่งอยู่ในรถตู้บริษัททำหน้าตรงท้ายถนน สำหรับพวกเขาที่แค่ออกคำสั่งและนั่งอยู่ใน

รถอุ่นสบายอรุณก็ไม่ต้องมีปัญหาเหงา

ถ้าเด็กนั้นไม่ออกมาเลยทั้งวันละ หรือไม่ออกมาเร็วๆ นี้ ทั้งสามไม่รู้ว่าจะทนเฝ้าอยู่แบบนี้จนถึงที่สุดได้หรือไม่ เกิดไครมาเห็นรถตู้แล้วสงสัยขึ้นมาจะทำอย่างไร ทั้งสามรู้ว่าแถวนี้ไม่มีใครต้องการซ่อมท่อตอนนี้ แต่หากจะเปลี่ยนแผ่นป้ายทะเบียนและโลโก้ก็จะเสียเงินกับเวลาอีก และพวกเขาก็ไม่อยากพยายามมากเกินไปจนความจำเป็นด้วย

เวรเอีย อุดสำหรั่มั่นใจว่าแค่ให้เห็นเลือดก็น่าจะพอแล้ว แต่หมอนี่ประสาทแข็งกว่าที่คิด ตอนนี้เลยต้องเสี่ยงเงินกำลัง อันที่จริงจะเสี่ยงไม่ได้ ไม่มีใครเสี่ยงได้ แม้กระทั่งโซโคลอฟ แม้ว่าเขาจะพอใจเล่นบพนายใหญ่ก็ตาม หากว่ากันตามความจริงเขาก็มีบ่วงผูกคอแน่นเหมือนพวกที่เหลือนั่นแหละ บ่วงผูกคอก็ยังเป็นบ่วงผูกคอวันยังค่ำ ถึงแม้มันจะประดับเพชรก็ตาม

เจ้าคนพินแลนด์นี้อาจจะไม่สนผู้หญิงคนนั้นมากเท่าที่คาดไว้ก็ได้ อาจเป็นแค่การแสดง ทั้งนี้ทั้งนั้น การลักพาตัวลูกสาวเขาต้องทำให้เขากระเด็นออกมาจากความยโสที่เป็นเพียงภาพลวงของเขาแน่

ลูมิกกิจ้างบะหมี่ในซาม สี่กึ่งเทาถึงเบจ เอลิซาพูดจริงที่บอกว่าเธอทำกับข้าวไม่เป็น เห็นได้ชัดเลยว่าในตู้เย็นเต็มไปด้วยอาหารที่แม่เตรียมไว้ให้ล่วงหน้า แม้แค่อุ่นก็ยังวุ่นวาย เอลิซาจึงเลือกกินบะหมี่สำเร็จรูปแทน ลูมิกกิชิมเส้นยาวระโยงระยางที่ลอยอยู่ในน้ำแกงเค็มๆ และตัดสินใจยอมกินเสียให้หมด อันที่จริงเสียงท้องร้องซำๆ เป็นจังหวะต่างหากที่ตัดสินใจแทนเธอ

เธอหิวจนจะเป็นบ้า ตั้งแต่เช้าถึงบ่าย สิ่งเดียวที่เธอคิดคือเรื่องจะกลับบ้าน เมื่อใดที่เธอพยายามจะกลับ เอลิซาก็หาเรื่องให้เธออยู่ต่อจนได้ เพราะเอลิซากลัวที่จะอยู่คนเดียว

การสนทนาของทั้งสองไปไม่ถึงไหนเลย เรื่องเกี่ยวกับเงินก็คุยกันไปหมดแล้ว เรื่องที่ว่าเงินนั้นสำหรับขายในเสื้อโค้ตหนังข้างบ้านก็ถกกันไปแล้ว เอลิซาคิดว่าต้องเป็นของชายคนนั้น

"แม่กับพ่อไม่ไปยุ่งกับเรื่องแปลกๆ แบบนี้แน่ พวกเขาเป็นคนดีนะ"

แต่กระนั้นลูมิกก็รู้ดีว่าไม่ควรตัดความเป็นไปได้ว่าเงินนี้อาจเป็นเงินสำหรับพ่อหรือแม่ของเอลิซา เธอจึงถามเอลิซาเรื่องงานที่แม่ทำ คำตอบคือแม่ทำงานให้บริษัทเครื่องสำอาง อยู่ในทีมที่รับผิดชอบธุรกิจต่างประเทศ แม่ไม่ได้เป็นผู้จัดการใหญ่หรืออะไร แต่ก็ทำเงินได้เยอะทีเดียว

"เวลาครึ่งหนึ่งของแม่ใช้ไปกับการเดินทาง" เอลิซาพูดพลางมองออกไปนอกหน้าต่าง

ลูมิกก็เห็นทั้งความรำคาญใจและความเศร้าบนใบหน้าเอลิซา

"โชคดีที่พ่ออยู่บ้านเกือบตลอด" เอลิซาเล่าต่อยิ้มๆ "อ้อ ยกเว้นเสาร์อาทิตย์ที่แล้ว"

พ่อของเอลิซาเป็นตำรวจ

"พ่อเธอเป็นตำรวจอะไรนะ"

เอลิซาหน้าถอดสี

"ปราบปรามยาเสพติด"

เรื่องลูกช่างรอนักเดินเท้าเปล่าอีกแล้วสิ ลูมิกก็คงจะจำถ้าไม่ต้องรำคาญที่เอลิซาช่างโง่เหลือเกิน ลูกตำรวจยาเสพติดเล่นยาเสียเอง ใครๆ ก็คงคิดว่าเอลิซาไม่มีเหตุผลจะเอาตัวเองไปเสี่ยงกับเรื่องพรรคนั้น ลูมิกก็ไม่ได้พูดอะไร แต่เอลิซาน่าจะพอเข้าใจว่าทำไมเธอถึงเสียไป

"โอ้ ก็แค่ใช้เล่นๆ เป็นครั้งคราวเพื่อผ่อนคลายเท่านั้นเอง" เธอพูดปกป้องตัวเอง "ฉันไม่ได้ติดยาเสียหน่อย รู้หรือไม่ว่าต้องหยุดเมื่อไหร่ บอกแล้วใช้ไหมว่าจะไม่ใช่แล้ว เลิกทุกอย่างนับจากนี้ไป"

"เธอน่าจะถามพ่อบ้างนะว่าพวกที่ใช้ยาเล่นๆ เนี่ยมีกี่คนแล้วที่ทำลายชีวิตตัวเองจนพังยับเยิน แต่ฉันก็ไม่ได้มาที่นี่เพื่อเทศนาเธอเรื่องยาหรอกนะ ฉันมาคุยเรื่องเงิน"

"ฉันคุยกับพ่อเรื่องนี้ไม่ได้ ถ้าเกิดพ่อมีอะไรเกี่ยวกับเรื่องพรรคนั้นล่ะ" เอลิซาถอนหายใจเอือกที่ลึบได้ "ยังงั้นฉันก็ไม่เชื่ออยู่ดี แต่ถ้าเขาทำจริงก็ไว้วางใจเขาไม่ได้ เขาอาจโกหกฉันเหมือนที่คนอื่นก็ทำกัน จะไปขอให้ตำรวจนายอื่นมาช่วยก็ไม่ได้อีก เพราะเขาเป็นพ่อฉัน หรือถ้าเขามีอะไรด้วยจริงๆ ฉันก็ทรมานเขาไม่ได้ แล้วถ้าเขา

ทำภารกิจปลอมตัวเป็นสายลับอยู่ละ โอย ปวดหัวไปหมดแล้ว"

"วันนี้พอกลับกี่โมง"

"อีกสองชั่วโมง"

"เมื่อวานเขาทำตัวปกติไหม"

"ก็ปกตินะ แต่ตอนนั้นฉันมีแต่พยายามกลบเกลื่อนเรื่องงานปาร์ตี้ยุ่ง ต้องซ่อนความลับให้มิดชิดเหมือนช้างตายทั้งตัวต้องเอาไปบ้วนมาปิดให้มิดนะ ฉันก็เลยไม่ได้สังเกตว่าเขาจะสวมหูหมวกก็เมาส์เดินโพลกาหรือเปล่า"

"ตั้งใจหน่อย คุยกับพ่อสิ อย่าถามตรงๆ แต่ลองดูว่าสีหน้าท่าทางเขาออกอะไรบ้าง คนเรานะบอกอะไรเยอะแยะโดยไม่ต้องเปิดปากพูดนะ" ลูมิกิกิพูด "แล้วก็จับตาดูเพื่อนบ้านเธอด้วย ถ้าเงินเป็นของเขา เขาต้องทำตัวประหลาดยิ่งกว่าเดิมแน่เพราะเขายังไม่ได้เงิน"

เอลิชามองลูมิกิกิ ยืนขึ้นและเดินมาหาเธอ

"ขอบใจนะ" เอลิชาพูดพลางกอดลูมิกิกิอย่างรวดเร็ว

ลูมิกิกิประหลาดใจเพราะครั้งนี้เธอไม่รู้สึกแย้ เอลิชากลับไปนั่งและกินบะหมี่สำเร็จรูปต่อ เธอดูดเส้นบะหมี่จนเต็มกระพุ้งแก้มและกลืนเข้าไปทั้งหมด ก่อนจะซดน้ำซุปรจากซาม ทันใดนั้นเธอก็ดูเหมือนเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่ง

"ฉันจะคุยกับพ่อและแอบซุ่มดูเพื่อนบ้านคนนั้น บางทีอาจได้คำอธิบายที่เป็นเหตุเป็นผลสำหรับเรื่องทั้งหมดนี้ก็ได้ และก็อาจคิดออกว่าจะทำอย่างไรกับเงินนี้ดี ตู๊กกากับกาสแปร์ไม่ยอมคืนเงินส่วนของพวกเขาแน่ แต่ฉันทำให้เขายอมได้ถ้าต้องการ" เอลิชายิ้ม

บางอย่างในความมั่นใจแบบบุปป์ของเอลิชาช่างน่าชื่นชม

"ยังกลัวอยู่ไหม" ลูมิกิกิถาม

"ไม่มากแล้วละ"

"โอเค งั้นฉันกลับละนะ"

เอลิชาพยายามทำหน้าที่ลูกหมาตาสละห้อย แต่ลูมิกิกิยืนยันคำเดิม วันนี้เล่นบทเพื่อนสาวแสนดีพอแล้ว เธอมาไกลกว่าที่ควรจะเป็นแล้ว

ลูมิกิกิใส่เสื้อโค้ต ผูกเชือกกรองเท้าให้แน่น และพันผ้าพันคอรอบคอ จากนั้น

ก็เอื้อมหยิบถุงมือจากชั้นวางหมวกและความหาหมวกใหม่พรมซึ่งอยู่ถัดเข้าไปด้านในของชั้นวางจนเจอ ต้องเขย่งเท้าเอื้อมหยิบขอบหมวกเลยทีเดียวนะ แควก เธอได้ยินเสียงนำตกใจนั้น

"โอ ไม่นะ" เอลิซาร้องเสียงหลงขณะที่ลูมิกกิดึงหมวกใหม่พรมออกมาได้ครึ่งหนึ่ง "ยังมีตะขอกันไม่ได้ติดให้เรียบร้อยอยู่ หมวกฉันก็เกี่ยวถูกมันขาดไปใบสองใบแล้วเหมือนกัน"

"อ้อ ถ้างั้นฉันพันผ้าพันคอไว้รอบหัวก็ได้" ลูมิกกิพูด

"อย่าดีกว่า ยืมหมวกฉันก็ได้ มีตั้งหลายใบ" เอลิซาบอกพลางหยิบหมวกใหม่พรมสีแดงสวมให้ลูมิกกิ "เดี๋ยวซ่อมใบนั่นให้หน่อย หรืออาจถักให้ใหม่อีกใบ"

"ได้ โอเค ขอบใจ"

ลูมิกกิยืนอยู่ที่โถงเล็กหน้าบ้านอีกรูหนึ่ง เธอรู้สึกว่าจะต้องพูดอะไรเพื่อปลอบใจเอลิซาอีก

"ดูแลตัวเองนะ" เธอพูดออกไปในที่สุดเพราะนึกคำอื่นไม่ออก

เธอไม่ค่อยได้ฝึกการเป็นเพื่อนแสนดีข้างเห็นอกเห็นใจบ่อยนัก

"เธอก็เหมือนกัน ถ้าเธออยากออกไปทางข้างหลังก็ได้นะ หน้าที่บ้านน่าจะยังสิ้นอยู่"

ลูมิกกิดริมฝีปาก คิดว่าจะพูดอะไรอีกดี แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร ลูมิกกิไม่ได้ถามว่าทั้งสามจะทำอะไรต่อ แต่เธอรู้สึกไม่ดีนัก นี่อาจไม่ใช่ครั้งสุดท้ายที่เธอต้องมาบ้านหลังนี้

การมาที่นี้ถือเป็นความผิดพลาด

9

โบริส โซโคลอฟรับโทรศัพท์ก่อนที่เพลง ยูโอนลีลีฟทไวซ์ เล่นจบ
รอบแรก

"ว่าไง"

"เด็กเพิ่งออกมา เดินขึ้นไปทางเนินเขา" วิโว ทามรายงาน

โซโคลอฟพยักหน้าให้ชายเอสโตเนียที่อยู่ข้างๆ ติดเครื่องรถตู้

"แน่ใจนะว่าใช่คนนี้" โบริสถาม

"คนนี้แหละ หมวกแดงเหมือนเดิม" วิโวตอบ

"ถ้าเห็นเราเข้าไปใกล้พอ วิ่งไปหาเธอเลย ห้ามพูดอะไรทั้งสิ้น ต้องจับให้ได้
ตั้งแต่ครั้งแรกเท่านั้น" โบริสพูดจบก็วางหูโทรศัพท์

เขาถูมือที่ขาจนแข็งไปมาเพื่อทำให้มันอุ่นขึ้น ต้องจับเด็กและโยนเข้าไป
หลังรถตู้ทันที จะให้ใครเห็นไม่ได้ ส่วนเด็กผู้หญิงยิ่งเห็นน้อยเท่าไรก็ยิ่งดี จะ
รุนแรงกับเด็กมากไม่ได้ เธอต้องปลอดภัยดี แต่รอยซ้ำสองสามรอยคงไม่เป็นไร
หรอก ต้องทำให้เธอนึกว่าพวกเขาเอาจริง

พวกเขาก็เอาจริงนั่นแหละ แต่อาจแตกต่างกับที่เธอคิดนิดหน่อย

เมื่อจับเธอได้ พวกเขาจะส่งวิดีโอให้คุณพ่อผู้แสนดีทางโทรศัพท์ น่าจะ
ทำให้คุณพ่อมีสติขึ้นมาบ้าง และโบริสหวังว่าเขาจะเสียใจที่พยายามกระตุก

หนวดเสือครั้งนี้ หวังว่าหลังจากนี้คุณพ่อจะยอมแต่โดยดี และครั้งต่อไปจะจ่ายเงินที่ค้างไว้รวมทั้งเพิ่มให้อีกเพื่อแสดงเจตนารมณ์อันดี และสาบานว่าจะทำทุกอย่างตามที่พวกเขาร้องขอ

น่าจะพอแล้ว

จากนั้นพวกเขาจะปล่อยเด็กไปและขับรถต่อไปอีกหน่อยเพื่อหยุดเปลี่ยนสตีกเกอร์หน้ารถและแผ่นป้ายทะเบียน ถือว่าเป็นการลงทุนครั้งใหญ่สำหรับงานที่ไม่สำคัญแบบนี้ แต่ในกรณีนี้มันจะคุ้มค่าที่ลงทุน โบริสได้รับคำสั่งมาจากนายใหญ่อีกทีว่าเขาต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายต่างๆ และเพิ่มเงินส่วนต่างด้วย พวกเขาจะยอมให้คุณพ่อซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลภายในกรมตำรวจหลุดไปไหนไม่ได้ ยิ่งไปกว่านั้นคุณพ่อเองก็ยอมเสียพวกเขาไปไม่ได้เช่นกัน

แน่นอนว่าเด็กจะต้องวิ่งไปฟ้องพ่อว่ามีชายนำกลัวมาลักพาตัวเธอไป คุณพ่อจะทำเป็นประหลาดใจ ตกใจ ถามรายละเอียดและเรื่องราวต่างๆ นานาสัญญากับลูกน้อยว่าจะไปแจ้งความจับพวกเขาให้ได้

ไม่สิ คุณพ่อจะพูดว่าลูกไม่ต้องไปให้การที่สถานีตำรวจหรอก แคบอกพ่อก็พอแล้ว พ่อรู้ดีว่าประสบการณ์ต่างๆ อย่างนี้น่าสะเทือนใจอย่างไร และพ่อไม่ยอมรับมานิจใจลูกด้วยการยอมให้ลูกถูกคนแปลกหน้าสอบสวน

โบริสเกือบจะหัวเราะ นึกภาพชายคนหนึ่งพยายามอดกลั้นความโกรธสุดขีด แล้วยังบอกใครไม่ได้อีก

แต่ในเมื่อเขาเป็นคนผูกปมนี้ เขาก็ต้องรู้จักเรียนแก่เอง

แม้จะหนาวเหน็บ ลูมิกก็กัดตีสินใจเลือกทางที่ไกลกว่า แลมต้องขึ้นเขาเพื่อเดินกลับบ้าน เธอพยายามสลัดทั้งกลิ่นน้ำหอมและคำถมร่อยแปดของเอลิซาที่ทำให้ปวดหัวออกไปจากสมอง แยกไปกว่านั้น หมวกไหมพรมสีแดงที่เธอสวมอยู่ก็สีแดกกลิ่นน้ำหอมนั้น ไม่ได้ช่วยให้รู้สึกดีขึ้นเลย อย่างไรก็ตาม ถ้าเดินไปทางนั้นโดยที่ไม่มีหมวกเลย หูของเธอต้องถูกหิมะกัดแน่ๆ

เธอจำได้ว่าก่อนหน้าปีครึ่ง หลังจากย้ายมาอยู่ตัมเปเรไม่นาน เธอมาวิ่งที่ปาร์กเป็นครั้งแรก ตีมด้ากับอิสเรีที่เพิ่งได้มา เธอวิ่งขึ้นเนินอย่างรวดเร็ว

ตลอดทางขึ้นไปยังหอสังเกตการณ์โดยไม่หยุด วังจนเหนื่อยอ่อนเท่าที่กำลังขาจะมี พอถึงจุดสูงสุด เขาเธอสั่น กลิ่นหอมของโดนัตที่ขายอยู่บนนั้นร้องเรียกให้เธอพักและหยุดตรงนี้ ทำไมไม่นั่งพักจิบกาแฟกินโดนัตเคลือบน้ำตาลเสียหน่อยเล่า ลูมิกก็ต้านทานได้ เธอวิ่งลงมาด้านล่าง ปล่อยให้รองเท้าวิ่งกระทบกับทางเดินไปเรื่อย ๆ เขาเธอเริ่มหยุดสั่น และเธอก็มีความสุขในการวิ่งอีกครั้ง

ถนนนี้พาเธอเดินสูงขึ้นนิดหน่อย และทันใดนั้นเธอก็มองเห็นภาพทิวทัศน์อันน่าทึ่งของทะเลสาบปัวร์และทอดตัวยู่ทางซ้าย ไกลออกไปทางด้านหลังคือตึกอิฐแดงของโรงงานปูร์นิกกิทรีโค แสงอาทิตย์เดือนสิงหาคมส่องกระทบผิวน้ำอยู่ลิบ ๆ ทางทิศใต้ ขณะที่เธอออกจากทางวิ่งไปยังหน้าผาเพื่อชมทัศนียภาพ เธอก็สูดกลิ่นธรรมชาติอันสดชื่นปลายฤดูร้อนรอบ ๆ ตัวเธอ เมื่อจ้องมองทะเลสาบ เธอเห็นเกาะยัลเกซารีและซานเมืองต้มเปเรที่เต็มไปด้วยต้นไม้ลิบ ๆ จากชายฝั่ง เธอรู้สึกสุขใจเป็นครั้งแรกในระยะเวลาอันแสนนาน ชีวิตเธอเริ่มต้นแล้ว อีสรเสรีก็เริ่มต้นแล้ว

วันนี้อิสระและความสุขเป็นเพียงความทรงจำเลื่อนราง ลูมิกก็พยายามไม่นึกถึง แต่ความคิดของเธอกลับวนไปวนมาเป็นวงกลม ไม่มีทางแก้ ไร้ทางออก หรือที่จริงแล้วยังมีทางออกอยู่หนึ่งทาง ทั้งชัดเจนและเรียบง่าย ไปรายงานตำรวจให้หมด ไม่ต้องนึกถึงว่าเรื่องนี้จะส่งผลต่อเอลิซาหรือครอบครัวเธออย่างไรบ้าง นี่ไม่ใช่ปัญหาของลูมิกก็สักหน่อย แต่ตอนนี้เอลิซาไวใจเธอ และลูมิกก็รู้ว่าเธอไม่อาจทรยศต่อความไวใจนั้นได้ ทางตัน

ลูมิกก็เริ่มเดินขึ้นไปตามถนนเพื่อไปยังหอสังเกตการณ์ เมฆบดบังพระอาทิตย์ทำให้แสงสลัวลง กิ่งก้านต้นไม้เคลือบเกล็ดหิมะสีขาวโพลนทอดยาวสลับกันไปมาทุกทิศทุกทาง เนินเคลือบเกล็ดน้ำแข็งก็ทอดยาวราวกับภาพอันมีเสน่ห์ในเทพนิยาย แต่เงาที่ปรากฏดูเหมือนว่าจะซ่อนสัตว์ประหลาดน่าสะพรึงกลัวที่สุดจากเทพนิยายไว้เช่นกัน ตัวประหลาดที่มีชีวิตอยู่ด้วยความกลัวของคนอื่น มันแอบอยู่ข้างหลังและพร้อมจะกระชากเราเข้าไปในกองหิมะ จนเราต้องหนาวตาย เพราะความเย็นและความเจ็บ หรือแย่ไปกว่านั้น มันเสกให้เรากลายเป็นรูปปั้นน้ำแข็งมีชีวิต พุดไม่ได้ ขยับไม่ได้ แต่ต้องมีชีวิตอยู่ซุกกับ และขณะเดียวกันก็ตาย

ชั่วกัลป์

ลมหายใจลูมิกิกกลายเป็นไอเมื่อเธอพยายามหายใจออกมาเป็นความคิดต่าง ๆ พยายามทำให้ว่างเปล่าเพื่อจะได้มีความคิดใหม่ๆ เกิดขึ้นบ้าง ในที่สุดเธอก็ไปถึงจุดหมายและรู้ตัวว่ามีใครตามมา เป็นอีกครั้งที่เธอไม่ต้องหันไปมองก็รู้ว่าเธอคิดถูก

แต่เธอก็หันกลับไปมองอยู่ดี ชายที่ตามหลังเธอดึงหมวกไหมพรมลงมาปิดหน้าและดึงผ้าพันคอขึ้นมากลุมปากกับจมูก ด้านหลังมีรถตู้ขับตามมา

ลูมิกิกไม่คิดอะไร เธอออกวิ่ง เธอได้ยินเสียงคนขับเปลี่ยนเกียร์ เร่งเครื่องอยู่เบื้องหลัง

อากาศหนาวเหน็บทิ่มแทงปอดเมื่อเธอหายใจ พ้นรองเท้าคอมแบตก็ลื่น เหลือเกินบนถนนฉาบน้ำแข็งแบบนี้ ลูมิกิกพยายามเลื้อยบมองข้างหลัง เห็นชายสองคนนั่งอยู่ในรถตู้ พวกเขาปิดหน้าไว้เหลือแต่ตา พวกเดียวกันชัดๆ

ไม่มีใครอยู่ข้างหน้าหรือข้างๆ เธอ ถึงตะโกนก็ไม่มีใครได้ยิน

ลูมิกิกวิ่งเร็วที่สุดเท่าที่เคยวิ่งมาในชีวิต ชายคนนั้นตามเธอมาด้านหลัง แต่รถตู้ขับมาถึงตัวเธอภายในไม่กี่วินาที ประตูรถตู้เปิดออก มีคนเอื้อมมือออกมาพยายามจะจับตัวเธอ และคว้าบางอย่างได้ ลูมิกิกได้ยินเสียงเหมือนอะไรสักอย่างขาด เข้มก๊ลัดที่เธอกลัดแผ่นรองเท้าไว้กับเสื้อโค้ตฉีกผ่านขาตราบกับถูกดึง ลูมิกิกวิ่งไปทางซ้ายและหักเลี้ยวอย่างรวดเร็ว เธอกระโดดหนีออกจากถนนใหญ่เข้าไป

ขณะที่กระโดดข้ามหินและกองหิมะ เธอวิ่งผ่านต้นไม้มากมาย เธอไม่สนใจอีกต่อไปว่ากิ่งไม้จะเกี่ยวหน้าเธอเป็นแผลหรือไม่ เธอได้ยินเสียงเบรกดังเอี้ยดจากรถตู้ ได้ยินเสียงชายหลายคนวิ่งตามเธอ เสียงตะโกนซึ่งเธอคาดว่าเป็นภาษารัสเซีย เธอรู้ว่าพวกนั้นนั่งอยู่ที่อยู่ดีๆ เธอก็เลี้ยว แต่คงไม่นานหรอก ลูมิกิกรู้ว่าพวกนั้นล้อมเธอได้เมื่อไหร่ เธอคงหมดทางหนีแน่ เธอนำหน้าพวกเขาอยู่ไม่กี่วินาทีเท่านั้น

เธอต้องใช้เวลาให้เป็นประโยชน์

เธอมีโอกาสเพียงครั้งเดียว

วีโว่ ทามสบลเพราะขาเขาจมลงไปในหิมะอีกครั้ง เด็กนั้นเหมือนจะรู้ว่าต้องหลบเลี่ยงหลุมลึกๆ อย่างไร โชคดีที่เธอทิ้งรอยเท้าไว้ แม้บางครั้งเขาจะมองหาเธอไม่เจอเป็นครั้งคราวก็ตาม

"จับตัวมาให้ได้" โบริสตะโกนมาจากด้านหลังไกลๆ

จับเองสิ ไอ้อ้วน วีโว่อยากจะพูดแบบนี้ แต่เขาก็วิ่งเร็วขึ้น ถึงตอนนี้กล้ามเนื้อของเขาเริ่มอุ่นและเริ่มทำงานตามที่ต้องการได้ดีขึ้น จะต้องจับนังเด็กนี้ให้ได้ แกวิ่งได้แต่แกหนีไม่พ้นแน่ เดี่ยววิ่งบนหิมะสักพักแกก็เหนื่อยเหมือนกัน วีโว่อาจไม่ได้วิ่งเร็วที่สุด แต่เขาอึดทีเดียว

ตอนนี้เขามองไม่เห็นเด็กสาวแล้ว รอยเท้าจากป่าทึบนำเขามาสู่ทางเดินมีไฟส่องสว่าง เธอหวังสินะว่าจะมีนักวิ่งบังเอิญผ่านมาช่วยเธอ คนสติดี ๆ ไม่มีทางออกวิ่งในอากาศแบบนี้หรอก วีโว่มองไปทั้งซ้ายและขวา

เด็กนั้นหายไปแล้ว โสโวย

แล้วเขาก็สังเกตเห็นของบางอย่างสีแดงบนพื้นถนนไกลออกไป หมวกไหมพรมของเด็กคนนั้น

มันหล่น ถูกทิ้งไว้ราวกับเป็นป้ายบอกทาง หนูน้อยหมวกแดงผู้นำสงสารทิ้งเบาะแสชิ้นนี้เพื่อเริ่มไว้ให้หมาป่าไม่ตื่นหนุ โบริสกับลินนาร์ตเดินออกมาจากป่าอย่างทุลักทุเล วีโว่วิ่งไปทางจุดที่หมวกหล่นอยู่ และเรียกพวกที่เหลือให้ตามมา เด็กนั้นไม่น่าอยู่ไกลหรอก

ลูมิกก็มองลงมาจากกิ่งไม้ เปียดตัวแน่นอยู่กับลำต้น ขณะที่ชายทั้งสามวิ่งไปผิดทาง เธอวิ่งไปตามถนน กระโดดขึ้นต้นไม้ พยายามทิ้งรอยเท้าบนหิมะไว้ให้น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ เธอปีนต้นไม้ให้สูงพอ และเขยื้อนหมวกออกไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้

วิธีนี้ได้ผล แต่คงหลอกพวกนั้นได้ไม่นาน

เธอไม่สนว่าจะเจ็บฝ่าเท้ามากแค่ไหนตอนที่กระโดดลงมาจากต้นไม้แล้วเริ่มวิ่งอีกครั้ง ขณะนี้ความหนาวกัดกินทั้งหูและปอดของเธอ แต่เธอแทบไม่รู้สึกล

งหนีไปให้ไกล เธอมาถึงถนนที่รถตู้จอดอยู่ ข้างรถเขียนว่า "แมกนิเนน

บริการระบบท่อและความร้อน" เธอเดาได้เลยว่าพวกนั้นไม่มีใครซื้อนี้แน่นอน เธอจำเลขทะเบียนไว้แม้จะคิดว่าไร้ประโยชน์ก็ตาม

เสียงหัวใจเต้นดังจนเธอได้ยิน

เธอลงจากเนิน กลับสู่ถนนปูว์นิกกี ตอนนี้เธอเริ่มเห็นรถยนต์และผู้คนบ้างแล้ว ไฟจราจรแดงที่ขับใกล้เข้ามาเป็นแสงงดงามที่สุดเท่าที่ลูมิกกิเคยเห็น เธอโบกมือเรียกรถเมล์จากกระยะไกล คนขับสงสัยว่าเธอวิ่งอยู่ท่ามกลางอากาศหนาว จึงหยุดรถก่อนจะถึงป้ายเพื่อรับเธอ ลูมิกกิหอบแฮก ขึ้นรถ จ่ายเงิน และทรุดลงไปกองบนเก้าอี้ว่างตัวที่ใกล้ที่สุด

ขาทั้งสองสั่นเทา จะหายใจก็เจ็บปวดไปหมด เมื่อได้รับอากาศอุ่นๆ เข้าปอดอันเย็นเฉียบ เธอจึงไอโฮลกๆ จนหยุดไม่ได้

หญิงชราที่นั่งตรงข้ามมองเธอด้วยความเวทนาและเอือมระอา

"หนูน่าจะใส่หมวกนะ อากาศแบบนี้ล่ะ" หญิงชราสั่งสอน "ไม่งั้นหนูอาจจะตายได้"

ลูมิกกิตอบด้วยการไอ เธอเริ่มรู้สึกถึงหูกที่ซาๆ คันๆ เธอใช้มือกดหูทั้งสองเพื่อถ่ายเทความร้อนจากร่างกายผ่านฝ่ามือไปให้หูเธออบอุ่นขึ้น เมื่อก็เกิดอะไรขึ้น มีคนพยายามลักพาตัวเธออย่างนั้นหรือ หรือพยายามจะข่มขืนเธอกันแน่ แปลกเหลือเกินที่พวกนั้นพยายามอย่างบ้าคลั่งเพื่อจะจับตัวเธอ พวกนั้นต้องมีอะไรเกี่ยวข้องกับเงินนั่นแน่ แต่ทำไมมาตามจับตัวเธอที่เป็นแค่คนนอก แค่นี้เห็นเหตุการณ์ดวงซวยล่ะ

"หมวกไหมพรมดีที่สุดนะหนู" หญิงชรายังคงเทศนาต่อ

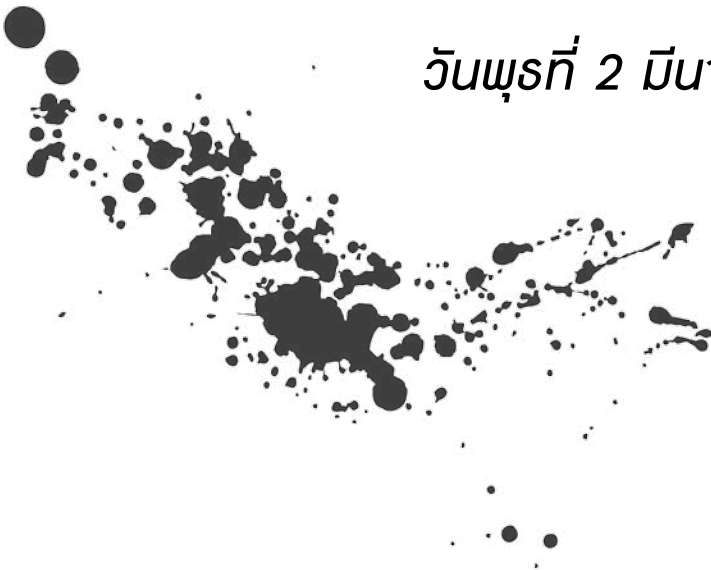
หมวกไหมพรมแดงนั้น ลูมิกกินึกออกทันทีว่าพวกนั้นไม่ได้ตามตัวเธอ มันตามเด็กสาวหมวกแดง แล้วหมวกแดงเป็นของใครกันเล่าแน่นอน มันต้องการตัวเอลิซา แต่ไม่เห็นจะมีเหตุผลเลย อย่างน้อยตอนนี้ก็ไม่ต้องสงสัยแล้วว่าเงินนั้นอยู่ถูกบ้านหรือเปล่า โชคร้ายจริง การไล่ล่าเด็กสาวที่พวกนั้นเชื่อว่าเป็นเอลิซาตอกย้ำความจริงที่ว่าเงินโยนเข้ามาถูกบ้านแล้ว

ลูมิกกิคิดต่อว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเอลิซาถ้าเธอเป็นคนสวมหมวกแดงนั้น ออกมาจากบ้านแทนที่จะเป็นลูมิกกิ ป่านนี้เอลิซาคงอยู่ในรถตู้แน่ๆ ไม่มีใครช่วย

กลายเป็นเหยื่ออยู่ในกำมือคนร้าย ลูมิกิริบหิยิปโทรศัพท์ออกมาส่งข้อความหา
เอลิซา

ไม่ว่าจะยังไง อย่าออกนอกบ้าน ล็อกประตูทุกบาน ห้ามให้ใครที่
ไม่รู้จักเข้าบ้านเด็ดขาด

วันพุธที่ 2 มีนาคม

กาลครั้งหนึ่งมีเด็กหญิงคนหนึ่งผู้ซึ่งไร้ความกลัวใดๆ

เด็กหญิงวิ่งเจกเช่นที่ผู้คนวิ่งโดยไม่กลัวล้ม ร่างเธอเล็กแต่แข็งแรง เท้าเธอเบาแต่หนักแน่น เธอก้าวไปบนหินและรากไม้ เธอรู้สึกถึงมอสส์นุ่มนิ่มใต้ฝ่าเท้า ทราวยที่อุ่นเพราะแสงอาทิตย์ กลีบแหลมของลูกสน และหญ้าขึ้นๆ เธอมั่นใจว่าสองขาของเธอจะพาไปทุกหนทุกแห่งที่เธอต้องการ

เด็กหญิงหัวเราะเจกเช่นที่ผู้คนหัวเราะโดยไม่รู้จักความอับอาย เสียงหัวเราะกังวานออกมาจากช่องท้อง ขึ้นมาที่อก ไครครากอยู่ในคอ แดกฟองอยู่บนลิ้น จนในที่สุดก็ผ่านออกมาทางปาก ผ่านอากาศ และผสมผสานกันกลายเป็นดอกแอปเปิลบานอยู่บนต้นไม้ เสียงหัวเราะของเธอมอบความอบอุ่นและรังสรรค์ความสุขใส่ให้ทุกสิ่งรอบตัว แม้หลายครั้งมันจะจบที่การสะอึก แต่นั่นไม่สำคัญเลย เพราะยิ่งสะอึกเธอก็ยิ่งหัวเราะมากขึ้น

เด็กหญิงเชื่อใจคนเจกเช่นที่ผู้คนเชื่อว่าโลกนี้จะไม่ทำให้ใครผิดหวัง และคนจะไม่ทรยศกัน เธอห้อยหัวลงมาและเชื่อว่าเธอจะไม่ตก หรือถ้าเธอหล่นลงมาก็จะมีคนรับไว้ก่อนถึงพื้น

กาลครั้งหนึ่งมีเด็กหญิงคนหนึ่งเพิ่งเรียนรู้ที่จะกลัว

เทพนิยายไม่ได้เริ่มแบบนี้ หากแต่เป็นเรื่องน่ากลัวต่างหากเล่า

10

ลูมิกิกกลับเป็นเด็กน้อยอีกครั้ง อายุเก้า หรือสิบ หรือสิบสองขวบ ในรอนัน คินวันเหล่านักรังนกกลายเป็นก้อนปมสักร้อยสี่ด้ามเมื่อม เป็นไปไม่ได้เลยที่จะแยกแยะหรือจำให้ได้ว่าอะไรเกิดขึ้นตอนไหนบ้าง ไม่รู้เลยว่า อะไรจริงอะไรคือฝันร้าย

แต่สิ่งหนึ่งที่เธอรู้คือเธอไม่เคยกลัวโดยไร้เหตุผล

ลูมิกิกขุดตัวเองให้เล็กที่สุดเท่าที่จะทำได้และฟัง เธอรู้ว่าต้องขุดตัวอย่างไร ให้อยู่ในพื้นที่เล็กๆ เธอเบียดตัวเข้าไปในตู้เก็บของได้ เธอคุ้นกับความมืดและ มุมอับต่างๆ ของตู้เสื้อผ้าดี เธอซุกตัวในช่องว่างแบนราบซึ่งไม่มีใครนึกถึง เธอ รู้ว่าเวลาเงียบ เสียงหายใจปกติจะเปรียบเหมือนเสียงเสียด

เธอน้ำมูกไหล เธอปล่อยไว้แบบนั้น และพยายามควบคุมตัวเองไม่ให้จาม หรือไม่ก็ใช้แขนเสื้อเช็ด น้ำมูกใสๆ สายบางๆ ไหลลงริมฝีปากเธอ เธอไม่เลีย น้ำมูกไหลลงไปที่คอและหยดลงบนขาเธอ ไม่เป็นไรหรอก ทางเกยขึ้นของเธอ สกปรกอยู่แล้ว แม่คงสงสัยถ้าถึงบ้าน และถ้าแม่สงสัยเธอจะปิดปากเงียบสนิท

บางอย่างถ้าไม่พูดถึงจะดีที่สุด

บางอย่างถ้าพูดออกมาเสียงดังจะแย่กว่าเดิม

ลูมิกิกฟัง เธอได้ยินเสียงฝีเท้าขณะที่พวกมันเข้ามาใกล้ เธอตั้งใจฟังอย่างยิ่ง

เพื่อให้ตัวเองสงบ ถ้าเธอยอมให้ความกลัวชนะ เธอจะไม่อาจเงิบได้อีกต่อไป เธอหลับตาและนึกถึงภาพหิมะบริสุทธิ์ที่เพิ่งตก เธอนึกถึงแสงสนธยาสีน้ำเงิน เธอกระโดดเป็นกระต่ายน้อยบนหิมะ ทั้งร้องรอยสวຍงามไว้เบื้องหลัง วงกลมเล็กๆ สองวง วงหนึ่งอยู่หน้า วงรีอีกสองวงอยู่ด้านหลัง รอยพวกนี้ทำให้เธอใจเย็น

หากกระต่ายวิ่งข้ามหิมะได้อย่างปลอดภัยจะไม่มีอะไรแย่ๆ เกิดขึ้น

หากดาวดวงแรกปรากฏขึ้นบนท้องฟ้าจะไม่มีอะไรแย่ๆ เกิดขึ้น

หากระยะทางจากกระท่อมคุณยายห่างไปเพียงไม่กี่ก้าว มองเห็นแสงตะเกียงสว่างไสวอยู่ที่ระเบียง จะไม่มีอะไรแย่ๆ เกิดขึ้น

ลูมิกกิฟังขณะที่เสียงฝีเท้าถอยกลับไป เธอหายใจสะดวกขึ้นอีกนิดหน่อย

เธอซ่อนตัวได้สำเร็จ ไม่มีใครหาเธอพบ

หากทุกวันไม่ต้องกลัวอะไรเลยจะรู้สึกยังไงนะ

ลูมิกกิไม่ได้ตื่นมาด้วยความตกใจ จากที่งัวเงีย เธอค่อยๆ ตื่นเต็มตา รู้สึกถึงแขนและขาที่ยาวขึ้น รู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ของร่างกายเด็กหญิงสู่เด็กสาว รวากับลูกกลมๆ ที่ค่อยๆ กางออก เธอนอนรับวันเวลาที่ผ่านไป วันเวลาเหล่านั้นแยกเธอออกจากลูมิกกิในฝัน เธอไม่ใช่เด็กอีกต่อไป เธออายุสิบเจ็ดปีแล้ว และทุกๆ วันเธอไม่ต้องหวาดกลัวอะไรมานานมากแล้ว

เว้นเสียแต่ครั้งนี้เธอเข้าไปจูนเรื่องคนอื่น

เอลิซาโทรหาเธอทั้งคืน ลนลาน ตกใจแทบกระโดดทุกครั้งที่ได้ยินเสียงบ้านดังเอี๊ยดอ๊าด เธออยากฟังคำปลอบประโลมจากลูมิกกิ เธอกระวนกระวายเมื่อพ่อของเธอไม่กลับบ้านทั้งที่บอกไว้แล้วว่าจะกลับมา ครั้งหนึ่งตอนที่คุยโทรศัพท์กันอยู่ อยู่ดีๆ เธอก็กรีดร้อง ลูมิกกิฟังเสียงเอลิซาวิ่งไปไหนสักแห่ง ปิดประตูดังปังและล็อก

"ข้างล่างมีคนมา" เอลิซาพูดเสียงสั่นเครือ

"โอเค ตอนนี้อยู่ไหน"

"ฉันขังตัวเองอยู่ในห้องน้ำ"

ลูมิกกิสันนิษฐานได้จากเสียงต่างๆ ที่ได้ยิน เห็นได้ชัดว่าเอลิซาไม่รู้วิธี

เคลื่อนไหวเสียบๆ เธอไม่เคยต้องเรียนรู้ ถ้ามีนักฆ่าบุกเข้ามาในบ้าน เสียงเธอนี้จะทำให้เขาเข้าถึงตัวเธอได้ทันที นอกจากนั้นห้องน้ำที่ล็อกอยู่ก็เป็นที่พักผ่อนตัวซึ่งห่วยที่สุดที่เป็นไปได้ เธอจะกลายเป็นอาหารสำเร็จรูปแช่แข็งในนั้น เพียงแค่ใช้แรงนิดหน่อย ฉีกห่ออาหารออก ก็สวาปามอาหารในกล่องได้อย่างสบายใจโดยไม่ต้องอุ่นร้อนด้วยซ้ำ

"คนที่เข้ามาในบ้านฟังประตูเข้ามาหรือ" ลูมิกิกิถาม

"เปล่า เขามีกุญแจ"

ลูมิกิกิรู้สึกอยากจะวางสายเดี๋ยวนั้นแทนที่จะฟังเอลิซาพูดต่อ ซึ่งเธอได้ไม่ยากก่อนที่จะเธอจะอ้าปากพูดด้วยซ้ำ

"เฮ้อ พ่อฉันเอง ใช่อ่ะล่ะ เขาตะโกนเรียกฉันจากข้างล่าง" เอลิซากระซิบ-กระซิบผ่านโทรศัพท์

แต่จริง เซอร์ล็อก

"ดี จั๊นวางหูนะ" ลูมิกิกิพูดอย่างหนักแน่น

"อย่าเพิ่งสิ! คือ...สัญญาก่อนว่าเธอจะมาหาฉันพรุ่งนี้ ฉันไม่อยากอยู่คนเดียว และฉันก็ออกไปไหนไม่ได้"

เสียงเอลิซามัดม่นอย่างประหลาด

ลูมิกิกิอยากจะปฏิเสธ เธออยากจบเรื่องวุ่นวายนี้เต็มที่ตอนที่เธอยังทำได้ คนที่ตามจับตัวเธอเห็นหน้าเธอไม่ชัด เธอยังพอวางมือได้ แม้ว่าที่จริงเธอไม่เกี่ยวกับเรื่องนี้เลยด้วยซ้ำ เธอไม่ใช่คนที่ใช้มือสองข้างคุ้ยถังที่เต็มไปด้วยเงินเปื้อนเลือด

ลูมิกิกิอยากเอาหัวโขกกำแพงหลังจากวางสาย เพราะเธอสัญญากับเอลิซาว่าจะไปหา อีกแล้ว

โบริส โซโคลอฟเคาะนิ้วบนโต๊ะข้างๆ แก้วเบียร์ เบียร์นี้ทั้งจัดทั้งห่วย ช่างเหมาะเจาะกับอารมณ์ของเขาตอนนี้เสียจริง คอเบียร์กลุ่มแรกคืบเข้ามานั่งในห้องสลัตรงมุมประจำของพวกเขาแล้ว ส่วนโบริสก็จองโต๊ะส่วนตัวไว้สำหรับตัวเองและพวกเอลโดเนีย เท่าที่เห็น ไม่มีใครมาเซ็ดโต๊ะตั้งแต่เมื่อคืน แล้วเขาจะวุ่นวายทำไมกันเล่า นี่ก็เหมาะเจาะเหลือเกินกับอารมณ์ของโบริส

พวกนั้นพลาด ต้องใช้คนรัสเซีย พวกคนฟินแลนด์ที่นั่นได้ะประจำอยู่จะพูดแบบนี้ และครั้งนี้โบริสเองก็คงเถียงไม่ออก เขายกเลิกแผนลักพาตัวแล้ว เพราะมีโอกาสดังเดิมแต่ดันทำพลาด โบริสได้รับข้อความสั้นๆ ว่าเขาจะต้องจัดการเรื่องนี้ เขาจึงต้องรับผิดชอบเรื่องนี้ด้วยตัวเอง

เขาต้องหาวิธีทำให้ชายคนนั้นกลัวและจัดการให้อยู่หมัด

"แล้วถ้าเขาไม่รู้ล่ะว่านาตาเลียตายแล้ว" วิโวลามพลางซดเปียร์อีกใหญ่

"เขาต้องรู้สิ จะเป็นเลือดใครได้อีกเล่า บนเงินนั้นนะ" โบริสถาม

วิโวลักโหล่ ลินนาร์ตไม่พูดอะไร บางครั้งโบริสก็สงสัยว่าลินนาร์ตอาจโง่กว่าที่เขาคาดไว้

โบริสนึกถึงคำพูดของวิโว จะมีอะไรเกิดขึ้นได้บ้างหรือเปล่า ถ้าตำรวจนั้นไม่เข้าใจว่านาตาเลียที่รักของเขากลายเป็นศพไปแล้วล่ะ นาตาเลียอาจไม่ได้บอกเขาเรื่องแผนการที่จะหนีไปพร้อมกับเงิน ตอนนี้ตำรวจนั้นอาจแค่รำคาญที่ต้องจัดการกับเงินเปื้อนเลือด นั่นอาจเป็นเหตุผลที่เขาบอกว่าไม่ได้รับเงินก็ได้

โบริสคิดว่าตำรวจนั้นกับนาตาเลียชอบกันจริงๆ และแน่ใจด้วยว่าทั้งสองวางแผนจะหนีไปด้วยกัน บางทีเขาอาจประเมินนาตาเลียต่ำไป เธออาจตัดสินใจทำอะไรด้วยตัวเองก็ได้ แต่ที่สุดแล้วนาตาเลียอาจไม่รู้ว่เธอไม่ควรไว้วางใจใครมากจนเกินไปและไม่มีใครช่วยเธอได้หรอก โบริสเองพอจะเข้าใจการตัดสินใจของนาตาเลียอยู่บ้าง

เขาไม่เคยบอกนาตาเลียหรอก แต่หลายครั้งเขาเห็นเธอเป็นลูกสาวที่เขาไม่เคยมี ใจหนึ่งเขาอยากให้นาตาเลียหนีไปเสีย แต่อีกใจที่มีน้ำหนักมากกว่าบอกเขาว่า จะมีปัญหาโลกแตกอะไรบ้างตามมาหากทำเช่นนั้น เขาจึงต้องทำใจแข็งและนึกเสียดายนาตาเลียเป็นกระต่ายที่วิ่งหนีอยู่บนพื้นหิมะซึ่งนำรำคาญและเขาต้องกำจัดเมื่อคิดดังนั้นเขาจึงลั่นไกปืนได้

แต่ถึงแม้ตำรวจนั้นจะไม่รู้แผนการของนาตาเลียก็ไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาที่มีตอนนี้เลย เขาจึงต้องพยายามแก้มันให้ได้ ปัญหานี้ต้องจบ โดยเร็ว

โบริสสำรวจปฏิทินในโทรศัพท์เพื่อพยายามสงบจิตสงบใจ ปกติวิธีนี้ใช้ได้ และตอนนี้มันก็ทำให้เขาคิดออก

"นาตาเลียจะเชิญตำรวจนั้นมางานปาร์ตี้เร็ว ๆ นี้" โบริสพูดยิ้มกริ่ม

พวกเอสโตเนียมองเขาอย่างไม่เข้าใจ ไช้จั่ง โบริสรู้สึกเหมือนมีเขาคนเดียวที่เป็นมันสมองของแก๊งมาเฟียรัสเซียนี้ โชคดีที่สมองนี้ฉลาด เขาทั้งเครื่องดื่มที่เหลียวไว้ในแก้วและไปที่บาร์เพื่อสั่งดับเบิลวิสกี้ คืนนี้เขาสมควรดื่มฉลอง

ลูมิกก็มองไปรอบ ๆ และเดินออกไปเมื่อเธอเห็นรองเท้าอีกสองคู่ที่ประตู รองเท้าผู้ชายเบอร์สี่สิบเอ็ดและสี่สิบสาม เธอจำได้ว่าไม่ได้ตกลงมาพบตลกสามช่าที่นี้สักหน่อย

"ขอถามให้เข้าใจตรงกันอีกครั้งนะ ฉันมาทำอะไรที่นี่เมื่อตุ๊กกากับกาสแปร์ก็อยู่ด้วย" ลูมิกก็ถามเอลิซาที่ยืนก้มหน้าก้มตามองพื้นด้วยความละอายใจ

แหงอยู่แล้ว เธอใส่ถุงเท้าสายทางสีชมพูดำ

"เอ่อ คือเธอเป็นคนเดียวที่รู้ว่าจะแก้ปัญหาเรื่องนี้ยังไง เพราะเธอฉลาดไง" เอลิซาพูด

เสียงออดอันนอยกยอปอปั่นเกินเหตุพร้อมกับยัมหวานเลียนชวนคลิ่นเหยียนส่งผลตกรข้ามกับที่พวกเขาตั้งใจ เพราะลูมิกก็กำลังผูกเชือกรองเท้าคอมแบตอีกครั้ง

"ฉันมาเพราะเธอกลัวและอยู่คนเดียว ไม่ใช่เพราะเธอสั่งให้ฉันมา เอาละแต่เห็นชัดว่าตอนนี้เธอก็ไม่ได้อยู่คนเดียวแล้ว หมดปัญหา ฉันไปละ"

เอลิซาแทรกตัวเข้ามาระหว่างลูมิกกับประตู

"เธอจะไปไหนไม่ได้ ตุ๊กกาและกาสแปร์ดึงดันจะเข้าบ้านให้ได้หลังจากที่พวกเขาไม่เห็นฉันที่โรงเรียน พวกนั้นไม่เชื่อว่าฉันเป็นไมเกรน ฉันแก้ปัญหานี้โดยไม่มีเธอไม่ได้นะ" เอลิซาอ้อนวอน

นิ้วมือของลูมิกก็พะวงอยู่กับเชือกรองเท้าสักครู่

เธอสัญญากับตัวเองว่าจะไม่กลัวอีกต่อไป แต่เธอคิดถึงตัวเองเท่านั้น เธอไม่คิดว่าจะต้องกลัวคนอื่น ถ้าเธอไปตอนนี้ ปิดประตูตามหลัง เธออาจหลุดพ้นจากเรื่องทั้งหมดนี้ เธอไม่ต้องหนีเพราะความกลัวอีกแล้ว เธอไม่รับโทรศัพท์และไม่อ่านข้อความจากเอลิซาก็ได้ หรือก็ไม่ใช้เบอร์โทรศัพท์ส่วนตัวที่ไม่แสดงเบอร์ เธอเสี่ยงไม่เจอหน้าเอลิซาที่โรงเรียนก็ได้ เธอจะทำเหมือนเอลิซาไว้ตัวตนก็ยอมได้

แต่เธอหยุดคิดไม่ได้ เธอไม่อาจหยุดคิดถึงเรื่องที่จะเกิดขึ้นกับเอลิซาและการที่ผู้ชายพวกนั้นจะจับเธอได้ในที่สุด เธอกลัวแทนเอลิซา และเธอไม่ต้องการให้เป็นอย่างนั้น

ลูมิกก็รู้ว่าตัวเองมาไกลเกินไปแล้ว ไม่ว่าเธอจะจมอยู่กับเรื่องนี้แค่เซา เอวหรือถึงคอ มันก็เหมือนๆ กันหมด

เธออยู่ในน้ำร้อน ถูกพันธนาการไว้ซึ่งอิสระ เธอเกลียดสถานการณ์แบบนี้ แต่เธอก็ทำอะไรไม่ได้

เธอถอนหายใจเฮือกใหญ่ และเริ่มแกะเชือกรอบเท้าคอมแบตออก

"ฉันอยู่ก็ได้ แต่รู้ไว้เลยนะ ถ้าตุ๊กกาเล่นไม่แข่งกับฉันอีก ฉันจะโทรแจ้งตำรวจและโยนเธอทั้งสามคนเข้าถ้ำให้เสียกินทันที"

เอลิซาปรบมือดีอกดีใจ ลูมิกก็อาจกำลังฟังเสียงนาฬิกานับถอยหลังสู่ความตายของตนเองอยู่ก็ได้

11

"เมื่อคืนเธอได้เรื่องอะไรจากพ่อบ้าง" ตู่กถามเอลิซาเมื่อเธอนำ
โค้กแก้วใหญ่มาให้ทุกคนในห้องรับแขก

กาสแปร์อ้อลล์ขอน้ำโค้กจากเอลิซา แต่เมื่อเห็นสีหน้าเธอเขาก็หุบยิ้มทันที
ลูมิกก็มองตู่กกา เอลิซาคงบอกพวกนั้นหมดทุกอย่าง ปากมากจริง แต่
บางทีแบบนี้ก็อาจดีที่สุดแล้ว จะได้คุยกันง่ายขึ้นหากทุกคนถือแผนที่ฉบับเดียวกัน

"สมองฉันแทบหยุดทำงาน ฉันขวัญหนีดีฝ่อไปเลยตอนที่รู้เรื่องลูมิกก็โดน
พวกนั้นตามล่า หมายถึงพวกนั้นตามจับตัวลูมิกก็เพราะคิดว่าเป็นฉันนะ ถ้าเป็น
ฉัน ตอนนั้นคงจะหุบปากไว้เฉยๆ ก็เก่งมากแล้ว ให้ตอบคำถามฉลาดๆ คงไม่ไหว
หรอก"

เอลิซาวางถาดโค้กลงบนโต๊ะในห้องรับแขก ได้ยินเสียงน้ำแข็งกระทบกัน
เธอดูเหมือนจะดีกว่าวันก่อน ได้ตาเธอคล้ำขึ้นกว่าเดิม ผมเผ้าก็ไม่ได้สระ แถมหน้า
ก็ยังไม่ได้แต่งอีก เธอเหมือนรอยเปื้อนบนผ้าลินินสีขาวบริสุทธิ์ในห้องรับแขกสุด
ทันสมัย เหมือนรอยเลอะบนเฟอร์นิเจอร์ราคาแพง เพดานมีโคมไฟไม้ขนาดใหญ่
ห้อยอยู่ มีหลอดไฟดวงกลมอยู่ตรงกลางและครอบด้วยโคมทำจากไม้ซี่ๆ ของมี
ยี่ห่อจากสแกนดิเนเวีย งามสง่าแต่ไร้รสนิยมทางศิลปะ ทั้งหมดนี้ราคาแสนแพง

ลูมิกก็สงสัยอีกครั้งว่าเงินเดือนตำรวจกับพนักงานบริษัทเครื่องสำอางจะ

พอซื้อของแบบนี้ได้อย่างไรกัน งานตำรวจไม่น่าผลิตแบงก์ได้ ส่วนเงินเดือนแม่ของเอลิซาก็ไม่น่าเยอะขนาดนั้น มรดกนั้นหรือ ก็เป็นไปได้

หรืออาจเพราะถูกลาสดิกที่เต็มไปด้วยเงินเป็นอันเลือดนั้น

"โอเค ไปดูคอมพิวเตอร์พ่อกับแม่เธอกัน" กาสเปอร์เสนอย่างมั่นใจราวกับเป็นนักเลงกระจอกสุดจองทอง

"แม่เอาแล็ปท็อปไปทำงานด้วย ส่วนของพ่ออยู่ในห้องทำงานเขาตรงนั้น แต่ก็ไม่รู้ว่า..."

เอลิซายังไม่ทันจะพูดจบ กาสเปอร์ก็เดินไปที่ประตูห้องทำงานแล้ว

"ฉันจะดูคอมพิวเตอร์ พวกเธอดูแฟ้มและอย่างอื่นไปแล้วกัน" กาสเปอร์บอก

ลูมิกิกิ ตึกกา และเอลิซาเดินตามเขาไปที่ห้องทำงาน

"นี่ไม่ผิดกฎหมายเหรอ" เอลิซาถามพลางค้นลิ้นชักโต๊ะทำงานพ่อของตัวเอง

"ฉันจำได้ว่าก่อนหน้านี้กฎหมายไม่ใช่ปัญหาสำหรับเธอนะ" ตึกกาพูดล้าวหัวเราะ

เอลิซาถอนหายใจ "บางทีมันก็ควรเป็นนะ"

ลูมิกิกิเห็นด้วยแต่ก็ไม่ได้พูดอะไร เธอเลือกบอกเรื่องที่เธอกังวลมากกว่า

"เราไม่มีวันเจออะไรที่เกี่ยวกับงานของพ่อเอลิซาที่นี่หรอก เขาต้องมิกวเคร่งครัดว่าเอกสารชุดไหนเอากลับบ้านได้ ซึ่งคงไม่มีเลย แล้วนี่ก็เป็นคอมพิวเตอร์ที่บ้าน งานของพ่อเอลิซาต้องอยู่ในคอมพิวเตอร์ของที่ทำงานแน่"

"เธอพูดถูก ทำไมฉันนึกไม่ถึงนะ"

"แต่ก็ดูเถอะ" ตึกกายื่นกราน "ยังงัยพ่อเธอกคงไม่เซฟข้อมูลเรื่องความผิดที่ตัวเองทำไว้ในคอมพิวเตอร์ที่สถานีตำรวจหรอก ที่นั่นมีแต่คนคอยจ้องจะจับผิดกัน"

เอลิซาชักสีหน้าจนรอยยิ้มมุมปากของตึกกาค่อยๆ จางลง พวกเขาคุยกันอย่างเงียบๆ แต่ก็ไม่เจออะไร ห้องทำงานของพ่อไม่แสดงอะไรเลยนอกจากว่าพ่อเป็นคนละเอียดถี่ถ้วน เขาเก็บเอกสารเกี่ยวกับเงินคืนจากภาษีเงินได้ กรรมธรรม์และใบแจ้งหนี้ต่างๆ อย่างเป็นระเบียบ โพลเดอร์ในคอมพิวเตอร์ก็เป็นระเบียบเรียบร้อยดี

"พ่อเธอไม่เคยแม้แต่จะดูเว็บโป๊" กาสแปรบ่นอย่างหงุดหงิด

"ทุเรศ พ่อฉันไม่เคยอยู่แล้วละ" เอลิซาโกรธตัวสั่น

"แต่เธอเคยนะ" ตู๊กกาหัวเราะหึๆ "ฉันแอบดูคอมพิวเตอร์จนรู้หมดแล้ว"

"ครั้งเดียวเอง มีคนส่งลิงก์มาแล้วฉันก็กดโดยที่ไม่รู้ว่ามันคืออะไร" เอลิซา ยืนกราน

ลูมิกิกทนฟังเรื่องไร้สาระของทั้งสามไม่ไหว แต่ที่น่ารำคาญที่สุดเห็นจะเป็นเสียงของเอลิซา อยู่กับพวกผู้ชายที่ไรเธอเป็นต้องทำเสียงเล็กเสียงน้อย และแสดงความเห็นได้โง่มากขึ้นเรื่อยๆ ลูมิกิรู้จักปรากฏการณ์นี้ดี ในชีวิตช่วงมัธยมต้นของเธอ เธอมองดูมันเกิดขึ้นต่อหน้าด้วยความประหลาดใจ หลังจากฤดูร้อนช่วงปิดเทอมระหว่างประถมหกกับมัธยมหนึ่ง เด็กสาวบางคนกลับเข้าเรียนและทำท่าราวกับว่าทั้งสมองครึ่งหนึ่งไว้ในทะเลสาบสักแห่ง เด็กสาวที่เคยฉลาดสุดๆ อยู่ดี ๆ ก็ทำเลขง่าย ๆ ไม่ได้ หรือไม่ก็บ่นว่า "ไม่ไหวละนะ" เวลาวิ่งร่ายเมตร

"ฉันจะไม่ทน" พวกเธอมักบ่นวันละหลาย ๆ ครั้ง บางครั้งก็ตอนที่ตื่นตื่น บางครั้งก็ตอนทำเป็นช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ พวกเธอทาตาและเป่าหมากฝรั่งเล่น ลูมิกิกคิดอยู่นานจนนึกได้ว่าพฤติกรรมโง ๆ ของเด็กสาวมีไว้สำหรับพวกเด็กหนุ่ม พวกนั้นไม่คิดว่ามันน่าอดสูบ้างหรือที่ต้องพยายามทำตัวโง่เพื่อให้พวกผู้ชายรู้สึกเหนือกว่า พวกเธอทำพฤติกรรมน่าสมเพชแบบนี้เพื่อแสดงออกว่าอ่อนแอ น่ารัก ไร้พิษภัย และก็เช็กชื่อสำหรับผู้ชายบางประเภท

พวกเธอทำตัวอ่อนแอและโง่งงเรื่อยๆ เพื่อที่เด็กผู้ชายหล่อที่สุดในห้องจะได้รู้สึกว่าเขาฉลาดและแข็งแรงกว่า ลูมิกิสงสัยมาตลอดว่าทำไมพวกผู้ชายถึงมองการแสดงเหล่านี้ไม่ออก พวกนั้นไม่รู้สึกว่ามันน่าละอายหรือที่เด็กสาวคิดว่าต้องสร้างทำตัวแบบนี้เพื่อให้พวกผู้ชายรู้สึกเหนือกว่า แน่نونว่าเด็กผู้ชายบางคนรู้ดี แต่การแสดงเหล่านี้ก็ไม่ได้ทำให้พวกเขาอยู่ดี คนกลุ่มนี้ฉลาดเกินกว่าจะดูเช็กชื่อ

ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม ความฉลาดไม่เช็กชื่อในโรงเรียนมัธยมต้น ถ้าอยากเช็กชื่อต้องหนีให้ห่างจากความฉลาดราวกับว่ามันเป็นโรคร้าย ความฉลาดหมายถึงความน่าเบื่อ น่ารำคาญ น่ารังเกียจ และต่อให้ไม่ได้หน้าตาน่าเกลียด ถึง

อย่างไรก็ไม่มีอะไรให้น่ามองมากนัก

ลูมิกกิคิดว่าหลังจากโรงเรียนมัธยมต้น สถานการณ์คงเปลี่ยนแปลงบ้าง ที่จริงก็มีทั้งเปลี่ยนไปและไม่เปลี่ยน ตอนนี้เธอยังเห็นผู้หญิงหลายคนที่ประสบความสำเร็จในชีวิตยอมทำตัวโง่ลงเวลาอยู่กับผู้ชาย ดูไปก็น่าละอายใจเหลือเกิน เอลิซาเฟิงแหยมทำตัวจริงจังนี้เพียงข้างเดียวเท่านั้น เธอเพิ่งเข้ามาอยู่ปีแรกๆ ของมัธยมปลาย ลูมิกกิจึงหวังว่าพฤติกรรมเหล่านี้จะเป็นเพียงผลจากการเข้าโรงเรียน ไม่ใช่ขโมยอะไรที่ลึกกว่านี้หรือเพราะแบบแผนการเลี้ยงดูบางอย่าง

"ขอคุคอมพ์หน่อย" ลูมิกกิบอกกาสเปอร์

พวกผู้ชายมองเธออย่างงงๆ

"ไม่มีอะไรหรอก" กาสเปอร์ตอบ

"งั้นให้ฉันดูหน่อยสิ" ลูมิกกียื่นกรานเรียบๆ "บางทีเครื่องจักรก็มีอะไรมากกว่าที่มองเห็นตรงหน้านะ"

"โอ ยอดนักสืบของเราเป็นอัจฉริยะคอมพิวเตอร์ด้วยหรือนี่" ตู๊กกา ล้อเลียน

"อืม ฉันเป็นลูกสาวลับๆ ของแอร์กูล บัวโรกับลิสเบท ซาลันเดอร์¹" ลูมิกกิ ตอบไม่ยินดียินร้าย และนั่งลงบนเก้าอี้หมุนที่กาสเปอร์ต้องรีบลุกหนีอย่างทุลักทุเล ทั้งสามยืนจ้องเธอ ซึ่งลูมิกกิเกลียดมาก

"งั้นเธอก็เป็นลูมิกกิ บัวซันเดอร์อะดิ" กาสเปอร์ถาม พยายามเล่นมุก

ไม่มีใครขำ

"ลูมิกกิ...ลูมิกกิ"

กาสเปอร์ออกเสียงแต่ละพยางค์ชัดๆ เหมือนชื่อนี้ต้องใจเขา

"เธอต้องมีชื่อเล่น" เขาพูดในที่สุด

"ไม่มี" ลูมิกกิตอบโดยไม่หันหลังมาด้วยซ้ำ

"ลูมิมัย"

"ไม่"

¹ ตัวละครเอกในนวนิยายของ Stieg Larsson ชุด Millennium Trilogy เขียนหาญการแอ็ก คอมพิวเตอร์

"ลูมิอา"

"คิดนั้นเธอ"

"โอเค ไม่ได้ ฉันมิกิละ"

ลูมิกิเอนหลังแก้อีกะทันหันจนชนกาสแปร์ แล้วเธอก็หมุนไปรอบๆ

"โอ้ย ระวังหน่อยสิ"

กาสแปร์นวดเข่าอย่างรำคาญใจ

"เอาน่า ออกไปก่อนเถอะ นี่คงต้องใช้เวลาสักพัก" ลูมิกิพูดพลางส่ง
สายตาให้เอลิซาอย่างมีความหมาย

โชคดีเหลือเกินที่เอลิซายังใช้สมองเป็นอยู่บ้าง

"ไปดื่มโค้กในห้องรับแขกกันเถอะ" เอลิซาพูดต่อ "จะเอาอะไรก็ตะโกนเรียก
นะ"

ลูมิกิพยักหน้าและหันไปจ้องจอคอมพิวเตอร์ต่อ สักครูเธอก็ได้ยินเสียง
ปิดประตู ในที่สุดเธอก็ได้ความสงบที่ต้องการ
เธอต้องรีบเพราะความสงบคงอยู่กับเธอไม่นาน

12

เดระโหะ ไวย้ชะเนนดิงคอสื่อขึ้นเพื่อพ้นฝ่าพ้นคอสื่อเขียวที่ลูกสาว
ถักให้ และดิงมันปิดปาก ทุกครั้งที่ออกไปข้างนอก ความหนาวเหน็บทิ่มแทงราวกับ
กรงเล็บจิกลงไปในทุกอณูของผิวหนัง เขาคิดว่าจะขับรถออกจากสถานีตำรวจกลับ
บ้านที่ปูร์นิกกิติหรือไม่ว่าก็ได้แต่ก็ตัดสินใจเดินกลับแทน บางทีมันอาจช่วยกระตุ้นสมอง
ที่ทำงานอืดอาดเกินทนของเขาได้บ้าง

มีคำถามสองข้อที่ยังกวนใจเดระโหะ

เงินของเขาอยู่ที่ไหน

นาตาเลียอยู่ที่ไหน

คำถามไหนสำคัญกว่ากัน ข้อนี้ไม่ใช่คำถามแน่นอน เพราะบางครั้งนาตาเลีย
ก็หายเงียบไปหลายวันหรือหลายอาทิตย์ด้วยซ้ำ เธอไม่ค่อยมีเวลารับโทรศัพท์
ตอบข้อความหรืออีเมลจากเดระโหะ เขาชินแล้ว ที่นาตาเลียหายตัวไปจึงยังไม่น่า
กังวลอะไร ตรงกันข้าม นี่หมายความว่าตอนที่เขาโทรศัพท์ไปถามหาเงิน โบริส
ไซโคลอฟตั้งใจจะขู่เขา ไซโคลอฟบอกว่าเขาส่งเงินให้เรียบร้อยแล้ว

แต่ไม่เห็นมี

ไซโคลอฟโกหก หรือพวกเอสโตเนียอาจโกหกไซโคลอฟก็ได้ อย่างหลัง
น่าจะเป็นไปได้มากกว่า เดระโหะประหลาดใจเมื่อคิดว่าพวกเอสโตเนียรอนาน

เหลือเกินก่อนที่จะทุบหม้อข้าวตัวเองเพื่อหาเงินง่ายๆ แบบนี้ ที่พวกนั้นมีระเบียบวินัยกันขนาดนี้คงเป็นเพราะเคยเห็นมาแล้วว่าโซโคลอฟจัดการกับพวกไม่ซื่อสัตย์อย่างไรบ้าง ไม่มีใครอยากลองตีกับความยุติธรรมแบบโซโคลอฟหรอก แต่แน่นอนว่าโซโคลอฟเองก็รับคำสั่งมาจากเบื้องบนอีกที่เหมือนคนอื่น ๆ ระดับชั้นอำนาจและความหวาดกลัวทำให้ทุกคนปฏิบัติตามคำสั่งเป็นอย่างดี

ยกเว้นตอนนี้ มีคนตัดสินใจหล่าไฟพิเศษให้ตัวเอง

เตรโหะเกลียดความคิดที่ว่าระบบบางอย่างซึ่งทำงานได้ดีมานานอาจมาพังเอาตอนนี้ เขารับผิดชอบส่วนของตนโดยไม่เคยถามอะไร ตั้งแต่แรก เขาทำงานนี้เพราะเงิน และก็ยังต้องการเงินอยู่ ถ้าเงินไม่เข้า เขาเองก็มีทางเลือกไม่มากนัก เขาไม่มีแผนการเงินสำรองเผื่อไว้ในอนาคตเลย แม้รู้ว่าควรคิดไว้บ้างก็ตาม เงินเก็บในบัญชีเขาน้อยจนเข้าขั้นหุดหู่ แน่ละ เขาเปิดโปงโซโคลอฟและพวกเพื่อแก้แค้นได้ แต่ก็ทำไม่ได้เพราะนั่นหมายความว่าเขาดังต้องติดร่างแหด้วย สุดท้ายทุกคนจะโดนทำลายไม่เหลือแม้แต่ซาก

เขาจะไม่ยอมให้เรื่องนี้เกิดขึ้น

การเจรจากับโซโคลอฟไม่สำเร็จแน่ ดังนั้นเขาต้องตกลงกับหมีขาวโดยตรง ไม่ง่ายแน่ หมีขาวเขียนกฎของตัวเอง และคงไม่ชอบที่เกมเป็นแบบนี้ เขาต้องล้มกระดานแน่

เตรโหะเดินไปบนทางหลวงดัมเปเร นึกดำตัวเองที่เข้ามาพัวพันกับเรื่องนี้แต่แรก เรื่องนี้ทั้งผิดกฎหมายและจริยธรรม ไม่ว่าจะเข้าที่เขাজ้องมองออกไปนอกหน้าต่างขณะที่ครอบครัวยังหลับอยู่ พยายามนึกด้านดีของเรื่องนี้ มันก็ผิดอยู่ดี ทั้งต่อกรมตำรวจและชุมชน เขาได้ข้อมูลจากโซโคลอฟที่ช่วยให้ตำรวจจับผู้ค้ายาและสายส่งยาได้ ตำรวจกวาดล้างโลกใต้ดินแห่งเมืองดัมเปเรจนหน่วยของเขาได้รับคำยกย่องจากรัฐบาลสูงสุดมาแล้ว เเตรโหะเตือนตัวเองขณะที่มองเพื่อนบ้านตื่นนอนตอนเช้า พระอาทิตย์ค่อยๆ ขึ้นอย่างเชื่องช้าราวกับกำลังล้อเลียนความพยายามหลอกตัวเองของเขา เขาเบือนหน้าจากแสงอาทิตย์และเทนมลงในกาแฟจ้องมองไปที่อื่น และยังคงหลอกตัวเองต่อไป

หลายปีก่อน การตอบรับข้อเสนอนี้ดูเหมือนเป็นทางเลือกที่มีเหตุผลดี

ทั้งหนี้พนันและหนี้ค้ำจ่ายจุกถึงคอหอยเขาแล้ว เตระโหะดำดิ่งลงสู่วังวนของการพนันจนถอนตัวไม่ขึ้น ตอนแรกเขาเล่นพนันเพื่อผ่อนคลายในวันที่เหนื่อยล้า แต่ก็ค่อย ๆ กลายเป็นผีพนันในที่สุด เล่นพนันออนไลน์ง่ายแสนง่าย และเขาก็ต้องเล่นแบบวางเงินเดิมพันเพื่อจะได้รู้สึกถึงอะไรบางอย่าง -- เขาอยากรู้สึกถึงอะดรีนาลินพลุ่งพล่าน เขามีภรรยาผู้มีรสนิยมหรูหราราคาแพงอยู่ที่บ้าน เพราะเหตุนี้จึงตัดสินใจว่าต้องหาทุกอย่างในโลกให้ตามที่เธอต้องการ

และเขาก็มีเอลิซา ลูกสาวที่เขารักมากกว่าที่เคยคิดว่าจะรักใครคนหนึ่งได้ เขาทำทุกอย่างเพื่อลูก เพื่อที่เธอจะมีบ้านและเสื้อผ้าที่ไม่ต้องอายใคร หรือไม่ต้องกังวลเรื่องเงิน หลายครั้งตอนเขาเป็นเด็กและวัยรุ่น เตระโหะต้องโกหกคนอื่นว่ากางเกงยีนมือสองที่เขาใส่เป็นของใหม่ หรือเสื้อโค้ตจากลูกพี่ลูกน้องได้มาตอนที่ไปเที่ยวเมืองนอกกัน ความจริงคือเขามีพ่อขี้เมาผู้เก็บเงินของครอบครัวชั้นกลางธรรมดาลงไปในช่วงเหล้าเสียหมด เตระโหะแอบอายจนเขาสาบานว่าจะไม่แตะต้องเหล้าและเลิกทำงานกับตำรวจปราบปรามยาเสพติด ซึ่งเขาจะสามารถต่อสู้กับยาเสพติดผิดกฎหมายชนิดอื่นๆ ได้ เพราะยังเฝ้าไข้กับยาเสพติดนรกที่ชื่อว่าเหล้าไม่ได้อยู่แล้ว

อย่างไรก็ตาม แนวโน้มการเสพติดก็ส่งผ่านจากพ่อมาสู่ลูกชาย เขามักจะเสพติดอะไรได้เร็วโดยไม่ต้องคิดเยอะ แต่ตระโหะก็ไม่เคยตั้งครอบครัวมายุ่งเกี่ยวกับเกมพนันนี้เลย เขาเก็บไว้เป็นเรื่องส่วนตัว ไม่เกี่ยวกับใคร เขาเล่นน้อยลงมากแล้วหากเทียบกับบางปีที่เคยเล่นหนักๆ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาจะอยู่ได้หากไม่ได้เล่นอย่างสม่ำเสมอ

ปีที่แล้วมีเหตุการณ์ที่ทำให้เขาร่วมมือกับไซโคลอปเพิ่มขึ้นมาอีกอย่าง นั่นคือนาตาเลีย แม้ว่าเธอจะอายุน้อยกว่ามาก แต่เขาก็ตกหลุมรักเธอหัวปักหัวปำเหมือนวัยรุ่น เขารู้ตั้งแต่ต้นว่ามันบ้า ไม่มีหวัง และอันตราย แต่รอยยิ้มและดวงตากลมโตไร้เดียงสาที่คงไม่ได้เห็นโลกมากมายนักของนาตาเลียทำให้เขาต้านทานไม่ได้ เขาหุดหูปอแล้วว่าเมื่อถึงจุดหนึ่งก็ต้องทิ้งนาตาเลียกับผิวนวลเนียนและลักยิ้มบนแก้มของเธอ เลี่ยงไม่ได้หรอก ความลุ่มพวนนี้จะไม่ยั้งยั้งตลอดไป เว้นเสียแต่ว่าตระโหะจะยอมทิ้งชีวิตแต่งงาน ชีวิตครอบครัว และชีวิตการทำงาน

เขายังไม่พร้อมจะเสียอะไรแม้จะเคยสัญญากับนาตาเลียว่าจะทิ้งภรรยาмаเริ่มต้นชีวิตใหม่กับเธอ คำสัญญาจากชายที่กำลังอยู่ในภวังค์รัก คำสัญญาที่เขาไม่อาจรักษาได้ เขาบอกตัวเองว่านาตาเลียเข้าใจ เธอเป็นเด็กสาวที่ฉลาด ฉลาดกว่าที่เห็น

แต่เดระโหะก็อยากช่วยเธอ เขาเป็นหนี้เธอมากขนาดนั้น เขอยากช่วยให้เธอมีชีวิตที่ดีกว่านี้และไม่ต้องทำงานให้โซโคลอฟอีก เดระโหะยังไม่รู้ว่าจะจัดการอย่างไร แต่เขามั่นใจว่าจะคิดออก นี่เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่เรื่องทั้งหมดจะต้องไม่พังลงตอนนี้เพียงเพราะพวกเอสโตเนียมือไม้ยังไม่สุ่ยอยากทุบหม้อข้าวตัวเอง

ในสวนสาธารณะ ลมหนาวพัดมาจากทะเลสาบจนทำให้เขานึกเสียตายที่ไม่ได้ขับรถมา เลือ่โค้ดไฮเทคล้ำสมัยก็ไม่ช่วยอะไรในฤดูหนาวบ้าง นี่เลย

การประชุมที่ทำงานยกเลิก เขาก็มีเวลาวางชั่วโมงหนึ่ง เขาตัดสินใจกลับบ้านไปทำอาหารเที่ยงให้ตัวเองกับเอลิซาที่กำลังป่วยเพราะไมเกรนหรือโรคบางอย่างของผู้หญิง หรือที่จริงก็โรคซีเกียจนั่นแหละ เดระโหะยอมรับว่าลูกสาวเขาเป็นเด็กสาวอ่อนหวาน โด่งดัง และเป็นคนที่เขารักมากที่สุดในโลก แต่เธอก็ไม่ใช่แสงเจิดจรัสที่สุดบนต้นคริสต์มาส บางทีโรงเรียนมัธยมปลายอาจไม่ใช่ที่ของเธอก็ได้

เดระโหะทบทวนแผนการตนเอง

เขาจะติดต่อหมีขาว และก็มีทางเดียวคืออีเมล เขาต้องส่งอีเมลจากเครื่องที่บ้านเพราะไม่กล้าส่งจากเครื่องที่ทำงานหรือโทรศัพท์

ขณะเดียวกัน เขาจะส่งอีเมลไปถามนาตาเลียว่าทำไมเขาไม่ได้ข่าวอะไรจากเธอเลย เขาคิดถึงเธอมาก ความคิดถึงกัดกร่อนกระดูกเขาเสียยิ่งกว่าลมหนาว

ดาตีน้าตาล ย่อมผม ยังมีรากผมสีเข้มอยู่ บางทีก็มีกระจุกผมสีอ่อนกว่าที่อื่น คงต่อผม คิ้วก็ถอนไปเยอะ ปากน่าจะฉิดมาหรือไม่อย่างนั้นก็อึมโดยธรรมชาติ

อายุ ประมาณสิบเจ็ดถึงยี่สิบห้า

ส่วนมากในรูปเธอจะตั้งใจวางท่ามาก ปากเผยอเล็กน้อย มีรูปหนึ่งที่เธอ

ยิ้มเห็นลักยิ้ม รอยยิ้มทำให้เธอดูเด็กลงและบอบบาง ในรูปนั้นมีชายคนหนึ่งซึ่งจมูกเหมือนเอลิซา หญิงสาวใส่เสื้อผ้าราคาแพงที่เห็นได้ชัดว่ามีราคาแพง ยังมีรูปถ่ายระยะใกล้ของทั้งคู่อีกรูป คาดว่าจะถ่ายเองด้วยกล้องโทรศัพท์มือถือ ทั้งสองจูบกันและหัวเราะอยู่ ดูมีความสุขในแบบน่าขยะแขยง

ลูมิกก็รู้สึกเหมือนเป็นโรคจิตแอบดูรูปที่ซ่อนอยู่ไม่ลืกลับนักในคอมพิวเตอร์ ก่อนจะพบรูปเหล่านั้น เธอพบข้อบัญญัติและรหัสผ่านของอีเมลนินนาในโพลเดอร์อีเมลว่างเปล่า ถ้าพ่อเอลิซาไม่ได้ใช้อีเมลนี้ เขาก็คงจะลบอีเมลทุกครั้งหลังจากอ่านเสร็จ ซึ่งอย่างหลังเป็นไปได้มากกว่า

"เอลิซา" ลูมิกก็เรียก

เอลิซามาที่ประตู โชคดีที่ตู้กดกากับกาสแปร์เล่นเกมวียอย่างสนุกสนานอยู่ที่ห้องรับแขก

"ปิดประตูหน่อย" ลูมิกก็บอกและเอลิซาก็ทำตาม จากนั้นลูมิกก็สูดหายใจลึกๆ และเริ่มพูด

"ฉันว่าผู้หญิงในรูปนี้ไม่ใช่แม่เธอนะ"

13

อยู่ดีๆ เอลิซาก็รู้สึกหนาวจึงโอบกอดตัวเอง เธออยากหลับตาและไม่มองรูปภาพพวกนั้น แต่คงไม่ช่วยอะไร ภาพเหล่านั้นฝังแน่นในสมองของเธอเรียบร้อยแล้ว และมันจะวนไปมาราวกับเป็นภาพยนตร์ที่ฉายซ้ำแล้วซ้ำเล่าในหัวยามที่เธอพยายามข่มตาหลับ

พอทำแบบนี้กับเธอได้ยังไง ทำกับแม่ได้ยังไง

เอลิซาไม่ได้โง่เสียทีเดียว เธอรู้อยู่แล้วว่าความสัมพันธ์ของพ่อแม่ตัวเองไม่ได้มีความสุขแบบคู่รักสักเท่าไร ทั้งสองยังอยู่ด้วยกันเพราะความเคยชินและความสะดวกเท่านั้น กระนั้นเธอก็ไม่คิดว่าพ่อจะนอกใจแม่ พ่อไม่ใช่คนแบบนั้น พ่อเป็นคนซื่อสัตย์และซื่อตรง แถมยังฟังพาได้ พ่อเป็นคนประเภทต้องหย่าขาดจากการแต่งงานก่อนที่จะเริ่มความสัมพันธ์ใหม่ อันที่จริงเอลิซาไม่ค่อยรู้จักแม่ตัวเองนัก เธอจะไม่แปลกใจเลยหากรู้ว่าแม่ไม่ได้ค้างคืนคนเดียวเวลาเดินทางไปทำงาน เธอคิดว่านั่นน่าจะยิ่งกว่าเป็นไปได้อีก คงเป็นความจริงเลยละ

แต่พ่อกับเด็กสาวรุ่นแก่กว่าเอลิซานิดเดียว แค่คิดก็สะอิดสะเอียนแล้ว ที่แย่ไปกว่านั้นยังเป็นความสัมพันธ์ลับๆ และเต็มไปด้วยเรื่องโกหกอีก หากมันเป็นความสัมพันธ์จริงก็น่าจะ...ว่าแต่ทำไมพ่อถึงเก็บรูปพวกนี้ไว้ในคอมพิวเตอร์ มันต้องมีความหมายอะไรแน่ พ่อถึงต้องเก็บไว้ดูแบบนี้

"อาจจะ..."

เอลิซาได้ยินเสียงลูมิกกราวกับอยู่ในฝัน ถ้านี่เป็นความฝันเธอก็น่าจะตื่น...
เดี๋ยวนี้!

เมื่อประตูเปิด ทั้งตุ๊กกาและกาสแปร์ก็บุ๋มบ่ามเข้ามา

"สาว ๆ เมาที่เรื่องสำคัญอะไรกัน หรือแม่มดคอมพิวเตอร์เจออะไรเข้าแล้ว
วู้ฮู"

ลูมิกก็รู้สึกอึดอัดเวลาที่ทั้งเอลิซา กาสแปร์ และตุ๊กกา จ้องภาพเหล่านั้นอยู่
ข้างหลังเธอ ที่แย่ที่สุดคือเธอรู้สึกได้ถึงความอับอายของเอลิซาโดยไม่ต้องหันหลัง
ไปมองด้วยซ้ำ

"บางทีเธอคงเป็นแค่...คือฉันว่าพออาจจะแค่..." เอลิซาพยายามอย่าง
ยิ่งยวดที่จะอธิบายเรื่องนี้ออกมาเป็นคำพูด

"เอาจริง ๆ นะ" กาสแปร์พูด "พ่อเธอเจอกับเด็กวัยรุ่น"

ความคิดทั้งหมดทั้งปวงถูกแปลงออกมาเป็นเสียง อาจไม่ตรงขนาดคำต่อคำ
แต่ความหมายก็เหมือนกัน

"ต้องมีคำอธิบายอื่นแน่" เอลิซาพูดไม่เต็มเสียง

ลูมิกก็ฟังจากเสียงก็รู้ว่าเอลิซารู้ดีว่ากาสแปร์พูดถูก

"ฉันพนันเลยว่าเรื่องนี้ต้องมีอะไรเกี่ยวกับเงินนั่น" ตุ๊กกากล่าว "ความลับ
สองเรื่องในคราวเดียวกันแบบนี้ไม่ใช่เรื่องบังเอิญหรอก"

"เกี่ยวยังไงล่ะ" เอลิซาถาม

"เธอหน้าตาเหมือนรัสเซียมะ" กาสแปร์ถาม "อาจเป็นอี-โทษที่ โสเภณี
พ่อเธออาจมีเกี่ยวกับการค้าประเวณีอะไรแบบนี้"

เอลิซาส่ายหน้า ลูมิกก็มองเอลิซา รู้เลยว่าเอลิซากำลังจะร้องไห้

"หรือบางที—" ตุ๊กกาเริ่มเดาสุ่ม

ขณะนั้นเองคอมพิวเตอร์ก็ส่งเสียงแจ้งว่ามีอีเมลใหม่ ลูมิกก็เปิดอีเมล
นิตรนามนั้นทิ้งไว้เพื่อว่าจะมีอะไรน่าสนใจเข้ามา

เข้ากลางเป้าเลย

คนส่งอีเมลก็ใช้อีเมลนิตรนามเหมือนกัน ชื่อ "กุหลาบงาม" เป็นชื่อที่ใช้กัน

ทั่วไป ไม่มีข้อมูลอะไรมากนัก ลูมิกิกอ่านข้อความออกเสียงเพราะมันเขียนเป็นภาษาอังกฤษ

ที่รัก

ฉันต้องสร้างอีเมลขึ้นมาอีกอัน แคร่รังไว้ก่อน หมီးขาวจะจัดงานปาร์ตี้วันศุกร์นี้ ฉันอยากให้คุณไปที่นั่นด้วยกัน จะมีรถสีดำมารับคุณตอนสองทุ่ม ทีมของงานคือเพนนิยาอะคะ ฉันรู้ว่าคุณชอบอะไร ฉันจะแต่งตัวเป็นราชินีหิมะนะคะ มีเรื่องสำคัญมากอยากบอกคุณ

รัก

น.

ป.ล. อย่าลืมลบอีเมลนี้ทิ้งหลังจากที่อ่านจบแล้วนะคะ ตอนนี้เราต้องระวังมากขึ้นกว่าเดิมอีก

ตุ๊กกา กาสเปอร์ และเอลิซา มองหน้ากัน

"ข้อความบ่อนี้มันแปลว่าอะไรกัน" เอลิซากลาม

"หมီးขาว หมီးขาว..." กาสเปอร์พูดขึ้นซ้ำๆ "แม่เจ้า หมီးขาว พ่อเธอได้รับเชิญไปปาร์ตี้หมီးขาว"

"อะไรนะ ปาร์ตี้ใคร"

"หมီးขาวไง!" กาสเปอร์แทบจะตะโกนออกมา "เขาคือตำนาน คือฉันก็รู้อะไรไม่เยอะนะ แต่เขาเหมือนเป็นขาใหญ่ที่ทุกคนต้องซุก ได้ยินว่าเขาทำธุรกิจมากมายทั้งที่ถูกกฎหมายและผิดกฎหมาย แต่เอาเข้าจริงก็ไม่มีใครได้เห็นเขาหรอก ลือกันว่างานปาร์ตี้เขาสุดเหวี่ยงตลอด เหมือนว่าเขามีคฤหาสน์หรือปราสาทอะไรสักอย่างเอาไว้จัดงานปาร์ตี้หลุดโลกแบบนี้ละ ใครๆ ก็ไปกัน คือคนรวยคนดังไปกันนะ"

"หมီးขาวนี่คือชื่อจริงของเขาเหรอ" ลูมิกิกถาม

กาสเปอร์มองหน้าลูมิกิกและซ้ำ

"จะไปรู้เหรือ เธอต้องเป็นคนวงในเท่านั้นถึงจะรู้เรื่องแบบนี้"

"งั้นเขาก็เป็นนายใหญ่อะไรทำนองนั้นละสิ" เอลิซาพูดเสียงเบา

กาสแปร์กางมือยกไหล่

"คือฉันสงสัยว่าพวกตำรวจก็รู้เรื่องธุรกิจของเขา แต่ฉันจะไปรู้อะไรละ เขาทั้งรวยทั้งฉลาด ไม่เคยถูกจับเลยสักครั้ง เขาไม่เคยต้องยื่นมือตัวเองไปทำอะไรสกปรกเลย"

"นายรู้เรื่องทั้งหมดนี้ได้ไง" ตู้กกาถาม

กาสแปร์ยิ้มกริ่ม

ลูมิกกิเห็นเลยว่ากาสแปร์คิดว่าตัวเองเท่ที่สุดในหมู่พวกเขาทุกคน

"ฉันก็มีแหล่งข้อมูลสิ เวลาที่อยู่ข้างนอกนั้น นายจะได้ยินอะไรเยอะแยะแล้วไม่ต้องมาถามอะไรอีกนะ ฉันเอามาเอาข้อมูลมาให้ แค่นี้พอ"

ขณะที่คนอื่นคุยกันอยู่นั้น ลูมิกกิกัดเนื้อหาในอีเมลลงเศษกระดาษคำต่อคำ และยึดกระดาษใส่กระเป๋ากางเกงตัวเอง

"อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด แต่เราต้องลบอีเมลนี้" เธอกล่าวต่อ "แย่น้อยที่ตอนนี้มันขึ้นว่าถูกอ่านครั้งหนึ่งแล้ว ไม่งั้นพอเธอจะรู้ว่ามีคนมาใช้อีเมลนี้"

ลูมิกกิเตรียมจะลบอีเมล

นิ้วมือเตระโหะ ไวซ์ชะเนนเย็นจนแข็งทื่อ แม้ว่าถุงมือที่เขาใส่จะเป็นผ้าพิเศษกันลมติดจนวนอีกหลายชั้นก็ตาม เขาพยายามทำให้มืออบอุ่นเพื่อไขกุญแจประตูหน้าบ้าน

เขาคิดถึงเดือนธันวาคมปีที่แล้ว ขณะที่อุณหภูมิลบหนึ่งหรือสององศา หิมะตกลงมาเบาๆ จนแทบมองไม่เห็น เขายืนอยู่กับนาตาเลียข้างรูปปั้นที่ดมเพลลา รูปปั้นส่องแสงสีฟ้าสะท้อนบนใบหน้านาตาเลีย เธอสวยงามเกินบรรยาย

ทั้งสองเพิ่งออกไปกินกาแฟ ละแวกบ้านที่เพิ่งพัฒนาใหม่ริมแม่น้ำค่อนข้างปลอดภัย ไม่มีใครที่เขารู้จักอยู่ที่นี้ ภรรยาของเขากับเอลิซาก็ไม่มีเหตุผลใดจะมาที่นี่ แถวนี่มีเพียงผู้คนที่ย้ายอยู่ที่นี่เพราะละแวกนี้ไม่ใช่ทางผ่านไปไหน ที่นี้ไม่มีร้านรวงพิเศษหรือร้านอาหารที่ทำให้คนอยากมากิน ร้านกาแฟก็พออยู่ได้ไปวันๆ

เพราะคนในละแวกนี้เอง ในตัมเปลลา ทั้งสองกลั้ออกนอกบ้านด้วยกันแม้ว่า มันจะยังเสียงอยู่บ้าง

บางครั้งก็ต้องเสียงบ้าง และการกลัวจะถูกจับได้ก็น่าตื่นเต้นดี แน่แน่นอนว่า เตระโหะเตรียมสร้างเรื่องไว้แล้วหากเพื่อนหรือเพื่อนของเพื่อนมาเห็นทั้งสอง อยู่ด้วยกันที่นี่ เขาอ้างได้เลยว่าเป็นเรื่องงาน สายขาว และความลับยิ่งใหญ่ ประมาณนั้น เขาจะทำให้เพื่อนๆ เข้าใจว่านาตาเลียเป็นสายขาว โดยไม่ต้องบอกอะไร มากกว่านี้ จุๆ เตระโหะใส่ใจที่ยังไม่ต้องใช้เรื่องที่แต่งเตรียมไว้

นาตาเลียสืบลุงมือ เธอเป่ามือเล็กๆ ของเธอ เตระโหะจึงกุมมือทั้งสองของเธอไว้เพื่อทำให้อบอุ่นขึ้น นาตาเลียยิ้มหวาน หิมะที่หล่นลงมาบนผมเธอสะท้อน แสงสีฟ้าของรูปปั้น เธอสวมเสื้อโค้ตสีขาวและรองเท้าบูตสีขาว เธอคงมากกว่า ทุกครั้งที่ผ่านมา

"ราชินีหิมะของผม" เตระโหะกระซิบข้างหูนาตาเลีย

ตอนนี้เขาอยากทำให้นาตาเลียอบอุ่นไปทั้งตัวเหลือเกิน เขาวางมือร้อนรุ่ม ลงบนผิวหนังเย็นเฉียบของเธอเพื่อละลายเกล็ดหิมะทุกเกล็ด

"ไปกันเถอะ" เขาพูดเสียงกระเส่าและดึงนาตาเลียให้ตามมา เขาเริ่มเดินเร็วขึ้น ห้านาทีต่อมาเขาได้อยู่ที่ล็อบบี้ของโรงแรมตัมเมอร์ พวกเขาได้ห้อง แล้วเขาก็โทรบอกภรรยาว่าคืนนี้จะทำงานดึกกว่าปกติ ก่อนจะหันมามานาตาเลีย ทั้งสอง ไม่ได้ดูเหมือนภาพที่หลุดออกมาจากเทพนิยายอีกต่อไป โดยเฉพาะในแสงสีเหลือง นวลของห้องโรงแรมนี้ แต่ก็ไม่สำคัญหรอก ภาพในจินตนาการก็สวยงามมากพอแล้ว เขาดึงนาตาเลียเข้าแนบตัวและหลับตาลง

ตระโหะกลับมาสู่ปัจจุบันที่นิ้วมือเขายังงุ่มง่ามอยู่กับกุญแจอยู่จนเขาต้อง สบถออกมาชุดใหญ่

ลูมิกก็ได้ยินเสียงคนแรก

เธอเบาเสียงลง "มีคนมา"

เอลิซากระโดดผิง

"พวกผู้ชายที่จะตามฆ่าเธอ พวกนักฆ่า"

ลูมิกิกอดคัลลัน ไม่ตบปากเอลิซา ทักะการป้องกันตัวเองของเอลิซา ถดถอยหรือยังงักัน การนอนในห้องสี่ชมพุดำนี้มันทำให้สมองฝ่อจนคิดอะไรได้เน่าหนอนแบบนี้เลยหรือ

"เอาเป็นว่าอยู่เนิงๆ และเสียบๆ นะ คนที่กำลังจะเข้ามามีกฎแฉ ฉันทะว่า เป็นพ่อของเธอ สิ่งสำคัญที่สุดตอนนี้คืออย่าส่งเสียงดัง จะให้เขาไม่รู้ได้ว่าเราอยู่ที่นี่"

ขณะที่พูดลูมิกิกก็ลบอีเมลและลงชื่อออก ปิดโพลเดอร์ภาพลับทั้งหมดแล้ว ปิดคอมพิวเตอร์ สำหรับลูมิกิกตอนนี้ กว่าจะทำเสร็จไปที่ละอย่างได้นั้นนานจนแทบทนไม่ไหว แต่ในความเป็นจริงทุกอย่างเสร็จสิ้นภายในไม่กี่วินาที

แต่ก็อีกนั่นละ คนที่พยายามไขประตูอยู่หน้าบ้านนั่นก็อาจใช้เวลาไม่กี่วินาทีเหมือนกัน

"ขึ้นไปข้างบน"

ลูมิกิกสั่งอย่างเสียบที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ คำสั่งนั้นทำให้เอลิซา ตุกกา และกาสแปร์ ย่องออกจากห้องทำงานและรีบขึ้นไปข้างบน พวกนั้นคงคิดว่าตัวเองไปอย่างเสียบเสียบ แต่สำหรับลูมิกิก เสียงพวกเขาเย่งออกไปเหมือนกับเสียงสัตว์ผู่ใหญ่ตกใจยามได้ยินเสียงคำรามของสิงโต

ปิดหมดแล้ว ปิดเรียบร้อย

หน้าจอคอมพิวเตอร์ค้างอยู่ที่ "กำลังปิด..." นานเกินไปแล้ว ลูมิกิกคิดว่าคอมพิวเตอร์เครื่องนี้มีปัญหาเดียวกับแล็ปท็อปของเธอ คือบางครั้งมันก็ปิดไม่ได้ อย่งไรเหตผล

เธอได้ยินเสียงประตูเปิด โชคดีเหลือเกินที่จากประตูหน้าจะมองไม่เห็นห้องทำงาน คนตัวใหญ่เข้าบ้านมา เป็นผู้ชาย

ลูมิกิกกำหนดลมหายใจตัวเอง พยายามควบคุมหัวใจให้เต้นเป็นปกติ แล้วกดปุ่มปิดคอมพิวเตอร์ค้างไว้ ครั้งหน้าหากเปิดคอมพิวเตอร์ขึ้นมา หน้าจออาจฟ้องว่ามันไม่ได้ปิดอย่างทีควรจะเป็นซึ่งอาจทำให้พ่อเอลิซาสงสัย แต่ตอนนี้การเสี่ยงนี้เป็นทางเลือกเดียวของเธอ ส่วนใหญ่พ่อเอลิซาก็คงทำเหมือนคนอื่นๆ คือสงสัยสักครู่ว่าทำไมเครื่องถึงค้าง และเลิกสนใจ แล้วก็คงคิดจะซื้อคอมพิวเตอร์

เครื่องใหม่ในเร็ววัน

ปิดแล้ว

จดจำสนิท

"เอลิซา พอลกลับมากินข้าวเที่ยงที่บ้าน เดียวทำกับข้าวให้กินนะลูก" พ่อตะโกนขึ้นไปข้างบน

ดีละ ลูมิกิกิดูถูก

เธอเดินมาซ่อนหลังประตูห้องทำงานเงียบๆ นึกหวังว่าพ่อเอลิซาจะไม่ตรงมาที่ห้องนี้ก่อน

เธอได้ยินเสียงเขาถอดเครื่องกันหนาวออก และเสียงฝีเท้าเขาก็ค่อยๆ ใกล้ห้องทำงานเข้ามาทุกที

ยังเดินเข้ามาอยู่

เขาเดินเลยห้องทำงานไปยังห้องครัว แต่ก็เปลี่ยนใจเข้าห้องทำงานแทน ลูมิกิกิลั่นหายใจ เธอรู้รูป ไรกลิ่น ไรตัวตน

อย่านั่งลงนะ เธอรู้ว่าเก้าอี้ยังอุ่นอยู่

พ่อเอลิซาไม่ได้นั่ง เขายืนอยู่ที่โต๊ะทำงาน ดูจดหมายต่างๆ ลูมิกิกียังคงกลั่นหายใจอยู่ เธอรู้ว่าจะกลั่นหายใจได้อย่างสงบอีกเพียงสองนาที่เท่านั้น พ่อเอลิซาโยนซองจดหมายสองซองไว้ตรงมุมโต๊ะ คงเป็นบิลอะไรสักอย่าง แล้วก็เดินออกไปห้องครัว

"ลูกอยากกินอะไร พาสตาดีโหม หรือแกงเผ็ดไก่ที่ลูกชอบนั้น พ่ออยากได้อะไรเผ็ดๆ เพราะข้างนอกหนาวเข้ากระดูกเลย"

ลูมิกิกิได้ยินเขาเปิดตู้เย็น

ตอนนี้ละ เธอเดินออกมาจากหลังประตู เร่งฝีเท้าต่ออีกสองก้าว เธอสวมถุงเท้า จึงไถลออกไปอย่างเงียบสนิทบนพื้นไม้ที่เรียบจนไม่เป็นธรรมชาติขึ้นบันได และเธอก็รีบขึ้นข้างบนราวกับเป็นสิงโตแอบซุ่มตามเหยื่อฝูงใหญ่ เธอแอบก้าวเข้าห้องเอลิซาจนทำให้เพื่อนทั้งสามข้างในห้องตกใจ

"โอ้ย เธอเกือบทำฉันหัวใจวายแล้ว" เอลิซากระซิบ "เข้าไปในตู้เสื้อผ้า

เดี๋ยวนี้"

"ทำไม"

ลูมิกิกตามไม่ทันว่าเอลิซาคิดอะไรอยู่ ในเมื่อตุ๊กกาและกาสแปร์นอนแผ่กันบนโซฟาเต็มที่ได้โดยไม่ได้พยายามจะซ่อน

เสียงฝีเท้าหนักๆ เดินขึ้นบันไดมา

"เดี๋ยวอธิบายให้ฟัง" เอลิซาขึ้นเสียงพลางผลักลูมิกิกเข้าไปในห้องเก็บเสื้อผ้าและปิดประตู

"มีเพื่อนมาบ้านเธอลูก" พ่อเอลิซาถามจากบันไดชั้นบนสุด

"ค่ะ ตุ๊กกากับกาสแปร์มาอยู่เป็นเพื่อนค่ะ" เอลิซาตอบเสียงสดใสเกินเหตุจนไม่ว่าใครก็บอกได้เลยว่านี่คือการเสแสร้งแม้จะอยู่ไกลลิบ

"ลูกไม่ได้เป็นไมเกรนเธอ" พ่อถามอย่างสงสัย "แล้ววันนี้พวกเพื่อนๆ ไม่ต้องเรียนหนังสือเธอ"

"ไมเกรนหายแล้วพ่อ"

"ครูยกเลิกคาบเลขเพราะป่วยครับ" ตุ๊กกาตอบ

ลูมิกิกแอบดูผ่านรอยแยกของประตูขณะที่พ่อมองทั้งสามอย่างครุ่นคิด พ่อเอลิซาผมบลอนด์สั้น ช่วงตัวท่อนบนแสดงให้เห็นว่าออกกำลังกายอยู่บ้าง ห้องเก็บเสื้อผ้านี้มืดและกว้างขวาง มีกลิ่นเด็กผู้หญิง ตัวเสื้อผาลูมิกิกไม่มีกลิ่นนี้แน่นอน

เธอซ่อนตัวอีกครั้ง พยายามไม่ให้ใครเห็น

เธอหลับตาคิด

แกวิ่งหนีไปไหนไม่ได้ ยังไงเราก็จะหาแกะเจอจนได้ และถ้าเจอ เราจะฆ่าแกะ
ฆ่า

แกะ

14

เสาดอกไม้แห่งเทศกาลเฉลิมฉลองประจำฤดูร้อนตั้งตระหง่านสูงเสียดฟ้า ประดับประดาด้วยใบไม้และดอกไม้นานาพันธุ์ ริมบันไดหลากหลาย ลูกโป่ง ลูกโป่ง และลูกโป่งลอยเต็มท้องฟ้าสีคราม คำนี้ถือเป็นคำที่ดังมากที่สุดแห่งปีบนเกาะโอลันด์ และแม้ว่าจะเป็นเวลาค่ำคืนแล้ว ท้องฟ้ายังคงสว่างจ้าอยู่ ครอบครัวของพ่ออาศัยอยู่ที่นั่น ฤดูร้อนส่งกลิ่นหอม นกนางนวลกรีดร้องอยู่ไกลๆ ส่วนนกนางแอ่นก็ยังคงส่งเสียงเจื้อยแจ้ว ลูมิกกิสวมชุดกระโปรงสีขาวและมาลาดอกไม้ที่แม่ทำให้บนศีรษะ เธอร้องเพลง *กลางฤดูร้อนของอีดา* ที่ร้องโดยแอสทริด ลินด์เกรน เสียงเธอไม่ได้ไพเราะอะไร และเธอก็ไม่คุ้นชินที่จะต้องพูดภาษาสวีเดนต่อหน้าคนอื่น แต่ก็ไม่เป็นไรหรอก

อยู่ดีๆ ลูกพี่ลูกน้องเธอ เอมมา ซึ่งอายุมากกว่าเธอหนึ่งปีก็มายืนขวางเธอ ลูมิกกิอยากไปดูเสาดอกไม้ประจำเทศกาลฤดูร้อน เธออยากได้ลูกโป่งด้วย ใบที่ลูมิกกิเคยได้เคยเล่นและแจกเด็กๆ นั้นละ สีแดงหรือไม่กี่สีฟ้า แต่ไม่เอาสีเหลืองแน่นอน ได้สีแดงจะดีที่สุด

"เล่นกันไหม" เอมมาถามเธอถามเป็นภาษาสวีเดน แต่ลูมิกกิยกไหล่

"เล่นเกมเธอเป็นทาสของฉัน และถ้าฉันสั่ง เธอต้องทำตามทุกอย่างที่ดีไหม"

ลูมิกกิส่ายหน้า

"งั้นฉันเล่นเป็นราชินี ส่วนเธอเล่นเป็นม้าฉัน"

"ไม่เอา"

"เธอต้องเล่น ฉันเป็นคนเลือกว่าจะเล่นอะไรเพราะฉันอยู่ที่นี้และโตกว่าเธอ"
ลูมิกกิเริ่มร้องไห้

"ไม่" เธอย้ำอีกครั้ง

ขณะนั้นป้าอันนา แม่ของเอมมามาหาแม่ของลูมิกกิ

"ลูมิกกิไม่อยากจะเล่นกับหนู ชวนเล่นอะไรก็ไม่เอา" เอมมาบ่นให้แม่เธอ
ฟัง "ลูมิกกิไม่เห็นสนุกเหมือน -- "

"จ้ะ..." ป้าอันนาลูบหัวเอมมาซึ่งมีผมบลอนด์ "บางที่ลูมิกกิอาจจะแค
ช้อยาก็ได้" ป้าเสริม "มา เดี๋ยวไปเอาลูกโป่งกันนะ"

ป้าอันนาจูงมือเอมมาไป เดินไปได้ไม่กี่ก้าวเอมมาก็หันมาแลบลิ้นใส่ลูมิกกิ
โดยที่ป้าอันนาและแม่เธอมองไม่เห็น แม่กำลังมอมะเลบ้องหน้า รวากับว่าลมทะเล
เค็มๆ จะทำให้แม่มีน้ำตา เธอใช้หลังมือปาดออกพลาถถอนหายใจและพูดเป็น
ภาษาฟินแลนด์กับลูมิกกิว่า "ไม่น่ารักเลยนะที่ลูกพูดแต่คำว่า ไม่ ถ้าลูกพูดว่า
ได้ มากกว่านี้ ลูกอาจจะจะมีเพื่อนบ้างนะ"

เพื่อนเธอ ลูมิกกิต้องการเพื่อนเธอ แล้วนั่นแปลว่าต้องทำทุกอย่าง
ตามที่คนอื่นต้องการนะเธอ

ลูมิกกิไม่ยากร้องเพลงท่อนต่อไปอีกแล้ว

"ไม่"

ลูมิกกิพูดเสียงแข็งเพื่อจะได้ไม่ต้องมาคุยเรื่องนี้กันอีก

เอลิซามองลูมิกกิตาเบิกโพลง หน้าตาแบบกวางน้อยตื่นป่าทำอะไรลูมิกกิ
ไม่ได้หรอก

"แต่พวกเราทำไม่ได้นะ" ตึกกาพยายามเถียง "เธอคือคนเดียวที่พ่อเอลิซา
ยังไม่เคยเจอมาก่อน"

"เล่นเกมนักสืบอาจสนุกเฉพาะตอนประหม แต่ไม่ใช่เกมนะ"

ลูมิกกิเปิดประตูระเบียงให้อากาศเย็นเฉียบเข้ามาในห้องเอลิซา เธอถูก

บังคับให้อยู่ในห้องกลิ่นหวานเลี่ยนนี้มาเกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว ขณะที่เอลิซากับพวกผู้ชายกำลังรับประทานแกงที่พ่อเอลิซาทำอย่างเอร็ดอร่อย ในที่สุดพ่อก็กลับไปทำงาน

ลูมิกกิสูดอากาศสดชื่นเข้าปอด ไม่เป็นไรหรอกถ้าหายใจเอาอากาศหนาวเข้าไปแล้วจะเจ็บบ้าง

"แต่มันอาจเป็นทางเดียวที่ทำให้เรารู้ว่าเกิดอะไรขึ้นนะ" กาสแปรเริ่มออกเสียงด้วย

"หรือเราจะจบเรื่องี่ง่านี้แล้วไปบอกตำรวจละ" ลูมิกกิพูด

ไม่ ไม่ ไม่ เพราะปาร์ตั้น ยานัน การบุกกรูโรงเรียน เงิน และเพราะพ่อเอลิซาเป็นตำรวจซึ่งจะเชื่อพวกเขาก็ต่อเมื่อมีหลักฐานเพียงพอ หลักฐานที่มากกว่ารูปไม้เท้าและอีเมลที่ลบไปแล้วหนึ่งฉบับ

"โดดเรียนตลอดอาจไม่เป็นไรสำหรับพวกเธอ แต่ฉันไม่อยากสอบตก"

ลูมิกกิเดินลงมาข้างล่างอย่างมุ่มม่น เอลิซา ตักก่า และกาสแปรตามเธอมาเป็นลูกหมาน้อยตามเจ้านาย ที่ยังไม่ได้ทำก็เหลือแต่แลบลิ้นแผล็บๆ

"พรุ่งนี้มีเรียนฟิสิกส์สองคาบและพละอีกสองคาบ" เอลิซาบอก "และเธอกำลังขาดเรียนไม่กี่ครั้งในสองวิชานี้ด้วย"

ลูมิกกิเหลียวมองเอลิซา เอลิซาเช็กตารางเรียนและวันขาดเรียนของเธอตั้งแต่เมื่อไหร่ ทำได้ดี ฉลาดอย่างไม่น่าเชื่อ

"ถ้าเธอช่วยฉันเรื่องนี้ สัญญาเลยว่าจะไม่กวนเธออีกต่อไป"

เอลิซาดูจริงจัง

ลูมิกกิไม่ได้ทำท่าว่าจะตกลงปลงใจ ทั้งเรื่องที่พวกนั้นจะไม่มายุ่งกับเธออีก หรือสิ่งที่พวกนั้นอยากให้เธอทำ เธอรู้ว่าเธอจะทำได้ เธอทำตัวล่องหน ไม่เป็นจุดสนใจ ไร้ตัวตนเก่งอยู่แล้ว

"โอเค งั้นตอนนี้ฉันจะไปโรงเรียน ยังเข้าวิชาศิลปะทัน"

สีหน้าของเอลิซาสดใสขึ้นทันตาเมื่อตระหนักว่าลูมิกกิตอบตกลง เธอเฝือกอดลูมิกกิจนลูมิกกิรู้สึกเหมือนถูกงูเหลือมรัดแน่น เธอน่าจะรู้จักหลักการเฝือกอดระยะประชิดแบบไม่ทันตั้งตัวของเอลิซาให้ทัน แต่ดูเหมือนตอนนี้เธอจะ

ติดอยู่กับวังวนแห่งการกอดรัดที่เธอเองคงไม่ได้ออกไปแล้ว

"ขอบคุณ ขอบคุณ ขอบคุณนะ"

ลูมิกกิสลัดตัวออกจากอ้อมกอดนั้น

"อย่าให้ต้องเปลี่ยนใจนะ"

ตึกกาเย็นดูทั้งสองจากบนบันได เขายืนพิงราวบันไดและยิ้มยวนๆ เขาคงนึกว่ายิ้มมุมปากแบบนี้เช็กซีเต็มประดา ทารูไม่ว่ามันดูโง่เงาแค่ไหน

ลูมิกกิอยู่ข้างนอกแล้ว เธอดูเวลาจากโทรศัพท์ 12.35 น. เธอคงจะต้องกลับมาที่นี้ในอีกสิบเจ็ดชั่วโมงนี้

คู่ต่อสู้โจมตีเธอจากด้านซ้าย เธอค่อยๆ หมกเขาสองที่ ค่อยๆ เสียคางอีกสองที่ และก็ทำแบบเดิมอีกทันที ค่อยสองที่เสียอีกสอง แอ๊บ แอ๊บ เสียเสีย หัวใจลูมิกกิเต้นหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าครั้งต่อนาทีได้

เขาหยุด แต่พยายามยืนขึ้นเพื่อจับเธอ ลูมิกกิเล็งศอกขวาศอกซ้ายเข้าชายโครงเขาและยกกำปั้นขึ้นตอยแก้มอย่างจัง การเคลื่อนไหวของเธอเร็วยิ่งกว่าแสง และเธอเตะสี่ข้างเขาอีกที

เขานอนแผ่อยู่บนพื้น เธอเหวี่ยงไหล่เต็มหลัง ขา และหน้า

คู่ต่อสู้ของเธอยังพยายามจะลุกขึ้น แต่ลูมิกกิใช้มือขวากระแทกเขาลงกับพื้น

อย่ามาลองดี ไอ้กระจอก

เธอเริ่มตอยด้วยมือขวา ปล่อยกำปั้นตอยเขาเต็มแรงที่ลำตัวส่วนบนและใบหน้า ตอนแรกหมัดเธอยังคงช้า แม่นยำ และไม่ลดละ ต่อมาความเร็วค่อยๆ เพิ่มขึ้นจนกลายเป็นคลื่นความโกรธเกรี้ยว เกลียดชัง แสบป่าเถื่อน

อย่ามาขอความเห็นใจ นี่ไม่ใช่โบสถ์ ไม่มีใครยกโทษให้บาปที่แกทำหรอก
เหงื่อเค็มๆ ไหลเข้าตาลูมิกกิจนแสบ เธอพยายามกะพริบตาให้หาย แต่ในที่สุดก็ต้องหลับตาปี เธอไม่ต้องมองเห็นก็ได้ เธอรู้ดีว่าคู่ต่อสู้หน้าตาเป็นอย่างไร
แก จะไม่มีวันได้ลุกขึ้น อีก

"ดีมาก คราวนี้ทำเหมือนเดิมจากฝั่งซ้าย พวกเธอรู้ท่าพวกนี้หมดแล้ว

เริ่มใหม่ตั้งแต่แรกว่า ทุกคนเลย"

ลูมิกิก้าวเปี้ยวไปด้านข้างสองก้าวเพื่อไปหยิบผ้าขนหนู เธอเช็ดตาและหน้าผากจนแห้ง เพลงจังหวะเร้าใจดังขึ้นอีกครั้งในอิมซึ่งมีเด็กสาวประมาณสี่สิบคน หญิงวัยกลางคนอีกสองสามคน และชายอีกสามคน ที่เริ่มออกหมัดเป็นจังหวะราวกับเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องจักรซึ่งกำลังทำงาน นี่คือการสอบดีคอมแบต

ลูมิกิมองกระจกใหญ่บนผนังเพื่อตรวจดูว่าเธอกัมดាំพอหรือไม่ กำปั้นสูงพอบังหน้าแดงก่ำเพราะความเหนื่อยของเธอหรือยัง เนียงไปทางด้านหลัง เด็กสาวใส่เสื้อสีเขียวผูกผมเปียเหลือบมองลูมิกิเพื่อทำตามเธอ *เขยิบขึ้นมาดูเลยสิ* ลูมิกิรู้ว่าเธอคือคนเก่งที่สุดคนหนึ่งของกลุ่ม เธอใส่เต็มร้อยในทุกท่าที่ทำ และแสดงเทคนิคต่างๆ ได้อย่างไรที่ดี

หรือจะเรียกว่าการออกแบบท่าเต้นดินะ เพราะที่สุดแล้วมันก็เป็นการเล่นแบบหนึ่ง การเคลื่อนไหวเป็นชุดผสมผสานเพลงป๊อปกับศิลปะป้องกันตัว ทั่วๆไปที่ใครๆ ก็ทำตามได้เพื่อขจัดเซลลูไลต์ออกไป ต่อสู้กับคู่ต่อสู้ล่วงหน้าขณะที่ครูฝึกตะโกนสั่งพร้อมกับให้กำลังใจ อาจจะรุนแรงกว่าแอโรบิกสักสองสามระดับ

ยังงั้นลูมิกิก็ก็นคงชอบบอดีคอมแบตอยู่ดี เพราะได้ทั้งเหงื่อทั้งกล้ามเนื้อ แล้วยังจิตใจได้ง่ายสำหรับเธอ เธอไม่อยากฝึกศิลปะป้องกันตัวหรือต่อยมวยจริงจัง เธอรู้เต็มอกว่าการชกต้องใครสักคนรู้สึกละอายใจ เธอรู้ดีว่าการที่เลือดไหลพรังพรูออกจากจมูกเป็นอย่างไร มันจะรู้สึกอุ่นอย่างประหลาดบนผิวหนัง เหมือนกับเจลลี่หรือแยมที่ไม่เย็นแต่ก็ไม่อุ่น เธอไม่อยากสู้กับเป้าที่มีชีวิต เธอจำได้ดีว่าการสู้กับคนจริงเป็นอย่างไร แม้ว่าเวลาจะผ่านมาสองปีแล้วก็ตาม บ่ายวันซมุกซมัวสีฟ้าหม่นวันหนึ่งที่สนามโรงเรียนยังคงตรึงตราอยู่ในใจเธอ เมื่อใดก็ตามที่นึกถึงเธอจะรู้สึกถึงรสขมในปากและกลิ่นน้ำหอมหวานละมุนในจมูก น้ำหอมมีกลิ่นของกุหลาบ วานิลลา และกลิ่นจางของไม้จันทร์

เพลงใหม่เริ่มขึ้น สักเพลงเกี่ยวกับฝนตก แต่จังหวะยังคงฮึกเหิมเหมือนเดิม ลูมิกิไม่ต้องใช้น้ำฝนมาช่วยชะโลมเสื้อสายเดี่ยวสีดำของเธอเพราะมันชุ่มเหงื่อไปหมดอยู่แล้ว

หลังจากเลิกคลาส เธอยังนั่งอยู่ที่ห้องแต่งตัว รอให้หายใจเป็นปกติเสียก่อน

พลางแกะผ้าพันมือออก นอกจากจะช่วยพุงข้อมือแล้ว ผ้ายังช่วยซับเหงื่อด้วย แต่เหนือสิ่งอื่นใด ผ้าเป็นส่วนหนึ่งของเกมนี้ มันเป็นอุปกรณ์ที่ช่วยให้สวมบทบาทได้ เป็นเครื่องมือช่วยทำให้เด็กสาววัยเรียนแบบเธอจินตนาการว่าตัวเองกำลังเป็นคนอื่นอยู่ บางคนเรียกว่า "ผ้าเปลี่ยนนิสัย" บ้างก็ว่าเป็นเรื่องหลอกลวงเด็ก บ้างก็เชื่อเป็นจริงเป็นจัง

"โปรแกรมใหม่นี้ดีนะ หนักกว่าอันเก่า"

ลูมิกกิเหลือบมองคนที่เอ่ยปากคุยกับเธอ เด็กสาว คงแก่กว่าเธอสองสามปี นั่งอยู่อีกฝั่งของม้านั่งเดียวกับลูมิกกิ เธอกำลังแกะผ้าพันมือและเห็นได้ชัดว่าเธอพูดกับลูมิกกิอยู่ เธอรวบผมยาวสีแดงเป็นหางม้าสูง หน้าและแขนเต็มไปด้วยกระสุมทางเกงขายาวหลวมๆ และเสื้อสายเดี่ยวรัดตัว เสื้อผ้าสำหรับบอดี้คอมแบตแบบเดียวกับที่ลูมิกกิใส่อยู่ ลูมิกกิเคยเห็นผู้หญิงคนนี้ในคลาสและที่yimหลายครั้ง และรู้ว่าหญิงสาวเคยเจอลูมิกกิเช่นกัน ลูมิกกิสังเกตเห็นการเคลื่อนไหวของเธอ ไม่ใช่แค่การเคลื่อนไหวหยุก เธอเห็นส่วนโค้งของร่างกาย รูปร่างของกล้ามเนื้อ และเธอก็รู้สึกอยู่ว่าสาวคนนี้จะต้องเข้ามาคุยกับเธอไม่วันใดก็วันหนึ่ง

"อ้อ ก็ดีนะ" ลูมิกกิตอบ

สาวผมแดงเลื่อนมานั่งข้างๆ ด้วยท่าทางผ่อนคลายและเป็นธรรมชาติ คาลวิน ไคลน์ วันและเจลาบีนากลิ่นเกรปฟรุตแหลมขึ้นมาลกลิ่นเหงื่อของเธอ กล้ามแขนทั้งชุดทั้งแนวยามที่เธอแกะผ้าพันมือ แค่กล้ามเนื้อและกระเจ็ดจุดนั้นก็รวมกันได้เป็นกลุ่มดาวคนคู่แล้ว

ความทรงจำตาโหมงเข้าใส่ลูมิกกิ ยังมีอีกคนที่ใช้น้ำหอมซีเค วัน ผู้ซึ่งมีรอยสักรูปกลุ่มดาวคนคู่ที่คอ ความรู้สึกยามแนบริมฝีปากเธอลงบนคอและพรมจูบเบาๆ ตามรูปกลุ่มดาว ปากเธอพรมจูบจนถึงรูปดาวคาสเตอร์ เธอรู้ดีว่าถ้าจูบต่อไปจนถึงดาวพอลลักซ์ เจ้าของรอยสักคงไม่อาจรอได้อีกต่อไป และจะหันกลับมาจับแขนลูมิกกิ และจูบเธอตอบ

นั่นมันตอนฤดูร้อนที่แล้วจริงหรือ รู้สึกเหมือนผ่านไปแล้วเป็นร้อยปี

ลูมิกกิหุบขวดน้ำขึ้นดื่มอีกใหญ่ หญิงสาวรอให้เธอพูดอะไรบางอย่าง ให้สัญญาณอะไรบางอย่างเพื่อที่เธอจะได้เข้าไปใกล้ลูมิกกิอีก เริ่มก่อนบ้าง ลูมิกกิรู้ว่าเรื่องนี้

จะเป็นอย่างไรต่อ คุณกัน ยิ้มให้กัน ไปกินกาแฟกัน และในที่สุดก็จะจบลงที่เธอต้องทำตัวใจร้าย

ไม่ใช่เธอ แต่เป็นฉัน

ไม่ใช่ตอนนี้ ยังไม่ใช่ อาจไม่เคย

เป็นเพื่อนกันก็พอ

ทั้งสองรู้ดีว่านี่จะหมายถึงการเสี่ยงไม่เจอหน้ากันนับจากนี้ไป

และลูมิกก็ไม่มีทางอธิบายได้ว่าพวกเธออยู่ในสถานการณ์เช่นนี้เพราะกลิ่นน้ำหอมของเด็กสาวทำให้นึกถึงอีกคน นั่นคือสาเหตุที่เธอไม่อยากสานต่อความสัมพันธ์ เธอตรงไปตรงมากับคนคนนี้ได้ ต้องโกหกตั้งแต่เริ่ม และนั่นจะนำไปสู่ความอับอาย ความเย็นชา ความเสียใจ และความขุ่นข้องหมองใจ

ไม่มีเหตุผล ลูมิกก็ตั้งใจเพื่อให้ทั้งสองไม่ต้องเสียเวลา เพื่อรักษาความรู้สึกอีกฝ่าย เธอจึงยังดื่มน้ำต่อไป ความเจ็บกลายเป็นความอึดอัด หญิงสาวเปลี่ยนอิริยาบถอย่างอึดอัด เธอปิดปอยผมไปข้างหลัง

"โอเค เจอกันนะ" เธอพูด

ลูมิกกียกมือข้างหนึ่งเพื่อกล่าวลา หญิงสาวหยิบกระเป๋าใบและเดินไปอีกส่วนหนึ่งของห้องแต่งตัวเพื่อที่จะไม่ต้องเห็นหน้ากัน ลูมิกก็ปล่อยลมหายใจออกมาเจิบๆ ความรู้สึกเหมือนขึ้นสวรรค์หลังจากได้เข้าคลาสบอดี้คอมแบทหมดสิ้นแล้ว เสื้อผ้าชิ้นน้อยของเธอสัมผัสผิวหนังจนรู้สึกเย็นวาบ

เพลงจากคลาสที่แล้วยังติดหูเธออยู่ — เซอร์เรนเดอร์ บางเรื่องเธอเลือกยอมแพ้ดีกว่าจะสู้ บางครั้งการยอมแพ้ก็ดีกว่าสำหรับทุกคน

ครั้งนี้ลูมิกก็ได้อยู่ในเซาน่าคนเดียว แทนที่จะสาดน้ำใส่หินทันทีเพื่อให้อุณหภูมิร้อนขึ้น เธอกลับเลือกปล่อยให้ความอุ่นค่อยๆ กลับเข้าสู่ผิวหนัง เม็ดเหงื่อก่อตัวซ้าๆ ไหลลงมาจากคอสู่หลัง ความทรงจำเมื่อครั้งฤดูร้อนและฤดูใบไม้ร่วง ผุดขึ้นมาพร้อมกับเหงื่อ แม้เธอจะพยายามบอกตัวเองว่าไม่ใช่เวลาที่เหมาะนัก ไม่มีเวลาไหนจะเหมาะกับการเสียใจและความโหยหา แต่มันเกาะเธอแน่นจนปวดท้องและต้องอดตัวคุ้ย

ดวงตาสีฟ้าอ่อนจ้องตรงมายังตาเธอ และรีบหลบไปมองที่อื่น

"เราอย่าเจอกันอีกเลยดีกว่า"

"อีกเลย ตลอดไปเธอ"

"อย่างน้อยก็สักพัก เธอต้องเข้าใจว่าฉันอยากทำเรื่องนี้คนเดียว ตอนนี้นั้นฉันอยู่กับเธอไม่ได้ มันไม่ยุติธรรมกับเธอที่ต้องมาทนอยู่กับฉัน"

ลูมิกิกิอยากกรีดร้อง คนอื่นมีสิทธิ์อะไรมาบอกว่าชีวิตจำกัดความอดทนของเธอมีมากน้อยแค่ไหน หรือมาตัดสินใจแทนเธอว่าอะไรจะยุติธรรมหรือไม่ ลูมิกิกิดูแลตัวเองเป็น สิ่งที่ทำให้เธอโกรธจนควั่นออกหูก็คือคนคนนั้นตัดลูมิกิกิออกจากชีวิตและความท้าทายที่ต้องเจออย่างง่ายดาย รวากับว่าลูมิกิกิเป็นเด็กน้อยบอบบาง ต้องการการปกป้อง เธออยากจะทำอะไรกลับไปว่าเธอเคยเจอเรื่องแย่งกันนี้ และเธอก็ไม่ต้องการเป็นไขในหินของใคร

เธอรู้ว่าตาจะโกนไปก็ไม่ช่วยอะไร ดวงตาสีฟ้าของเธอได้ตัดสินใจแล้ว หน้าทีของลูมิกิกิมีแต่ต้องยอมรับเท่านั้น เป็นบทที่เขียนไว้ให้เธอเล่นตามเรียบร้อยแล้ว

"สักพัก" หมายความว่ายังไง ฉันยังโทรหาเธอได้ใช่ไหม"

ลูมิกิกิเกลียดเสียงสูงของตัวเองเวลาอ่อนหวาน เธอรู้สึกว่าน้ำตาเอ่ออยู่ในตา แต่กลับร้องไห้ไม่ออก หลายปีมาแล้วที่เธอสูญเสียความสามารถในการร้องไห้ ถูกร้อนที่แล้วเธอคิดว่าเธอจะร้องไห้ได้อีกครั้ง แต่ระหว่างบทสนทนานั้นเธอก็เรียนรู้ว่า น้ำตามีไว้ให้กลักรล้นเข้าไป และมันก็จะเหือดหายไปเอง

ไม่ต้องมีโทรศัพท์ อีเมล เฟซบุ๊ก จดหมาย รหัสสมอร์สที่ใช้ไฟฉายส่องในคืนมืดมิด สัญญาณควันจากโอของลมหายใจในคืนหนาวเหน็บแห่งฤดูใบไม้ร่วง ไม่มีความคิดรุนแรงใดจะผ่านม่านหมอก ฝน และประตูไปได้ ไม่มีเลย เงียบสนิท รวากับว่าคนทั้งคนหายไปจากโลกนี้ หรืออย่างน้อยก็หายไปจากชีวิตลูมิกิกิชั่วชีวิตเหมือนที่เข้ามาอย่างไม่คาดคิดเช่นกัน

ลูมิกิกิจำวันนั้นในเดือนพฤษภาคมได้ แสงอาทิตย์จ้าและอุณหภูมิที่สูงขึ้นถึงยี่สิบองศาเป็นครั้งแรกในรอบปีราวกับขโมยที่รีบมาแล้วจากไป เธอเดินอยู่ในเมือง ใส่เสื้อผ้าหลายชั้นเกินไป เธอถอดแจ็กเก็ตออกและนั่งลงบนม้านั่งริมลำธาร เงยหน้ารับความอบอุ่นจากแสงอาทิตย์ สำหรับเธอ ช่วงเวลานี้จะสมบูรณ์แบบถ้าเธอได้กินไอศกรีมโคนแรกในฤดูนี้ โชคดีเป็นของเธอที่มีร้านขายไอศกรีมอยู่ใกล้ๆ

เธอโยนเสื้อแจ็คเก็ตพาดบ่าและต่อแถวยาวเหยียดซื้อไอศกรีม ผู้คนมากมายก็อยากกินอะไรเย็นๆ เหมือนเธอ

ระหว่างที่ต่อแถวรอ เธอคิดว่าจะกินรสชะเอมหรือเลมอนดี ปกติเธอเลือกชะเอมเพราะอร่อย แต่เลมอนก็น่าลอง อาจเป็นเพราะแสงแดดแห่งเดือนพฤษภาคม เป็นสัญญาณว่าดวงอาทิตย์จะส่องแสงร้อนแรงตลอดฤดูร้อนอันยาวนานแน่นอน พอถึงตาเธอ เธอก็ยังตัดสินใจไม่ได้อยู่ดี

"ไม่ต้องพูดนะ ขอฉันเดาก่อน เธอไม่กินช็อกโกแลตหรือสตรอว์เบอร์รี่ และไม่ใชวานิลลาแน่นอน เธอไม่สนคาราเมลหรือรสใหม่ๆ ที่มีไว้หลอกคนโง่หรือคนขี้สงสัย เธอกินรสชะเอม มันชัดเจนจากระยะไกลเลยละ"

ดวงตาสีฟ้าอ่อนคู่ นั้นหรี่ลงและจ้องเธอเขม็ง

"แต่ตอนนี้เธออยากกินรสเลมอน เพราะนี่ไม่ใช่ฤดูใบไม้ผลิอีกต่อไป แต่ก็ยังไม่ใช่อุณหภูมิร้อน เธออยากได้อะไรที่เปรี้ยวและมีสีเหลือง ไอศกรีมแต่ว่าดวงอาทิตย์เดือนพฤษภา"

ลูมิกก็พูดไม่ออก

"เธอจะกินลูกเดียว แล้วก็ไม่ได้กินได้คนเดียว เพราะเธอรู้สีกว่ารสชาติมันเหมือนลักรดาซง ฉันใส่ถ้วยแล้วกันนะ"

คนขายไอศกรีมทำตามสั่ง อยู่ดีๆ ลูมิกก็รู้สึกร้อนวาบจนแทบทนไม่ได้ แม้จะแก้ผ้าเหลือแต่ชุดชั้นในตอนนี้ เธอก็จะยังรู้สึกร้อนอยู่ เขาใช้เวลานานช่างเป็นช่วงเวลาน่าอึดอัดที่ยืดยาวเหลือเกิน ลูมิกก็ยังพูดอะไรไม่ออก ในที่สุดชายหนุ่มก็หันมาและยื่นกระดาษทิชชูพร้อมถ้วยไอศกรีมให้ลูมิกก็ เมื่อเธอพยายามหาเงินในกระเป๋าจ่าย รอยยิ้มก็ผุดขึ้นในดวงตาสีฟ้าคู่ นั้น

"ไม่ต้องห rokok ฉันเลี้ยงเอง"

ลูมิกก็พูดตะกุกตะกักออกมาคล้ายจะเป็นการขอบคุณและรีบออกเดินหน้าแดงก่ำ เธอรู้สึกเหมือนโดนเอกซเรย์อยู่ ความรู้สึกนี้ช่างน่าอึดอัดและจกจี้ อย่างประหลาด เมื่อกลับมาหนึ่งที่มานั่งริมลำธาร เธอสังเกตว่ามีข้อความเขียนอยู่บนกระดาษทิชชู

"โทรมานะ ฉันรู้ว่าเธออยากโทร" กับเบอร์โทรศัพท์

ลูมิกกิสายหน้า กล้าดี เธอคิด แล้วก็น่าจะเป็นไอ้จิ้ง คีนั่นเธอกดเบอร์โทรศัพท์ด้วยมือที่เหี่ยวแตกพลั๊ก

ไอ้คนเห็นแก่ตัว ไอ้ซี้ซลาด ไอ้ซี้แพ่ ไม่ว่าลูมิกกิจะย้าคำเหล่านี้สักกี่ครั้งในคืนที่เธอนอนไม่หลับ คีนที่ผ่านไปอย่างเชื่องช้าและยาวนานไม่จบสิ้นหลังจากที่เลิกกับเขา มันก็ไม่เคยเป็นจริง เธอเข้าใจการตัดสินใจของเขาแม้จะไม่อยากเข้าใจก็ตาม เธอรอคอยและหวัง หวังและรอคอย กระโดดผิงทุกครั้งที่ได้ยินเสียงโทรศัพท์ นิ่งที่หน้าต่างมองลงไปที่ถนน คิดไปเองว่าเห็นหน้าตาอันคุ้นเคย เธอซงกาแพ่ซ่มๆ ต่มีตอนกลางคืนเพราะรู้ดีว่าอย่างไรเสียเธอก็นอนไม่หลับ กลิ่นหอมของกาแพ่ลอบประโลมเธอ โอบกอดเธอไว้ราวผ้าห่มอุ่น เธอตั้งใจดื่มกาแพ่ร้อนจัดเพื่อพยายามทำให้อ่อนที่จุกในคอหายไป

จากสัปดาห์กลายเป็นเดือน ก้อนนั้นหายไป ความโหยหาเริ่มจางหาย กลืนไปกับพื้นหลัง เธอเลิกหวังอย่างตั้งใจ ไม่มีประโยชน์ ทั้งสองคงไม่มีวันได้เจอกันอีก

ลูมิกกิเริ่มสาดน้ำใส่หินร้อนในเซาน่า สาดอีก อีก จนเสียงซู่จากเตาหยุดไป ไอร้อนเสียดแทงหลังและคอเธอ ลูมิกกิยัดหลังและรู้สึกว่าการปวดเกร็งในท้องค่อยดีขึ้น ตาของเธอยังแสบอยู่ เธอใช้มือเช็ด ก็แค่เหงื่อ แค่นี้เท่านั้น

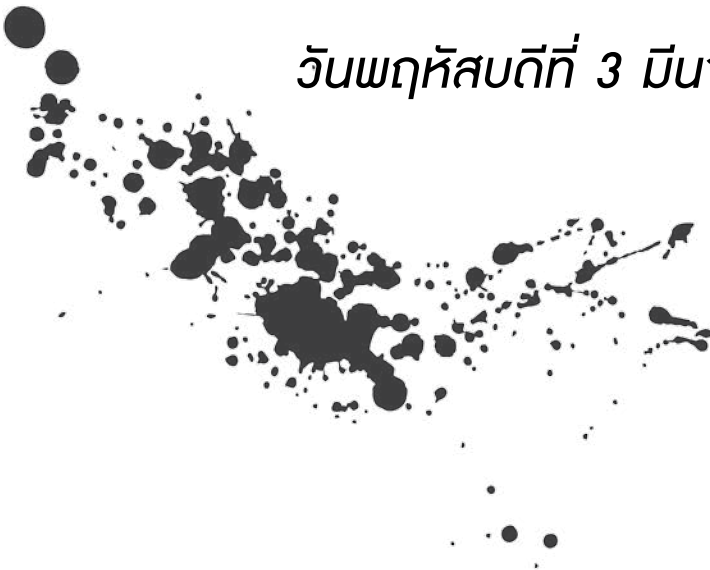
คีนั่นลูมิกกิจ้องมองผนังอพาร์ทเมนต์สีขาว คิดถึงภาพภาพหนึ่ง ที่เธอเคยวาดในวิชาศิลปะ เธอไม่ได้เป็นจิตรกรหรือนักวาดภาพที่มีพรสวรรค์ แต่เธอชอบทัศนศิลป์ เธอไม่ได้หวังจะเป็นอะไรยิ่งใหญ่กว่าศิลปินสมัครเล่นที่พอมีความสามารถ เธอเรียนศิลปะเพื่อความสนุก เธอชอบที่ได้เล่นและผ่อนคลายเวลาวาดรูป เธอสงสัยว่าชีวิตหลังจากนี้ เธอจะมีสี ผืนผ้าใบ และสตูดิโอให้ใช้ฟรีๆ เหมือนที่โรงเรียนมีให้หรือเปล่า

สีดำ สีดำ สีดำ เธอลงสีพื้นไปหมดแล้วแต่เธออยากได้สีดำกว่านี้ ผิวสัมผัสมากกว่านี้ รอยแตกมากกว่านี้ เพื่อที่ภาพจะได้ไม่เป็นแค่ภาพสองมิติธรรมดา เมื่อเธอทำชั้นสีเพียงพอ เธอก็วางผืนผ้าใบลงบนกระดานหนังสือพิมพ์ที่ปูรองไว้บนพื้น สตูดิโอ ปีนขึ้นเก้าอี้ และเริ่มหยอดสีแดงลงบนผ้าใบ หยดสีกระจายอยู่บนพื้นสีดำเหมือนหยดฝนสีแดง เหมือนหยดเลือด

วันนี้ลูมิกิวาดภาพเกือบเสร็จแล้ว

และตอนนี้เธอก็มีชื่อสำหรับภาพนี้แล้ว *ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนสาว*

วันพฤหัสบดีที่ 3 มีนาคม

15

ปุยขาว พูฟ่อง นุ่มนิ่มราวกับสายไหม ห่างออกไป ไกล่เข้า เคลื่อน
เข้าหา เคลื่อนออกจากกันไปมา เมฆลอยแสนเชื่องช้าและอืดอาด

วันเย็นสบายเคลื่อนย้ายสู่พลบค่ำ ประโยคจากบทกลอนของสวี่เดนผุด
ขึ้นมาในความคิดของเธอ

วันนี้อากาศยังไม่เย็นเท่าไร แต่อากาศร้อนที่สุดได้ผ่านไปแล้ว อากาศ
เปรียบเสมือนน้ำทิพย์ ราวกับมีขนนกสัมผัสทั่วเรือนร่าง นิ้วเท้า สะโพก และแขน
บนระเบียงริมหน้าต่าง ทุกคนสามารถนอนเปลื้องผ้า มองท้องฟ้าและก้อนเมฆ รอ
โหยหา หวนคิดถึงใครอีกคนยามห่างกันเพียงเอื้อมมือ เธอยิ้มให้ตัวเองและรู้สึก
ถึงดวงตาที่จ้องมองเธออยู่

"โอบอกอดฉันเอาไว้ ไหล่บอบบางรอคอยเธออยู่..."

ทั้งอากาศและภายในใจของเธออุ่น ความอุ่นจัดความนึกคิดไร้สาระสั้น
การผ่อนคลายอันเร่ร่อน ความเร่ร่อนอันเชื่องช้า ฤดูร้อนไม่แน่นอนไร้ที่สิ้นสุด ช่วง
เวลาที่ทุกอย่างยังดีอยู่และการได้อยู่ด้วยกันดีกว่าการอยู่คนเดียว ความคิดที่ว่า
ความรู้สึกนี้จะยังคงอยู่ตลอดไป เราอยู่กันที่นี้ก็ได้ ฉันอาจอยู่กับคนคนนี้ได้ ฉัน
จะจับมือนี้อีกสิบ อีกร้อย อีกพันครั้ง อยู่กันเจิบๆ เจียบเพื่อฟังเสียงหายใจ
ของเราเพรียกหาจังหวะแห่งความสงบซึ่งเต็มใจเดินเป็นจังหวะเดียวกัน เร็ว เร่งเร็ว

สวดประสานพร้อมเพรียงกัน

เมื่อฤดูร้อนผ่านไป และลมเย็นแผ่วเบาพัดมา พัดใบไม้สีเหลืองใบแรก ๆ จากต้นเบิร์ชให้ปลิวล่องไป ความคิดเรื่องฤดูร้อนบนระเบียงริมหน้าต่างเหมือนเป็นเพียงความฝัน ฝันของคนอื่น

ลูมิกิกถอนใจ เบนสายตาจากท้องฟ้าไปยังสถานีตำรวจ หน้าต่างบานใหญ่ของท่ารถทำให้มองเห็นทุกอย่างชัดเจน นี่เป็นชั่วโมงที่สามแล้วที่เธอรอว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น

ดูเหมือนไม่มีประโยชน์เลย

ท่ามกลางอากาศหนาวเข้ากระดูก เธอตามพ่อเอลิซา เตรีโหะ ไวซ์เซเนน จากบ้านที่บูร์นิกามาถึงถนนหลวง จากนั้นเขาก็ไปทำงาน ส่วนลูมิกิกก็เฝ้าอยู่ที่ท่ารถ เธอไม่กล้าไปรอที่สถานีตำรวจหรอก ถึงแถวท่าพาสปอร์ตจะช้า แต่ถ้ามีเด็กสาวนั่งอยู่ในห้องรอหลาย ๆ ชั่วโมง คนก็อาจสงสัยกันได้

แต่ไม่มีใครสนใจเธอหรอก เธอแต่งตัวดีพอที่จะดูไม่เหมือนคนจรจัด และธรรมดาพอที่จะไม่มีใครจำได้ว่าเธอเคยอยู่ตรงนี้

อย่างไรก็ตาม เธอรู้สึกว่เสียเวลาไปวันหนึ่ง สถานการณ์ที่น่าจะเป็นไปได้ที่สุดคือพ่อเอลิซาอยู่ที่ทำงานจนสี่โมงเย็นหรือเย็นกว่านั้น และเดินกลับบ้านตามทางเดิมที่เขามา ช่างเป็นการสะกดรอยอันท้าทายมัจจุราขเสียเหลือเกิน

ลูมิกิกดื่มกาแฟดำในถ้วยกระดาษสี่แก้วแล้ว เธอต้องพยายามทำให้ตัวเองตื่นตัว

เงิน ชายที่ไล่ล่าเอลิซา เด็กสาวในรูปพวกนั้น *หมีขาว*

เกี่ยวข้องกับอย่างไร

พ่อของเอลิซาคือกยูเงอเรื่องนี้ ลูมิกิกค่อนข้างแน่ใจ เอลิซาก็ด้วย แม้ว่าเธอจะไม่อยากเชื่อเรื่องแ่ ๆ อะไรก็ตามที่เกี่ยวกับพ่อตัวเองแต่ก็ต้องเชื่อหลังจากที่เห็นภาพพวกนั้น หน้าเธอถอดสี บางอย่างข้างในใจเธอพังทลาย ช่วงเวลานั้นความไร้เดียงสาของเด็กหญิงเอลิซาได้หายไป ตัวตนส่วนหนึ่งของเธอแตกเป็นเสี่ยง ๆ

ลูมิกิกรู้จักความรู้สึกแบบนี้ดี วันหนึ่งในฤดูใบไม้ร่วงตอนเธออยู่ประถมหนึ่ง

ก่อนคริสต์มาสเพียงไม่กี่วัน เธอจำได้ว่ามองตัวเองในกระจกและเห็นเด็กน้อยผู้หวาดกลัว พรันพริง ไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าเรื่องแบบนี้จะเกิดขึ้นกับเธอ หรือคาดมาก่อนว่าอะไรแบบนั้นจะมีอยู่เสียด้วยซ้ำ *ฉันไม่ใช่คนเดิมอีกต่อไป* เธอคิด แล้วมันก็เป็นจริง เธอกลายเป็นคนอื่น เป็นเด็กหญิงอีกคน เธอไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

กาลครั้งหนึ่ง ยังมีเด็กหญิงผู้หนึ่งซึ่งเรียนรู้ที่จะหวาดกลัว

เมื่อซุ่มมองสถานีตำรวจจนเพลีย ลูมิกก็พักสายตาโดยมองไปรอบๆ ทารกตึกเพิ่งปรับปรุงเมื่อปีที่ผ่านมา กลายเป็นตึกสวยงามใช้ประโยชน์ได้จริง แสงแดดยามเช้าสาดส่องผ่านหน้าต่างบานใหญ่เข้ามา หากมองดูแต่แสง ไม่มองประกายสว่างจ้าของหิมะด้านนอก ก็ยังพอคิดได้ว่าเป็นฤดูร้อนอยู่

ลูมิกก็อยากเอนหลังบนเก้าอี้พักในโรงผู้โดยสาร เธออยากหลับตา ผันถึงความอบอุ่นและการถูกทอดทิ้ง เพื่อน้อมรับทั้งความสุขและความเศร้าแห่งความทรงจำในฤดูร้อนพวกนั้น แต่เธอมาทำบาอะไรที่นี่

วิโว ทามมองสถานีตำรวจพลางเล่นซูโดะคูในหนังสือพิมพ์ เขาสงสัยว่าโบริส โซโคลอฟจะสติไม่คืน เพราะการที่เขาต้องมานอนซุ่มดูตำรวจปฏิบัติงานดูเป็นคำสั่งที่ไม่ค่อยฉลาดนัก แต่โซโคลอฟมั่นใจว่าจะมีอะไรสนุกๆเกิดขึ้นแน่ เขาเงยที่เตระโหะไม่ตอบอีเมลของนาตาเลียเลย จำได้ว่าครั้งหนึ่ง นาตาเลียเคยหัวเราะคิกคักตอนเธอตอบอีเมลไว้อย่างชะเนอนอยู่ แต่เขากลับส่งอีเมลมาหาเธอก่อนที่เธอจะกดปุ่มส่งเสียอีก

โซโคลอฟมีลางสังหรณ์ว่าวันนี้ต้องมีอะไรเกิดขึ้น และเมื่อเขารู้สึกแบบนั้น ก็ไม่มีประโยชน์ที่จะต่อล้อต่อเถียง

วิโวถามโซโคลอฟว่าทำไมเขาถึงไม่ไปพูดกับเตระโหะเลย ทำให้เข้าใจไปเลยว่าการล้อเล่นกับเขาแบบนี้ไม่ใช่ความคิดที่ดีแน่ วิโวเก่งเรื่องรักษาระเบียบ ทำให้คนปิดปากสนิท บางคนปิดปากเงียบไม่พูดอะไรอีกเลยหลังจากที่เจอเขา

เสียตายที่ครั้งนี้เขาทำแบบนั้นไม่ได้ ทั้งสามจะแสดงตัวกับเจ้าตำรวจผู้นี้ไม่ได้ถ้ายังอยากจะทำางานด้วยกันอยู่ ด้วยเหตุนี้เขาจึงทำได้แค่เฝ้าดู

โซโคลอฟเชื่อว่าเตระโหะจะจัดการเรื่องนี้อย่างรวดเร็ว และเขาอยากรู้ว่า

เตระโหะมีผู้สมรู้ร่วมคิดด้วยหรือไม่

ช่องนั้นต้องเต็มเจ็ดหรือเก้านะ เขาน่าจะเลือกเล่นแบบสามช่องแทนที่จะเป็นห้า เล่นง่าย ๆ เข้าไว้ เขาไม่ได้อยากเป็นแชมป์ซูโตะคุหรืออะไรเสียหน่อย แค่อยากฆ่าเวลาเท่านั้น เขากัดกันดินสอและมองสถานีตำรวจ

เขาต้องเสียเวลากับเรื่องนี้ทั้งวันแน่

ลูมิกกิเริ่มควานหาโทรศัพท์มาโทรหาเอลิซาเพื่อยกเลิกสัญญาเสีย เธอเสียเวลาชีวิตมาสะกดรอยอะไรนี้มากพอแล้ว

ที่สถานีตำรวจ เเตระโหะ ไวล์ชะเนนนี่ก็ถึงอีเมลที่เขาได้รับคืนก่อนแน่นอนอยู่แล้วว่าเขาติดต่อกับหมีขาวโดยตรงไม่ได้ แต่เขาก็สามารถเข้าถึงตัว "มือขวา" ของหมีขาว ซึ่งก็เป็นนามแฝงอีก "มือขวา" บอกในอีเมลว่าให้เตระโหะไปที่ศูนย์วัฒนธรรมเมืองดัมเปเร และหาโทรศัพท์ที่ซ่อนไว้ในถังซักโครกถังที่สามในห้องน้ำชาย ใช้มันโทรหาเบอร์แรกที่ปรากฏบนรายชื่อ จากนั้นเขาจะได้รับคำสั่งต่อไป โทรศัพท์จะอยู่ที่นั่นแค่วันเดียวเท่านั้น

เขากำลังคิดการใหญ่เกินตัวหรือเปล่า

หรือเขาควรร่วมมือกับโบริส โซโคลอฟและพวกต่อไป พวกนั้นเป็นโจรระดับกลางที่ตรงไปตรงมา โซโคลอฟเป็นโจรระดับสูงกว่าพวกเอสโตเนียแต่ก็ยังเป็นแค่ลูกน้องอยู่ดี ส่วนหมีขาวนี่คนละเรื่องเลย มีแต่ข่าวลือเกี่ยวกับเขา ไม่มีอะไรชัดเจน เเตระโหะไม่รู้จักใครที่เคยพบเขาจริงๆ

แต่ถ้าอยากได้เงิน เเตระโหะก็ต้องทำอะไรสักอย่าง เขาอยากได้เงินจริงๆ ต้องได้เงินมา เขาต้องใช้เงิน ยังมีหนี้พันทนอีกสองเจ้าที่ขู่จะเอาเงินคืนแล้ว

เตระโหะสวมเสื้อโค้ด ทำให้ท้องที่ร้องเจ็บ และตัดสินใจใช้เวลาพักเที่ยงอยู่ที่ห้องน้ำในศูนย์วัฒนธรรมเมืองดัมเปเร

ชายคนหนึ่งเดินออกมาจากสถานีตำรวจ

วีโว ทามสะดุงโฮยง

ลูมิกกิสะดุ้งเหือก

ทามไวกว่านิดหน่อย ซึ่งถือเป็นโชคของลูมิกิกิเพราะทำให้เธอมีเวลานึกได้ว่าชายที่เลิกเล่นซูโดะคูปอย่างปุบปับคนนั้นหน้าตาคุ้นๆ เมื่อชายคนนั้นเริ่มออกเดิน เธอจึงจำเขาได้จากก้าวยาวๆ ท่าทางห่อไห่ล้นิดๆ และท่าแกว่งแขนของเขา

ชายคนหนึ่งในพวกที่ไล่จับเธอ

ชายคนนั้นออกมาจากประตู เพียงพริบตาลูมิกิกิก็คิดออกทันทีว่าไม่ใช่เรื่องบังเอิญหรอกที่เขาอยู่ที่นี่ ไล่ตามชายคนเดียวกับเธอที่นี่ ข้อเท็จจริงง่ายๆ เชื่อมเธอและชายคนนี้เข้าด้วยกัน

เป้าหมายเดียวกัน

เวอร์ละ นี่จะทำให้ทุกอย่างยิ่งยากกว่าเดิม เธอต้องหลบผู้ชายถึงสองคน แทนที่จะเป็นคนเดียว

16

ลูมิกิกิยืนอยู่ที่ลิอบบี้ของศูนย์วัฒนธรรม ไม่แน่ใจอยู่ครู่หนึ่งว่าจะต้องทำอะไร

จนกระทั่งตอนนี้ทุกอย่างเป็นไปด้วยดี พ่อเอลิซาเดินทางมาถึงปลายทาง และคนสะกดรอยเขาก็ตามอย่างไม่ลดละ ไม่มีใครสนใจลูมิกิกิ เธอตามอยู่ห่างๆ เท่าที่จะทำได้ พอแค่ให้เห็นชายทั้งสองในระยะสายตา ตอนนี้เห็นฉับ และเดี๋ยวก็น่าเห็น เธอรู้จักเกมนี้ดี

หลังจากข้ามสะพานข้ามทางรถไฟ พวกเขาแต่ละคนก็ผ่านมหาวิทยาลัย และเลี้ยวไปทางทิศเหนือเพื่อไปยังศูนย์วัฒนธรรม เมื่อไปถึงด้านในก็มีปัญหาารอลูมิกิกิอยู่

เดระโอะ ไวย์ชะเนนเดินดุ่มๆ ไปตามทางเดินในศูนย์วัฒนธรรม ตามทางกระเบื้องของกิมโม ไกวันโตะซุดพิเศษ *บลูไลน์* ที่ปูอยู่กึ่งกลางพื้นห้อง บางช่วงก็มีงานปูนปั้นรูปทรงเหลี่ยมสีเงินโคบอลต์ตั้งสูงจดเพดาน จากนั้นไวย์ชะเนนก็เลี้ยวเข้าห้องน้ำชาย ผู้สะกดรอยตามเขาหยุดอยู่ด้านนอกครู่หนึ่ง เหลียวมองรอบๆ แล้วเข้าไปข้างในด้วย

ลูมิกิกิไตร่ตรองทางเลือก เธอจะนั่งรอที่ลิอบบี้ หลบไม่ให้ใครเห็นก็ได้ แต่บางอย่างสำคัญก็อาจเกิดขึ้นในห้องน้ำ อันที่จริงน่าจะเกิดขึ้นในห้องน้ำด้วยซ้ำ

ไม่มีทางที่พ่อเอลิซาจะบากบั่นมาถึงนี้เพียงเพื่อดูกระเบื้องหลากสีที่จะได้จ้างขณะ บัสสาวะ เขาต้องมีเหตุผลอื่นแน่ๆ และลูมิกก็ต้องการรู้ให้ได้ว่ามันคืออะไร เธอจะ เข้าไปข้างในในฐานะเด็กสาวไม่ได้เพราะจะเป็นที่สนใจมากเกินไป เธอจึงต้องเข้าไป ในนั้นในฐานะเด็กผู้ชาย

ลูมิกก็มองตัวเองในกระจกใกล้ๆ ที่ฝาอกเสื้อโค้ด เธอสวมเสื้อผ้าสีเข้มและ หมวกไหมพรมสีเทา ดูกลางๆ สำหรับทุกเพศ เสื้อโค้ดตัวหนาซ่อนรูปร่างของเธอ ได้ เธอรีบยัดผมเข้าไปในหมวก เปลี่ยนท่าทางตัวเอง เปลี่ยนจุดสมดุลร่างกาย และเปลี่ยนสีหน้า

การเปลี่ยนแปลงช่างน่าทึ่ง ในกระจกมีเด็กชายวัยรุ่นในหมวกปิดหน้า จ้องกลับมาที่เธอ

ทำเดินสำคัญที่สุด เธอต้องผ่อนคลาย เดินแยกขานิด ห่อตัวหน่อย จากนั้น เธอเดินไปที่ประตูห้องน้ำชาย จับมือจับประตูและดึงออกอย่างมั่นใจ

นิ้วมือของเตระโหะ ไวซ์ชะเนนสิ้นขณะที่พยายามเปิดฝาลังชักโครก ออก มันหนักอย่างไม่น่าเชื่อและยังติดแน่น เขาพยายามใช้เล็บแทรกเข้าไป ระหว่างช่องของฝากับถังนั้น แต่ก็ไม่ได้ผล ต้องใช้อะไรที่ยาวกว่านั้น เขาลองใช้ สายรัดข้อมือสะท้อนแสงขึงแต่ก็ไม่เป็นประโยชน์ ใบชี้ก็ไม่ช่วยอะไร โชคดี ที่เขาค้นเจอกุญแจสำหรับโซ่สายคล้องจักรยานดอกเก่าในกระเป๋าเสื้อโค้ด จึงใช้ กุญแจนั้นงัดฝาลังชักโครกสำเร็จ เขาพยายามเปิดอย่างเงียบที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงคนเข้ามาในห้องน้ำด้านซ้าย

โซคร้ายชะมัด นี่จะให้จัดการอย่างราบรื่นไม่ได้เลยหรือ

กุญแจจนน่ากลัว แต่โชคดีที่ฝาลื่นบ้างแล้ว มันกระแทกขอบลังชักโครก เสียงดังราวกับระเบิดในห้องน้ำเงียบสนิท

ประตูเปิดอีกครั้ง ดิจริง มีคนมาฟังเพิ่มอีก คนที่มาใหม่นี้เข้าห้องน้ำทาง ด้านขวา เตราโหะรู้สึกรากับถูกโอบล้อม เขาต้องใจเย็น หายใจเข้าลึกๆ พยายาม อย่าตื่นตกใจ ศูนย์วัฒนธรรมมีห้องน้ำสาธารณะ ต้องมีผู้คนเข้ามาเป็นธรรมดา เขาโชคไม่ดีที่บังเอิญชายสามคนเข้ามาใช้ห้องน้ำปลดทุกข์พร้อมกัน ที่จริงก็แค่

สองคนเพราะเขาเข้ามาก่อนแล้ว

เตรโหะถอดเสื้อโค้ด พบแขนเสื้อขีดขึ้น แล้วเอามือจุ่มลงในถังชักโครก เขาควานหาทั่วถัง ตอนแรกที่นิ้วสัมผัสส่น้ำในนั้น เขายังรู้สึกขยะแขยงแม้รู้ว่า น้ำสะอาดเยี่ยม เขาเข้าห้องน้ำถูกห้องหรือเปล้า หรือพวกนั้นเอาโทรศัพท์คืนไปแล้ว หรือเขาถูกลอก

แล้วมือเขาก็สัมผัสถูถูอะไรบางอย่าง

แจ็กพอด

เตรโหะดึงกล่องสีดำขึ้นมา กล่องนี้ต้องกันน้ำแน่ๆ เขาเปิดมันอย่างระมัดระวัง และพบโทรศัพท์ห่อพลาสติกอยู่ด้านใน เขายัดโทรศัพท์เข้ากระเป๋าเสื้อโค้ดข้างหนึ่งและยัดกล่องใส่กระเป๋าอีกข้าง ใจเขาเต้นตึกตักราวกับรัวกลอง เพิ่งรู้สึกว่ามีมือนั่น ของเขาอ่อนแรงเพราะความกลัวแม้ว่าเขาไม่ควรกลัวอะไรก็ตาม

เขาใส่เสื้อ เปิดประตู เดินไปที่อ่างล้างมือ เขาถูสบู่อย่างแรงและล้างน้ำอย่างหมดจด แล้วทำแบบเดิมซ้ำอีกรอบ เขาพยายามยั้งตัวเองไว้ไม่กลับไปลบรอยนิ้วมือที่ถังชักโครก นั่นออกจะเกินไปหน่อย

ไม่มีคนออกมาจากห้องน้ำทั้งสองห้อง *แถวนี้คงมีคนท้องผูก* เขาคิด เขาเช็ดมืออย่างระวังและรีบออกจากห้องน้ำไป

ลูมิกก็นับเวลาเป็นวินาที เธอเหลือบมองด้านล่างเพื่อให้แน่ใจว่าเข้าห้องน้ำข้างเตรโหะ ตามเสียงที่เธอได้ยิน เขาน่าจะวุ่นอยู่กับอะไรบางอย่าง ต้องเป็นถังชักโครกแน่นอน หลังจากเสร็จภารกิจ เขาก็ล้างมือและออกไป

เธอได้ยินเสียงผู้สละกรรดยตามกดชักโครก ถ้าให้เดาก็คงเพราะต้องการทำให้ดูเหมือนจริง จากนั้นเขาก็ออกจากห้องน้ำไปเหมือนกัน แต่เขาไม่ได้ล้างมือ ลูมิกก็รังเกียจเวลาที่คนไม่ล้างมือหลังจากใช้ห้องน้ำ เธอไม่ใช่พวกบ้าความสะอาด แต่เรื่องนี้ไม่ว่าจะอย่างไรก็เป็นสัญลักษณ์เบื้องต้น

ห้าว หก เจ็ด แปด...

พอถึงสิบวินาที ลูมิกก็เปิดประตูห้องน้ำออกมา ล้างมือ และเปิดประตูห้องน้ำชาย ทันเห็นพ่อเอลิซาเดินออกจากตึกโดยมีชายอีกคนหนึ่งตามไป ลูมิกก็

ต้องรีบแล้ว

สวนสาธารณะและสระเปิดของเมืองต้มเปเรด้านนอกดงามชวน
ตะลึง ทุกกึ่งทุกก้านของต้นไม้ทั้งน้ำค้างแข็งและเกล็ดหิมะปกคลุมอยู่ราวแก้วใส
บอบบาง แสงอาทิตย์ส่องกระทบพื้นผิวของมันดูระยิบระยับ วับวาว พร่างพราว
เป็นประกาย เรืองรองไปทุกด้านทุกมุม ราชินีหิมะนั่งรถลากเลื่อนผ่านสวนนี้ไป
ผมและชุดของเธอสะบัดปลิว ปล่อน้ำค้างแข็งราวคริสตัลห้อยระย้าอยู่ในอากาศ
ไว้เบื้องหลัง เธอทำให้ทุกอย่างขาวโพลนราวต้องมนตร์

ลมหายใจของราชินีหิมะคือน้ำค้างแข็งและลม

ลมหายใจของลูมิกิกิคือน้ำที่ระเหยและจับตัวกลายเป็นน้ำค้างแข็งเกาะที่
ผ้าพันคอ กลายเป็นเส้นใยเบาบางแทบมองไม่เห็นอยู่บนแก้มของเธอ

เธอหยุดที่เครื่องออกกำลังกายระหว่างทางวิ่งจ็อกกิ้ง เธอโหนราวขึ้นลง
และแอบฟังอย่างระวัง เตร่โหะ ไวซ์ชะเนนหยิบโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋า กด
ปุ่มครู่หนึ่งก่อนเดินไปที่บึงใหญ่กลางยกโทรศัพท์แนบหู

ผู้สะกดรอยตามเขายืนอยู่หลังต้นไม้ แกล้งทำเป็นสูบบุหรี่ ดูเหมือนว่า
เตร่โหะจะยังมองไม่เห็นผู้สะกดรอย แต่น่าจะสังเกตเห็นลูมิกิกิที่กำลังโหนราวอยู่
ทว่าคงไม่คิดว่าเด็กคนหนึ่งที่ออกมาวิ่งจะใส่ใจบทสนทนาทางโทรศัพท์ของเขา เขา
คงคิดว่าเขาอยู่ไกลเกินกว่าจะมีใครได้ยิน อย่างไรก็ตาม อากาศนิ่งๆ ในฤดูหนาว
แบบนี้ คลื่นเสียงเดินทางได้ไกลทีเดียว

สาม สี ห้า

ลูมิกิกิโหนราวพลางรอให้พ่อเอลิซาเริ่มคุยโทรศัพท์

"สวัสดี ผม...โอเค คุณรู้ว่าผมเป็นใคร"

ภาษาอังกฤษทำให้ฟังเข้าใจยากขึ้น เตร่โหะพูดเสียงต่ำ หันหน้าเข้าบึงน้ำ
ซึ่งหมายความว่าบางคำอาจหายไประหว่างทาง ถ้าเป็นภาษาฟินแลนด์จะเดาคำ
พวกนั้นง่ายกว่านี้

แขนลูมิกิกิเริ่มล้า ช่วงนี้เธอไม่ค่อยได้โหนราวมากนัก แต่เธอก็ยังทำต่อไป
ผู้ติดตามก็ฟังอยู่เหมือนกัน

สิบสอง สิบสาม

"หมีขาว...เร็วจัง...สองทุ่มพรั่งนี่นะ ได้ ผูกไทดำ ถ้าคุณจะ--"

ประโยคสุดท้ายค้างคาอยู่แบบนั้น ใครบางคนวางหูใส่เดรโหะ ไวล์เซเนน ลูมิก็ก็ได้ยินพอแล้ว ในที่สุดพ่อเอลิซาก็ไปงานปาร์ตี้ของหมีขาว

แขนลูมิก็ล้ำจนต้องยอมแพ้ เธอหล่นลงมาบนพื้น กล้ามเนื้อทั้งส้นทั้ง ปวดจากความเหนื่อยล้า

แย่จริง การพรางตัวนี้ต้องทำอะไรมากมายซะมัด

ทั้งเดรโหะและผู้สะกดรอยมองมาทางเธอ เธอจะสะกดรอยตามทั้งสองคน ไม่ได้อีก ตอนนี่สิ่งสำคัญที่สุดคือยอมจำนนและเล่นบทนักกีฬาผู้ไม่รู้วิธีไหนอื่นไหนต่อไป

ลูมิก็เริ่มวิ่งรอบๆ สระเปิด พยายามแสดงท่าทางเป็นเด็กผู้ชาย ร้องเท้า คอมแบตของเธอขึ้นบนพื้นฉาบน้ำแข็ง ทำลายภาพลวงลึ้น แต่รองเท้านี้คงไม่ กลายเป็นรองเท้าวิ่งติดตะปูกันลื่นเพียงพอเพราะเธออยากให้มันเป็นหมีขาว เธอต้อง เชิดหน้าเล่นละครต่อไป

แค่เด็กผู้ชายออกมาวิ่ง ไม่มีอะไรหรอกน่า

ถ้าเธอวิ่งไปรอบบึงได้ เธอจะวิ่งตรงกลับบ้านไปหาอะไรอุ่นๆ ต้มและหาทาง รายงานเอลิซา

ลูมิก็รู้ว่าความหวังนั้นวูบดับลงเมื่อเธอได้ยินเสียงฝีเท้าหนักๆ ด้านหลัง เดินเข้ามาใกล้

17

โบริส โซโคลอฟโทรศัพท์หาวิโว ทามแต่เขาไม่ได้รับสาย เขาน่าจะปิดเสียงโทรศัพท์เพื่อตั้งใจซ้อมสะกดรอย แต่งานทั้งหมดนั้นก็ไม่มีประโยชน์แล้ว โบริสได้รับข้อความจากหมีขาวว่าไวช์เซเนนติดต่อมาและคนของหมีขาวส่งคำเชิญให้เขามางานปาร์ตี้ด้วยวิธีที่ไม่ธรรมดาเท่าใดนัก โบริสไม่ค่อยเข้าใจวิถีแห่งหมีขาว บางครั้งเขาสงสัยว่าหมีขาวระแวงระวังจริงๆ หรือแค่ชอบเห็นคนวิ่งวุ่นกันแน่ อย่างหลังดูน่าจะเป็นจริงมากกว่า บางครั้งการทำตามคำสั่งหมีขาวอาจเหน็ดเหนื่อย โบริสรู้ว่าตนเองอยู่ในตำแหน่งได้เปรียบ อาจเป็นลูกกรักอะไรแบบนี้ แต่หมีขาวจะเอาตำแหน่งนี้คืนเมื่อใดก็ได้ เขาอยู่กับความกลัวทุกขณะจิต และมีห่วงที่มองไม่เห็นผูกคอเขาอยู่ เขาไม่มีโอกาสให้ทำความผิดพลาดแม้เพียงครั้งเดียว

ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างดี และตอนนี้ก็ไม่มีเหตุผลจะเสี่ยงให้ใครเชื่อมโยงพวกเอสโตเนียกับสายตำรวจของเขา หรือความเสี่ยงในกรณีที่ทำอะไรโง่ๆ วิโว ทามเป็นคนเก่ง เป็นมืออาชีพ แต่บางทีเขาก็ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ และเมื่อมันเกิดขึ้น เขาจะกลายเป็นคนเอาแน่เอานอนไม่ได้และควบคุมยาก

โบริสส่งข้อความไปหาวิโวว่า "หยุดเดี๋ยวนี้ ล้มเลิกภารกิจ"

วีโว่ ทามเร้งผีเท้า คราวนี้นั่งเด็กนี้ไม่รอดเงื้อมมือเขาแน่ คราวนี้เขาจะแสดงให้เห็นว่าครั้งแรกเป็นแค่ความโชคดี ครั้งนี้เป็นเรื่องระหว่างเขากับเธอ โทรศัพท์สั้นอยู่ในกระเป๋ามีคนพยายามโทรมาแต่ตอนนี้วีโว่หยุดรับโทรศัพท์ไม่ได้ เขามีเรื่องต้องสะสาง

ตอนแรกวีโว่บอกไม่ได้ว่าทำไมเด็กชายที่ราวโนจึงดูคุ้นตา แต่พอมองใกล้ขึ้น เขาคิดว่าเคยเห็นเสื้อโค้ตนั้นจากที่โนสั๊กแห่ง เมื่อเด็กชายเริ่มวิ่งเขาจึงจำได้ เด็กผู้ชายไม่ใช่เด็กผู้ชาย แต่เป็นเด็กผู้หญิง เด็กหญิงวิ่งแตกต่างไปหน่อย แต่ก็คล้ายเดิมมากพอที่เขาจะจำเธอได้

ว่าแต่ทำไมเดระโหะถึงจำเธอไม่ได้เล่า เธอเป็นลูกสาวเขาไม่ใช่หรือ

วีโว่คิดอยู่ไม่กี่วินาที เมื่อความจริงปรากฏ มันก็ตบหน้าเขาเข้าอย่างจัง เด็กหญิงไม่ใช่ลูกสาวตำรวจ เธอเป็นใครก็ไม่รู้จักคนที่เข้ามายุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ และวีโว่จะต้องรู้ให้ได้ว่าเรื่องราวเป็นมาอย่างไร

เมื่อเด็กหญิงเร้งผีเท้า วีโว่ก็โมโหยิ่งขึ้น ไม่มีนั่งเด็กหน้าไหนจะหยามเขาได้ เพราะเธอเขาจึงต้องมือเท้าชาด้วยความหนาว แทนที่จะได้ใช้เวลาอันมีค่าขาย "ของ" เขากลับต้องแอบในพุ่มไม้ที่ปู้ว์นิกกิและนั่งเล่นซูโดะคุุที่ท่ารถ เด็กหญิงหมวกแดงหยามน้ำหน้าเขาออกไปแล้ว

เขาจะจับเธอให้ได้และคาดคั้นจนกว่าเธอจะยอมบอกเขาว่าเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้อย่างไร

เธอต้องเรียนรู้ว่าอย่าเล่นเกมของผู้ใหญ่เมื่อเธอไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ของมัน

ลูมิกกิเดินไปตามทางเดินแคบ ๆ ข้างศูนย์วัฒนธรรม ขึ้นเนินไปสู่ถนนกาเลวและขึ้นไปบนถนน ทั้งสิ้น ทั้งเต็มไปด้วยน้ำแข็ง แคมเธอตันใส่รองเท้าที่ไม่เหมาะกับการวิ่งเอาเสียเลย

ความหนาวจนปอดแทบฉีกและเสื้อกันหนาวหนาเตอะทำให้การวิ่งในฤดูหนาวเป็นกีฬาที่ไม่เหมาะกับเธอเลย

ลูมิกกิเหลือบมองข้างหลัง

ชายคนนั้นเกือบถึงตัวเธอแล้ว

ลูมิกกิพยายามหายใจทางปากจนลมผ่านช่องฟันออกมา เธอสบถไปวิ่งไป
ราวกับลื่นพันกันจนฟังไม่ได้ศัพท์ *เข้าพาดผัดพักเย็นพาดพักผัด* อากาศหนาวนี้
ไม่ปราณีใครจริงๆ

เธอข้ามถนนกาเลวามาอีกฝั่ง

หนาว หนาว หนาว หนาว หนาวมือ หนาวใจ หนาวมือ หนาวใจ คำ
เหล่านี้ดังเป็นจิ้งหริ้อยู่ในหัวของลูมิกกิเมื่อเธอพยายามคิดอย่างมีเหตุผล เธอ
ควรเดินต่อไปบนถนนกาเลวาไหม ข้อดี มีคน มีรถเยอะ ข้อเสีย มีน้ำแข็งบนพื้น
และเป็นไปได้ที่ชายผู้กำลังไล่ล่าเธอและพวกจะโผล่มาจากที่ไหนก็ได้ อาจมากับ
รถตู้และจับเธอไปได้ทุกวินาที พวกนั้นจะกล้าไหม กลางวันแสงๆอย่างนี้

ลูมิกกิตัดสินใจอย่างรวดเร็วขณะที่ข้ามถนนอีกครั้ง ทางเดินนั้นมีน้ำแข็งน้อย
กว่า เธอเลี้ยวและวิ่งไปทางสุสาน

ชายคนนั้นตามมา โชคดีที่เขาคล้ายจะมีปัญหาเกี่ยวกับถนนลื่นๆเหมือนกัน
หนาวมือ หนาวใจ...

หยุดนะ

ลูมิกกิพยายามคิดถึงเรื่องอื่น

วิ่ง ที่รัก วิ่ง ที่รัก วิ่งไป...

เพลงของเซอร์ลิส โครว์ช่วยเธอไว้

รองเท้าคอมแบตยังลื่นไม่หยุด เธอสาบานกับตัวเองเลยว่าหลังจากนี้ไปจะ
สวมอุปกรณ์ติดรองเท้าสำหรับเดินบนน้ำแข็งและรองเท้าวางตลอดเวลา เพื่อมีใคร
มาตามล่าเธอแบบนี้ ซึ่งระยะหลังๆ มีบ่อยกว่าที่ควรเสียอีก

เธอเลี้ยวไปทางสุสาน วิ่งผ่านหลุมศพคนดังอย่างไวเอร์เนอร์ ลินนาทาชวา
และยูเอส เลสกินนทางซ้าย นักเขียนและนักร้องที่ตายไปแล้วอาจช่วยเธอบ้าง
ยามที่เปื้อนเพราะต้องอยู่กับกลางคืนอันยาวนานในฤดูหนาว แต่ตอนนี้ทั้งสองคง
ช่วยอะไรเธอไม่ได้ เธอจะต้องตายท่ามกลางหลุมศพหรือนี้ น่าหวั่นเสียจริง

เธอได้ยินเสียงฝีเท้าใกล้เข้ามาทุกที หากจะเหลียวหลังมองคงไม่ดีแน่ ถ้า
หันไปมอง เธออาจเสียวินาทีอันมีค่าไป เธอวิ่งไปที่โบสถ์เล็กๆ ดีไหม หรือไปที่
ประตูเผาศพ จะมีใครอยู่ที่นั่นไหม เธอจะเข้าไปได้ไหม

อย่าวิ่งในสุสาน

เสียงแม่ของเธอดังขึ้น คำสอนดังขึ้น ขอโทษนะแม่ ถึงเป็นแม่ก็รู้และความคุม
อะไรไม่ได้หรอก บางทีคนเราก็จำเป็นต้องวิ่ง

คนตายไม่สนหรอก คนตายตายไปแล้ว แม้ว่าเด็กที่วิ่งข้ามหลุมพยายาม
จะไม่ใช่ศพเสียเอง ศพก็ไม่สนใจหรอก นี่คือเหตุผลที่เธอวิ่ง วิ่งแม้จะสิ้นแทบหัว
ทิ่มทุกก้าว วิ่งแม้จะหนาวจนปอดทะลุเป็นรูไปหมด และวิ่งแม้เหงื่อจะไหลเต็มหลัง
ได้เสื้อโค้ตและสเวตเตอร์ก็ตาม

ต้นสนสูงในสุสานฉาบด้วยเกล็ดหิมะสีขาว ทำให้โครงร่างของมันดูเลื่อนราง
กึ่งโน้มลงเพราะหิมะที่หนักอึ้ง โนมลงมาที่ป้ายหลุมศพ จนถึงผู้มาเยือน

คนตายและคนเป็น คนเป็นและคนตาย

มาตัดสินกันที่นี่อีกที

คนเป็นและคนตาย

ลูมิกก็ได้ยินเสียงหายใจของชายคนนั้น ไม่นานเขาจะเอื้อมถึงปลายเสื้อโค้ต
ของเธอ

จากนั้นอะไรบางอย่างเกิดขึ้น ลูมิกก็ได้ยินเสียงดังดับ เสียงไวยวาย และ
เสียงสทเป็นภาษาเอสโตเนีย เธอไม่เข้าใจหรอก แต่ความหมายก็ชัดเจนในตัว
อยู่แล้ว เธอไม่ได้หันไปมอง ความหวังทำให้เธอกลับมีแรงขึ้นมาใหม่

เขาลื่นล้ม เขาช้ำของวีโว ทามกระแทกกับพื้นน้ำแข็ง ทันใดนั้น
เขาก็รู้ว่าเกมจบแล้ว เขาตามเด็กนั้นไม่ทันอีกต่อไป แคเขาเดินกะเผลกกลับบ้านได้
ก็โชคดีแล้ว

เหมือนหมาพิการ

เหมือนหมาจรจัดโดนรุม

ความโกรธคุกรุ่นขึ้นอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ทั้งรุนแรงกว่า เป็นฟินเป็นไฟกว่า และ
หน้ามืดตามัวกว่าเดิม เขาพุงตัวด้วยเขาและหิบบินออกมา

เขาไม่ได้คิด เขาเพียงรู้สึกว่าคุณของเขาบอกว่าเด็กนั้นต้องหยุด ไม่ว่า
จะอย่างไร เขายกปืนขึ้นเล็ง

ลูมิกก็ได้ยินเสียงอะไรบางอย่างแตก จากนั้นก็มีบางอย่างพุ่งผ่าน สะโพกเธอไปกระทบกับป้ายหลุมศพข้างหน้าเธอจนแตกเป็นชิ้น ๆ

กระสุน

ชายคนนั้นยิงเธอ

หัวใจลูมิกก็เต้นเร็วขึ้นยี่สิบครั้งต่อนาทีทันที ตอนนี้เธอต้องเหินแล้ว เธอไม่สนพื้นดิน ๆ หรือเหวี่ยงที่ไหลเป็นสายบนหลังอีกต่อไป

หลังจากที่เธอวิ่งมาไกล ไกลมากพอ เธอจึงกล้าหันไปมอง เงาร่างของชายคนนั้นเล็กแต่ก็ยังพอมองเห็น เขากุมเข้าไว้ หญิงชราใจดีคนหนึ่งช่วยเขาอยู่

ไม่มีร่องรอยของปืน ไม่มีกระสุนพุ่งมาที่เธออีก

ลูมิกก็ออกวิ่งต่อ รู้สึกง่ายขึ้นมาทันใดเพราะเธอรู้ว่าหนีรอดแล้ว
สำหรับครั้งนี้

รอยสิ่วราวบนเพดานทำให้เกิดภาพถนนที่ไม่นำไปสู่ที่ใดเลย ลูมิกก็นอนอยู่บนเตียง มองไปที่รอยสิ่วซึ่งทับซ้อนกันไปมา ปลอบใจให้ความโกรธเพิ่มพูนขึ้นเรื่อย ๆ ในใจ เธอทอดตัวตากระต่ายเย็น ๆ สิ่ว่า่อนที่ไม่มีหูแล้วแนบท้องกระต่ายรับแรงขยี้้นหนักหน่วงและรุนแรงจากมือเธอไว้

เธอมาถึงบ้านในที่สุด สะบัดรองเท้าคอมแบตออก และโยนเครื่องกันหนาวไว้ที่เก้าอี้ หลังจากที่ได้ถอดสเวตเตอร์เปียกชุ่มและเสื้อแขนยาวตัวในที่เปียกชุ่มกว่าออก เธอก็อาบน้ำอยู่ครึ่งชั่วโมง เธอปล่อยให้เท้าไหลรดตัวเธอราวสายฝนที่ตกหนัก เธอสระผมด้วยแชมพูปราศจากกลิ่น และอาบน้ำด้วยสบู่ปราศจากน้ำหอม เธอใช้ผลิตภัณฑ์ที่ปราศจากกลิ่นมาตลอด ไม่ใช่เพราะเธอแพ้หรือมีผิวบอบบางเป็นพิเศษ แต่เพราะเธอไม่อยากมีกลิ่นเฉพาะใด ๆ เลย

ง่ายเหลือเกินที่จะจดจำใครบางคนได้จากกลิ่นแชมพู สบู่ หรือโลชั่นที่ใช้ นี่ยังไม่รวมน้ำหอมและอาฟเตอร์เชฟอีก แค่กลิ่นผลไม้จาง ๆ ของสบู่ก็เพียงพอที่คนคัดจมูกจะบอกได้ว่าเพิ่งมีใครคนหนึ่งเข้ามาในห้อง คนส่วนใหญ่ไม่อาจบอกลักษณะคนได้จากกลิ่น โดยเฉพาะในที่สาธารณะ เพราะความสามารถนี้ต้องใช้ประสาทสัมผัสทางกลิ่นที่ฝึกฝนมา แต่ใครที่ไม่ได้เป็นหวัดก็บอกได้หากเป็นกลิ่น

น้ำหอมเลียน ๆ ฉุน ๆ

กลิ่นยังสามารถกระตุ้นความจำ กลิ่นสนจากชมพูทำให้ความทรงจำแห่งคำคืนฤดูร้อนกับแมลงปอบินอ่อนเหนือผิวน้ำกลับมา สบู่เหลวกลิ่นมัสก์ก็ทำให้ภาพแขนยาวกับกลั้มเป็นมัดและไหล่กว้างสวยงามหวนกลับมา มันทำให้นึกถึงช่วงเวลาเธออยู่ในอ้อมกอดเขา หัวเราะกับเรื่องที่จะไม่มีใครเห็นว่าตลก มันทำให้นึกถึงแววตาค้นหาในดวงตาคู่สีฟ้าที่จับจ้องเธออยู่ต่อหน้าจนเธอรู้สึกเหมือนโดนสะกดและอายจนหน้าแดง เธอหัวใจเต้นผิดจังหวะและเข่าอ่อนทุกครั้งเมื่อคนที่เดินผ่านมีกลิ่นสบู่เหลวนี้ แม้ว่าเธอจะเห็นและรู้จักกลิ่นเสียอีกว่ากลิ่นนั้นไม่ได้มาจากคนที่เธอโหยหาอยู่ก็ตาม กลิ่นกระตุ้นความทรงจำได้มากเพียงนี้

คนอาจจำไม่ได้ว่าคนแปลกหน้าหน้าตาเป็นอย่างไร แต่ถ้าบังเอิญได้กลิ่นอาฟเตอร์เชฟจากที่อื่น โครงร่างใหญ่ ผมหสั้น กางเกงยีน และเสื้อลายสกอตปลดกระดุมเม็ดบนจะปรากฏขึ้นในสมองทันที ตัวอย่างเช่น เธออาจจำได้ว่าชายคนนี้เดินอย่างไร อยู่ที่ไหน หรือว่าชายคนนี้เดินเข้าประตูไหน

ลูมิกิไม่ต้องการแบบนั้น เธอไม่อยากจะคนแปลกหน้าจำเธอได้ หรือถ้าให้ดี แม้กระทั่งคนรู้จักก็ไม่อยากให้จำเธอได้ เธออยากไปไหนต่อไหนอย่างไรตัวตนและไร้กลิ่นให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

เมื่อลูมิกิกลัดความกลัวและความตื่นตระหนกออกไปแล้ว เธอจึงทำแผลที่ได้มาจากการวิ่งด้วยรองเท้าบูต

เธอรับโทรศัพท์จากแม่

"กิตีคะ โรงเรียนกีโอเค อื้อ ยังมีเงินอยู่แม่"

โกหก โกหกด้วยความหวังดี

ตอนไหนกันนะที่เธอเลิกบอกทุกอย่างกับแม่ น่าจะเป็นตอนที่เธอเข้าโรงเรียน หรืออาจก่อนหน้านั้นอีก เพราะปกติครอบครัวเธอก็ไม่ค่อยคุยกันอยู่แล้ว ลูมิกิไม่เคยต้องนึกถึงเรื่องที่ครอบครัวเธอไม่พูดถึงเพราะมันคือทุกเรื่อง แต่สภาวะไม่ค่อยคุยกันนั้นก็ติดเนียงใญ่อยู่ทุก ๆ ห้องในบ้านราวกับใยแมงมุม ทุกคนสนใจแต่เรื่องตนเอง หัวข้อที่ห้ามพูดถึงก็มักเป็นเรื่องประหลาดที่คนนอกไม่มีทางนึกออกอย่างเรื่องตุ๊กตาที่ลูมิกิกอดอยู่ แม่เอามาให้เธอครั้งล่าสุดที่แม่มาเยี่ยมที่ตัมเปเร

และบอกว่านี่คือของเล่นสุดโปรดตอนที่เธอยังเด็ก เมื่อเธอมองหูกะต่ายดำสนิท ลูมิกิกิก็จำได้ทันทีว่ามันเคยเป็นของเล่นสุดโปรดของคนอื่น ไม่ใช่ของเธอ แม้ว่าเธอจะเคยเล่นกับมันก็ตาม เธอบอกแม่เรื่องนี้

"ไม่ห rokok ลูกจำผิด" แม่เธอพูดต่อ "นี่เป็นของเล่นที่หนูชอบ มันชื่อออสการ์" ลูมิกิกิสายหน้า

"หนูตั้งชื่อมันว่าออสการ์ที่หลัง ตอนแรกมันชื่อแซนนี่ หนูได้มาจากลูกพี่ลูกน้องหรือใครสักคน"

แม่ไม่ได้พูดอะไร ลูมิกิกิจึงถือว่านี้เป็นเรื่องหนึ่งในหลายเรื่องที่พวกเขาจะไม่พูดถึง

รอยร้าวบนเพดานเหมือนแผนที่ดวงดาวบนท้องฟ้าแปลกหน้า จุดบกพร่องเธอรักมัน มันน่าสนใจ แต่ตอนนี้ลูมิกิกิต้องสนใจแต่ความโกรธของตัวเองเพราะมันทำให้เธอมีพลัง เธอถูกตามล่าเป็นครั้งที่สองแล้ว และครั้งนี้มีคนตั้งใจยิงเธอทั้งหมดทั้งปวงนี้ควรทำให้เธออยากยุ่งกับเรื่องนี้ให้น้อยกว่าเดิม แต่ตอนนี้เธออยากรู้ เธอต้องการความชัดเจน และต้องการให้มันจบ เธอไม่อยากกลัวอีกต่อไป ความกลัวจะหมดไปเมื่อไฟใบสุดท้ายเปิดออก

ด้วยเหตุนี้เธอจึงรู้ทันทีว่าจะทำอะไรวันรุ่งขึ้น เธอเหวี่ยงตุ๊กตากระต่ายไปยังมุมห้องด้วยความโกรธ และหยิบโทรศัพท์เพื่อโทรหาเอลิซา

วิโว ทามใช้ไม้เท้าเดินเขย่งมาจนถึงประตูและไขกุญแจอย่างทุลัก-ทุเล เขาถือไม้เท้าและหมวกคลุมโดยพยายามไม่ลงน้ำหนักที่ขาซ้าย ซึ่งก็ลำบากเหลือเกิน เขาเดินเสียงการทรวงตัวจนหน้าเบ้

หญิงชราช่วยเหลือเขาเดินไปที่สุสาน เธอบังคับให้เขาโทรเรียกรถพยาบาลและอาจตามมาด้วยเพื่อดูให้แน่ใจว่าเขาไม่เป็นไรหากเจ้าหน้าที่พยาบาลไม่บอกว่าเขาอยู่ในมือหมออย่างปลอดภัยแล้ว

เมื่อเห็นรอยร้าวที่กระดูกในฟิล์มเอกซเรย์ แพทย์ห้องฉุกเฉินจึงใส่เฝือกอ่อนให้เขา และให้ไม้เท้ากับยาแก้ปวดอย่างแรงกลับบ้านมาด้วย

ในที่สุดเขาก็ถึงบ้าน วิโวจำไม่ได้ว่าห้องเช่าเล็กๆ โลงๆ แขนๆ ของเขาจะ

นำอยู่ขนาดนี้ เบียร์เย็นๆ ยาแก้ปวดสักสองเม็ด และยาจากหม้ออีกสักหน่อย รวมกันแล้วได้ประโยชน์สูงสุด จากนั้นเขาจะโทรหาโซโคลอฟซึ่งฝากข้อความอย่าง หงุดหงิดไว้มากมายในบริการตอบรับอัตโนมัติของเขา

ไอ้รัสเซียประสาท เขาอยากไม่สนใจสายเหล่านั่น แต่ถ้าเป็นอย่างนั้น โซโคลอฟก็จะมาเคาะประตูบ้านเขา

ที่ทางเข้าห้อง บรรยายาศกกลับอัปชั่นน้ำอืดอืด เขาจะล้างจานกองพะเนิน ในอ่างล้างจานเสียก่อน แต่เดี๋ยวนะ มีกลิ่นมินต์ผสมอยู่ด้วย เหมือนว่ามีใครมา กินขนมหวานในห้องนี้

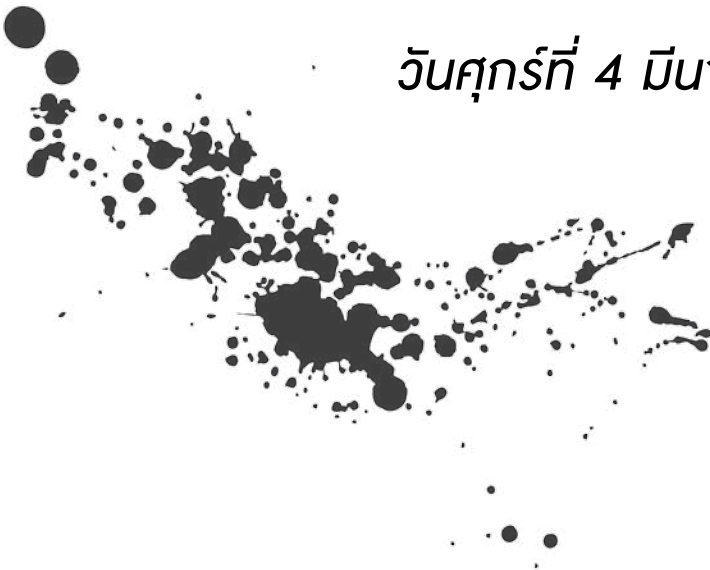
เมื่อปิดประตู เขาเดินกะเผลกมาที่ห้องรวมมิตรซึ่งเป็นทั้งห้องนอน ห้อง รับแขก และห้องทำงาน เขาไม่ต้องเสียเวลาเปิดไฟหรอก มีคนเปิดไว้แล้ว

วิโวมี่เวลาระลึกถึงกลิ่นและความหมายของมัน

คนของหมีขาว

เสียงปิ่นดั่งเพียงค่อยๆ จากนั้นวิวก็ล้มทั้งยืนลงบนพื้น เลือดผุดออกจาก ปากเขาราวกับสีทาบานสีแดงฉาน

วันศุกร์ที่ 4 มีนาคม

18

ผิวขาวราวหิมะ

แปรงแต่งหน้าอันยักรับบรรจุปิดบังบนหน้าของลูมิกกิ เธอดูซีดหลังจากฤดูหนาวอันยาวนานผ่านพ้นไป แต่พวกเขาจะไม่พยายามซ่อนความขาวซีดหรือกตรงกันข้ามเสียด้วยซ้ำ ครีมรองพื้นที่ใช้ขาวกว่าผิวธรรมชาติของลูมิกกิหนึ่งเบอร์ เช่นเดียวกับสีแป้ง สีผิวที่แตกต่างถูกซ่อนไว้อย่างดีได้กรรมของเธอ เครื่องสำอางกลมกลืนไปกับผิวเธอเป็นอย่างดี ซ่อนรอยต่างดำนเล็กน้อยไว้จนหน้าเธอขาวเนียนอย่างไม่เป็นธรรมชาติ เธอดูเหมือนตุ๊กตากระเบื้อง

ปากแดงดุจโลหิต

เอลิซาบรรจงวาดโครงริมฝีปากของลูมิกกิ ดินสอเขียนขอบปากลากผ่านร่องริมฝีปาก จากนั้นก็ขึ้นไปทางด้านซ้ายของริมฝีปากบน และในที่สุดก็ลากมาทางขวา แล้วจึงเริ่มที่ริมฝีปากล่างโดยลากเส้นเพียงครั้งเดียว รอยเส้นตรงกลางริมฝีปากจางกว่าจุดอื่นเพื่อเพิ่มมิติ

ต่อมาก็ทาลิปสติกอีกหนึ่งชั้น แม้ปากบนกระดากก็ขูเพื่อเอาลิปสติกส่วนเกินออก จากนั้นทาซ้ำอีกรอบ สุดท้ายก็ทาลิปกลอสตรงกลางเพื่อสร้างภาพลวงตาให้ปากดูฉ่ำหนา

ผมดำดั่งไม้มะเกลือ

เอลิซาจัดผมหน้าม้าของลูมิกกิและฉีดสเปรย์แต่งผมอย่างแข็งให้อยู่ทรง เธอทำให้ผมบ๊อบดูพองแล้วฉีดสเปรย์ซ้ำอีกรอบ

สีย้อมผมติดดี ลูมิกกินึกสงสัยว่ามันจะดูประหลาดขนาดไหนขณะล้างผม หลังย้อมและรอเวลาให้สีย้อมทำงาน เม็ดสีดำน้ำเงินหยดเป็นทางบนกระเบื้องสีขาว สีย้อมบันดาลลายสวองามราวกับมาจากอีกโลกอยู่บนพื้น จนน้ำชะสีไหลลงท่อไป ลูมิกกิล้างผมจนกระทั่งน้ำที่ไหลผ่านผมใส

ยิ่งแปลกเข้าไปอีกเมื่อเอลิซาจับเธอมานั่งบนเก้าอี้ เอาผ้ามาคลุมไหล่เธอไว้ และเริ่มเล็มผมให้เธอ ตอนแรกก็สั้นเท่าไหล่ และไล่ขึ้นมามากกว่าตุงหูเล็กน้อย ปอยผมสีดำร่วงหล่นพื้น ลูมิกกิใช้เวลาอยู่พักหนึ่งจึงนึกได้ว่าผมมาจากหัวของเธอ

ปอยผมดำเปียกขดยอยู่บนพื้น เหมือนเครื่องหมายคำถามไร้จุดกองอยู่ สถานการณ์ทั้งหมดนี้คือเครื่องหมายคำถามดีๆ นี่เอง ลูมิกกิอยากเห็นเครื่องหมายที่ขาดหายไป สิ่งที่จะมาเติมจุดลงท้ายให้เรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นนี้จบได้แล้ว นี่คือสาเหตุที่เธอยังอยู่ที่นี้

"เธอจะไม่เสียใจใช่ไหม" เอลิซาถามขึ้นมาระหว่างที่แปลงโฉมกันอยู่ ลูมิกกิเกือบจะยิ้ม

"ผมก็แค่เซลล์ที่ตายแล้ว"

เอลิซาตัวสั่น

"ฉันไม่เคยคิดแบบนั้นเลย"

สุดท้ายเอลิซาตัดผมหน้าม้าให้เธอ จัดผมเธอให้ตรง และตรวจดูอีกรอบ ให้แน่ใจว่าไม่มีผมสักเส้นซื้อมา

เอลิซาเยินชุดราตรียาวสีแดงให้ลูมิกกิ ยามต้องแสงหลากหลายแบบ ชุดนี้ส่องประกายจากแดงกุหลาบจนลึ้ม และจากม่วงจนเป็นแดงเลือดหมู ลูมิกกิสวมชุดนั้น มันดูเรียบง่าย มีสายเส้นเล็กๆ และรูปทรงที่เหมาะสมเข้ากับรูปร่างของเธอ

ลูมิกกิมองกระจก

กระจกเอ๋ยจงบอกข้าเกิด...

หญิงสาวสวยตรงหน้าผู้ซึ่งมองกลับมาที่เธอเป็นคนแปลกหน้า เธอคนนั้น ยืนเชิด ตาสีดำนาคันหา และริมฝีปากกำลังแสดงอารมณ์ที่อาจเป็นยิ้มละไมหรือ

ยิ้มเหยียดก็ได้ ลูมิกกิพอใจ ผู้หญิงคนนี้ไม่ใช่เธอ ผู้หญิงคนนี่คือคนอื่น เป็นใครสักคนที่เข้าไปในงานปาร์ตี้ของหมีขาว

เอลิซากระโดดขึ้น ๆ ลง ๆ แล้วก็กรี๊ด ลูมิกกิจึงตีความว่านั่นเป็นความเห็นเชิงบวกจากเอลิซา

"แม่เจ้า เธอสวยมาก! ฉันเก่งเวอร์ แล้วฉันไปทำบ๊ายบายอยู่ที่โรงเรียนในเมื่อฉันเป็นช่างแต่งหน้าแถวหน้าของโลกได้สบาย"

เธอรู้สึกดีเมื่อเห็นเอลิซามีความสุข แก้มของเธอเริ่มมีสีขึ้นมาบ้าง แววตาที่เคยสับสน หม่นหมอง ว่างเปล่า ก็จางหายไป

"แล้วก็นี่อีกหน่อย" เอลิซาพูดพร้อมฉีดยาน้ำหอมที่คอลูมิกกิ เธอจำได้ทันทีว่านี่คือกลิ่นจอย กลิ่นประจำตัวของเอลิซา

ลูมิกกิกลืนหายใจเพื่อเลี่ยงการสูดกลิ่นส่วนผสมระหว่างน้ำมันหอมระเหยกับแอลกอฮอล์เข้าไป

ตอนนี้เธอก็กลืนเหมือนคนอื่นด้วย ดี จะไม่มีใครที่งานจำเธอได้ พวกเขาจะจำได้เพียงหญิงสาวคนหนึ่งที่มีหน้าตาเหมือนสโนว์ไวต์หลุดออกมาจากนิทานและกลิ่นเหมือนน้ำหอมราคาแพง สเปรย์ฉีดยา และสบู่หรูหร

"พวกนายมาดูนี่!"

ตุ๊กกากับกาสแปร์เดินเสียงดังเข้ามาจากห้องติดกัน

"นี่ เธอทำให้ยัย -- ว้าว" ตุ๊กกาหยุดพูดกลางคันตอนที่ลูมิกกิหันมา ส่วนกาสแปร์อ้าปากค้าง

"เอ่อ...นี่คือนิทานเรื่องอื่นหรือ เรื่องที่สาวสกปรก ปากร้าย กลายเป็นสาวทรงเสน่ห์นะ" กาสแปร์พูดในที่สุด "ซินเดอเรลลาหรือเปล่า"

"จับได้ไหมเนี่ย" ตุ๊กกาพูด

เขาไม่มีเวลาคิดก่อนที่คำพูดจะถูกตะกักจะออกมาจากปาก

"ฝันไปเถอะ" ลูมิกกิสวนกลับ พยายามตั้งสติ

ตอนนี้เวลาห่มยี่สิบนาทีกี่ สามชั่วโมงก่อนหน้านี้ลูมิกกิมาที่บ้านเอลิซาซึ่งตุ๊กกากับกาสแปร์อยู่ก่อนแล้ว ช่วงแรกที่พวกเขาพบกันช่างเจียนกัน พวกเขา

รู้แล้วว่าไปเหยียบเท้าใครเข้าอย่างจัง ทุกอย่างที่ยกก่อนหน้านี้ยังพอมองเห็นแสงสว่าง
นำตื่นแต่ไม่มากจนเกินไป อยู่ในระดับที่ควบคุมได้ ถึงตอนนี้มันต่างออกไปแล้ว
มีคนยิงลูมิกกิ และเวลานี้เธอกำลังจะไปยังสถานที่ซึ่งชีวิตของเธออาจตกอยู่ใน
อันตราย

ลูมิกกิเล่าแผนการให้พวกนั้นฟัง

แผนนั้นไม่มีเหตุผล ไร้ตรรกะ อันตราย แต่ลูมิกกิไม่สน ตอนนี้เธออยาก
เสี่ยงอันตราย อยากเข้าหาสิ่งใดก็ตามที่ทำให้เธอหวาดกลัวที่สุด

เมื่อลูมิกกิเข้าประจำที่ตามแผน เธอจะพยายามเข้าไปในงานเลี้ยงผ่านทาง
ด้านหลัง กาสเปอร์เปิดปากพูด "เธอทำไม่ได้หรอก"

"รู้ได้ไง"

"เธอจะแอบเข้าหลังงานของหมิวไม่ได้หรอกนะ ที่ได้ยินมานะ มีการ
รักษาความปลอดภัยเข้มงวด มีทั้งรั้วทั้งเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ไหนจะกล้อง
แล้วก็จะไรต่อมิอะไรอีก"

กัสเปอร์ประสานมือไว้หลังคอและเอนหลังบนเก้าอี้ เขาจะชอบเล่นบท
ผู้คงแก่เรียนความรู้เต็มเปี่ยมแน่

"โอเค งั้นลืมแผนนั้นไปซะ" ลูมิกกิประชด

กัสเปอร์ยิ้มเยาะ

"เว้นเสียแต่ว่าเธอจะเดินเข้าไปทางประตูหน้าต่าง ๆ ที่ทุกคนจับจ้องอยู่"

"แล้วมันจะเป็นไปได้ยังไง"

"เพราะผู้หญิงทำได้ไง อย่างน้อยก็ผู้หญิงที่ได้รับเชิญมางานนี้เพื่ออยู่เป็น
เพื่อนแขกผู้ชาย เพื่อทำให้งานดูสวยงาม ตราบใดที่แต่งตัวตามที่กำหนดก็จะมี
ใครมาถามอะไร และติ่งงานครั้งนี้คือเทพนิยาย"

ตุ๊กกาสำลักน้ำแร่อัดแก๊สออกมาทางจมูก

"เอาจริงหรือ เธอคิดว่าเราจะทำให้ยัยเลสเบียนหัวรุนแรงรักธรรมชาติเนี่ย
กลายเป็นกะ-เฮ้ย ไม่ใช่ โทษที...หญิงบริการชั้นสูงได้หรือ"

เอลิซาพิณพิจารณาลูมิกกิจากหัวจดเท้า และเธอก็ไล่พวกผู้ชายไปสนุกสนาน
ให้เต็มที่สักสองชั่วโมง จะดูหนัง เล่นวิดีโอเกม อะไรก็ได้

"ฉันขอการันตีเลยว่าฉันทำอะไรบางอย่างที่พวกหัวขี้เลื่อยอย่างเธอสองคนทำไม่ได้" เธอพูดพลางยิ้มกริ่ม "และถ้าฟอกกลับบ้านมาก็อย่าให้เขาเข้ามาในห้องฉัน จะบอกว่าฉันนอนอยู่ เล่นโยคะเปลือย หรืออะไรสักอย่างก็บอกไป"

ลูมิกกิพร้อมแล้ว ตอนนี้เวลาหนึ่งทุ่มสี่สิบห้านาที เธอสวมชุดราตรีสีแดงและรองเท้านสูงสี่นิ้ว เธอฝึกสวมส้นสูงเดินอยู่หลายนาทิจนเรียนรู้ที่จะทรงตัวให้สมดุลทั้งสองขาและเดินให้เป็น เพราะมันต่างจากการสวมรองเท้านเตี้ยเดินโดยสิ้นเชิง เมื่อเตรียมทุกอย่างเสร็จ มันก็ไม่ได้ยากเย็นขนาดนั้น นี่เป็นแค่บทบาที่เธอต้องเล่น ปรับเปลี่ยนวิธีการเคลื่อนไหวให้เข้ากับภาพที่สร้างขึ้นโดยเสื้อผ้าของเธอ

ลูมิกกิเดินแบบปกติไม่เป็นหรอก เธอเดินลากเท้าไปมาเสมอ ซึ่งทำให้เธอดูประหลาด

คำพูดพวกนี้นานเป็นสิบปีมาแล้ว ลูมิกกิจำน้ำเสียงที่พูดได้ รวมถึงสีหน้าท่าทางที่เน้นย้ำคำเหล่านั้น มันคือการล้อเลียนอันเกินจริงไปมาก

ชั่วขณะนั้นเอง เธอตัดสินใจเรียนรู้ที่จะเดินให้ต่างไป ทั้งปกติและไม่ปกติ ทั้งสง่างามและไม่สง่างาม ทั้งเร็วและช้า ทั้งเดินอืดอาดและเดินจ้ำจ้าว เพื่อที่ว่าจะได้ไม่มีใครมาพูดอะไรแบบนี้ใส่หน้าเธออีก แม้มันจะไม่ได้ช่วยเธอในครั้งนั้น แต่ทักษะเหล่านี้ก็ช่วยเธอไว้หลายครั้งหลังจากนั้น

เอลิซาช่วยลูมิกกิสวมเสื้อโค้ตสั้นทำจากขนสัตว์ ยื่นถุงมือสีดำที่ยาวจนถึงข้อศอกให้เธอ และสุดท้ายก็กระเป๋าระดับเลื่อม

"อย่าทำหายเชียวนะ ไปนี้แพงหูฉี่เลย" เอลิซาบอก

ทั้งสองได้ยินเสียงตึงตังจากข้างล่างเพราะพ่อเอลิซาก็เตรียมตัวจะไปงานเหมือนกัน ตู๊กกาก็บาสแปร์ลงไปยังข้างล่างแล้ว ทั้งสองก็เตรียมตัวออกไปข้างนอกด้วย ลูมิกกิเปิดกระเป๋าดู เธอเห็นแป้งทาหน้า ลิปสติกสีแดงเลือดนกแท่งสีทอง และแบงก์ร้อยยูโรหลายใบ แล้วก็ไรบางอย่างสีชมพูฟูฟ่อง เธอหยิบเจ้าสีชมพูฟูฟ่องนั้น นิ้วของเธอคลำถูกอะไรแข็งๆ เธอหยิบของชิ้นนั้นออกมาจากกระเป๋ากุญแจมือสีชมพู

เอลิซาสายหัวหน้าแดง

"อย่าถามนะ ฉันไม่อยากจะนึกถึงปาร์ตี้ครั้งนั้นเท่าไร"

ลูมิกกิเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยและเก็บกุญแจมือใส่กระเป๋าเหมือนเดิม อะไรที่เอลิซาทำกับใครก็ตามในงานปาร์ตี้ไม่ใช่เรื่องของเธอ

"นี่ด้วย"

เอลิซายื่นเสื้อคลุมสีดำมีหมวก ยาวเกือบถึงข้อเท้าให้ลูมิกกิ

"ฉันไม่รู้ว่าคุณคิดอะไรอยู่ตอนที่ซื้อ พอฉันใส่แล้วเหมือนใส่ถุงนอนเลย แต่ตอนนี้มันมีประโยชน์บ้างแล้ว"

ลูมิกกิสวมเสื้อคลุม ช่วงแขนแน่นนิดหน่อยเพราะมีเสื้อโค้ตขนสัตว์อยู่ข้างใน แต่ที่เหลือก็สมบูรณ์แบบดี เธอผูกเชือกเสื้อคลุมและดึงหมวกขึ้นคลุมผม จากนั้นก็มองตัวเองในกระจกเป็นครั้งสุดท้าย

ฉันว่าเหมือนลูกพี่ลูกน้องเยติชนดำ

เอลิซาและลูมิกกิยืนประจันหน้ากันสองสามวินาที ทั้งสองไม่ได้พูดอะไร ลูมิกกิอยากกอดเอลิซาและบอกเธอว่าทุกอย่างจะเป็นไปด้วยดี แม้ว่าเธอเองจะไม่แน่ใจนัก เธอไม่เคยอยากกอดใครอย่างเต็มที่ ยกเว้นพ่อกับแม่ของเธอ ตอนที่เธอยังเป็นเด็ก

เอลิซาล้ว ลูมิกกิก็เช่นกัน

เอลิซาพร้อมแล้วกับบทบาทของเธอ ลูมิกกิก็เช่นกัน

การถามเอลิซาว่าเธอพร้อมจะขุดคุ้ยเรื่องราวของพ่อเธอลึกลงไปเรื่อยๆ หรือไม่คงไม่มีประโยชน์อะไรแล้ว เวลาสำหรับคำถามต่างๆ นานาและความลึกลับผ่านไปหมดแล้ว เอลิซาอาจเป็นเด็กวัยรุ่นเอาแต่ใจผู้คิดมาตลอดว่าเธอมีชีวิตอยู่ในฝันของหญิงสาวมัธยมปลายวัยแรกแย้ม บางทีเธออาจคิดว่าเธอสามารถผ่านชีวิตช่วงนี้ไปได้โดยการซื้อเสื้อผ้าและกระเป๋าแบรนด์เนมด้วยเงินของพ่อ จัดงานปาร์ตี้สุดเหวี่ยงจนต้องมีคนมาตามล้างตามเช็ดให้ ตีหมกและผสมยาลงไปบ้าง นิดหน่อย แลมห้อยเด็กหนุ่มและผู้ชายตามใจชอบ เธอทำสิ่งเหล่านี้เพื่อซ่อนความอ่อนแอไว้ภายใต้หน้ากากเครื่องสำอางนั้น และด้วยการพยายามทำตัวให้เို่งกว่าที่

เธอเป็นอยู่

แต่ลูมิก็เห็นว่าเอลิซาว่าคีนนี้จะเปลี่ยนทุกอย่างไป คีนนี้จะทำลายจินตนาการสีรุ้งหลายของเอลิซาจนแตกเป็นเสี่ยงๆ รอยร้าวก่อตัวครั้งแรกตั้งแต่คีนวันอาทิตย์ที่เอลิซาเอามี้ออกมาจากถุงพลาสติกและสงสัยว่าทำไมมันถึงได้เหนียวนัก แต่สิ่งที่ถูกเปิดเผยในคีนนี้ไม่อาจล้าออกด้วยน้ำและสบู่

ความมุ่นมั่นฉวยวาบในแววตาของเอลิซา ทำให้ลูมิก็อดสงสัยไม่ได้ว่าเธอทั้งสองแตกต่างกันจริงหรือ โลกของทั้งสองคงเข้ากันได้ไม่สนิทหรอก แต่ช่วงเวลาแบบนี้ พวกเธอได้แบ่งปันความจริง ความรู้สึก และความคิดแบบเดียวกัน

เอลิซาหายใจเข้าจนเต็มปอด และหายใจออกมาอย่างเยือกเย็น

"ฉันจะไปกอดลาพ่อละนะ" เธอบอก

ลูมิก็พยักหน้า นาฬิกาบอกเวลาหนึ่งทุ่มห้าสิบสองนาที

19

นิ้วมือของเตระโหะ ไวย้ชะเนนสอดเข้าไปในผ้าซาตินลื่น ๆ ขณะที่พยายามจับหูกะต่ายให้เข้าที่ มือของเขาเหวี่ยงซีมไม่หยุดจนต้องใช้กระดากชิซุเซ็ดย่อย่อย ๆ

ตอนนี้เขาสายแล้ว เขาควรจะออกไปอยู่ข้างนอก รอรถที่จะมารับเขาได้แล้ว ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด ครั้งนี้เขาไม่อยากไปสาย รถคันนั้นจะไม่รอเขา โอกาสจะหลุดลอยไป หลุดรอดนิ้วมือเขาเช่นเดียวกับหูกะต่ายซาตินนี้

งานราตรีสโมสรครั้งล่าสุดที่เขาใส่ทักษิโดนี่เมื่อไหร่กัน น่าจะหลายปีก่อน ตอนไปงานเลี้ยงที่เจ้านายภรรยาของเขาจัด เขาไม่มีทางลืมเวลาหัวชั่วโมงแห่งการเสแสร้งไม่ได้หยุดหย่อน ตั้งแต่หยิบแก้วเครื่องดื่มต้อนรับจนกระทั่งถึงเวลาที่รถแท็กซี่มารับพวกเขากลับเมืองานจบ เขาไม่ชอบงานราตรีสำหรับชนชั้นสูงแบบนี้เลย แม้ว่าปัจจุบันนี้เขาเองก็เป็นส่วนหนึ่งของ "ชนชั้นสูง" ด้วยเหมือนกัน

ในที่สุดหูกะต่ายก็ยอมร่วมมือกับเขา เขากะสับกระส่าย หัวผมอีกครั้ง แม้ว่าร้านทำผมจะจัดทรงให้เขาแล้วอย่างดี เเตระโหะรู้ว่าตนเองไม่ได้ประหม่ามากเท่านี้มานานแล้ว เขาเตือนตัวเองว่าที่ไปงานเลี้ยงครั้งนี้เพราะเหตุผลสองประการ

เพื่อคุยกับหมีขาวโดยตรง และหวังว่าจะได้เจอนาตาเลีย

เธอไม่ได้ตอบอีเมลของเขาเลย เเตระโหะรู้ว่าเธอเคยไปงานปาร์ตี้ของหมีขาว

มาก่อน แต่เธอก็ไม่เคยเต็มใจเล่ารายละเอียดใดๆ เกี่ยวกับงานให้เขาฟัง

ความลับสุดยอด ที่รัก

หมีขาวสามารถจับทุกคนไว้ได้อยู่หมด เตระโหะอดสงสัยไม่ได้ว่าตนจะมีอำนาจต่อรองอะไรในสายตาของนายใหญ่ ที่จริงเขาเองก็เป็นแค่ตำรวจสายยาเสพติดนำสมเพชตัวเล็กๆ นายหนึ่ง ก็แค่หมากเล็กๆ ตัวหนึ่งเท่านั้น ในช่วงสิบปีที่ผ่านมาเขาทำหน้าที่ของตนในการช่วยเหลือธุรกิจของหมีขาว แต่พวกนั้นก็ทำธุรกิจได้โดยที่ไม่มีตระโหะเซ็นกัน ถึงกระนั้นเขาก็ต้องลง

ช่วงเช้าของวันก่อนเขาตัดสินใจแล้วว่าไม่อยากจะทำงานนี้ต่อ เขาไม่อยากจะกลับสองหน้าอีกต่อไป แต่การที่จะทำแบบนั้นได้เขาต้องการค่าชดเชยอะไรบางอย่างจากหมีขาวเพื่อช่วยอุดรูโหว่รายได้ในอนาคตของเขา เพื่อที่เขาจะได้มีเงินจ่ายหนี้พนัน และจัดการชีวิตให้พร้อมสำหรับอนาคตและตัวเขาเอง จากนั้นเขาจะได้ตั้งหน้าตั้งตาใช้ชีวิตแบบคนปกติ ชีวิตสงบสุข ปราศจากเรื่องกระดุนให้ใจเต้นแรง ไม่มีอาชญากรรม ไม่มีการพนัน ไม่มีนาตาเลีย ไม่มีเงิน

เขารู้แล้วว่าจัดการกับความเครียดและความกลัวไม่ได้อีกต่อไป ยามเขาหนุ่มแน่น ความลับทำให้ตื่นเต้นทุกครั้งจนอะดรีนาลินพลุ่งพล่าน แต่บัดนี้มันทำให้เขาอ่อนล้ายิ่งนัก เขาอาจจะทำต่อได้อีกไม่กี่ปี แต่ถึงตอนนั้นสังขารเขาคงไม่ไหวแล้ว บางทีหัวใจของเขาอาจทนไม่ไหว หรืออาจจะป่วนสมองเขาก็ได้ แต่ไม่ว่าจะทางใดเขาก็จะต้องพึ่งครีสนัลวัน เขาหลอกตัวเองมานานเกินไปแล้ว

ตระโหะจ้องชายที่ยืนอยู่ตรงหน้าเขาในกระจก ชายผู้ซึ่งดูแก่กว่าอายุ ฤๅได้ตาห้อย ผิวเหี่ยวๆ ได้กราบ พุงห้อยยื่นออกมาเหนือเข็มขัด ทุกอย่างเกี่ยวกับเขาเหี่ยวแห้งหรือหย่อนยานไปหมด ปีแล้วปีเล่าที่ความเครียดและความรู้สึกผิดกัดกินเขาจนทำให้เขาอยากกินอะไรก็ได้ที่อยู่ตรงหน้า ละเลยสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดีไปเสียสิ้น เขาละเลยแม้กระทั่งครอบครัวตัวเอง เขาต้องยอมรับเรื่องนี้ ถ้าไม่ยอมรับกับคนอื่น อย่างน้อยเขาก็ต้องยอมรับกับตัวเอง

มันจะต้องจบ การพบปะกับนาตาเลียต้องจบลง แม้เคยมีอดีตร่วมกัน แต่ทั้งสองไม่มีทางคบหากันอย่างเปิดเผยได้เลย เขาต้องเริ่มชีวิตใหม่ที่ใสสะอาด เขาจึงต้องพยายามทำสิ่งที่เสี่ยงภัยและไม่น่าจะทำได้สำเร็จ เขาตั้งใจจะแบล็กเมลล์

หมีขาว

เตระโหะมองนาฬิกา ถึงเวลาต้องออกไปแล้ว เขากำลังจะก้าวออกไปที่หน้าบ้านเมื่อเอลิซาทะเล่ทะลาลงบันไดมา เธอจับแขนเขาไว้และลากเขาลงไปที่ชั้นใต้ดิน

"อะไรอีกลูก ที่จริงพ่อต้องออกไปแล้วนะ" เเตระโหะพูดอย่างรำคาญ

"หนูมีอะไรให้พ่อดู สำคัญมาก ๆ แคนาที่เดียวจะกะพ่อ"

"ไม่ใช่ตอนนี้ พ่อไปสายไม่ได้ พ่อต้องไปงานที่สำคัญมากจริง ๆ"

"งานอะไรจะมาสำคัญกว่าหนูหรือพ่อ"

เอลิซาจับแขนพ่อของเธอแน่นขึ้นอีก เธอมองเขาด้วยสายตากล่าวโทษ บัดนี้แทนที่เตระโหะจะมองเห็นลูกสาววัยสิบเจ็ดปี เขากลับมองเธอเป็นเด็กหญิง เอลิซาตัวน้อยวัยเจ็ดขวบที่เขาทนไม่ได้หรือหากจะต้องทำให้เธอผิดหวัง

"โอเค ลูก นาที่เดียวนะ"

ลูมิกกีย่องลงบันไดมาเงิบ ๆ ซึ่งยากอย่างน่าประหลาดยามที่สวมรองเท้าส้นสูงกับเสื้อโค้ตถุนนอน ตุ๊กการอยุ่ด้านนอก ซ่อนอยู่ใกล้ประตูหน้าบ้าน "ยังไม่มา" เขาระชิบ

"หวังว่าพวกนั้นจะไม่สายนะ" ลูมิกกิพูด อุณหภูมิขณะนั้นประมาณติดลบ ยี่สิบแปดองศา หนาวมากสำหรับฤดูหนาว ถือเป็นสถิติสูงสุดของฤดูหนาวนี้เลย ชั้นเกล็ดน้ำแข็งบาง ๆ ปกคลุมไปทุกพื้นผิว ทั้งบ้าน ต้นไม้ หิน รถ เสื้อผ้า ผม แก้ม ความคิด

"เอลิซาสัญญาว่าจะทำให้พ่อเธอยุ่งจนกระทั่งฉันโทรไป" ตุ๊กกาบอก

จากนั้นพวกเขาก็เงิบและรอ ลูมิกกิสงสัยว่าทำไมตุ๊กกาไม่เล่นมุกตลกตลก เธอเกี่ยวกับชุดยัดยัด หรือกล่าวถึงข้อเสนอต่างๆ ที่เธอจะได้รับเมื่ออยู่ในงานเลี้ยงคืนนี้ แล้วเธอก็สังเกตเห็นความตึงเครียดที่گرامของเขา ตุ๊กกาเป็นกังวล หรืออาจจะกลัว น่าจะเป็นครั้งแรกในชีวิตเขาเลย

กาลครั้งหนึ่ง เด็กชายเรียนรู้ที่จะหวาดกลัว

แต่ลูมิกกิกลับรู้สึกสงบจนน่าประหลาดใจ บัดนี้เธอทำตามแผนที่วางไว้ ที่

เธอต้องทำก็แค่ใส่ใจสิ่งที่จะทำต่อไป

หนึ่งทุ่มห้าสิบแปดนาทีก่อนที่รถออตโด้สีดำเลี้ยวเข้ามาที่ถนนและหยุดตรงหน้าบ้าน ลูกกามองลูมิกก็เลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง เธอพยักหน้า เขาออกเดิน เขาเดินอย่างสบายๆ ไปยังรถสีดำนั้น และเมื่ออยู่นอกระยะสายตาของคนขับแล้ว เขาก็ซ่อนอยู่หลังรถอีกคันที่จอดไกลออกไปอีกหน่อยและเริ่มคลานกลับมายังรถออตโด้เมื่อมาถึงหลังรถ เขาก็หยุดและรอ

กาสแปร์เข้ามาในฉาก

เด็กหนุ่มเดินจากมุมถนนมาที่รถสีดำและเลี้ยวมาด้านหน้า คนขับไม่มีปฏิกิริยาใดๆ เขาหยิบกุญแจออกจากกระเป๋า ส่วนกาสแปร์ก็หยิบกุญแจขึ้นมาโบกอย่างอวดๆ แล้ววางลงบนฝากระโปรงรถอย่างยินดีและเดินต่อไป เสียงเหล็กครูดเหล็กสับแก้วหูดังเสียงดแทรกคืนฤดูหนาวที่ควรเจียบสงัด ที่แรกคนขับรถจ้องกาสแปร์ราวกับว่าไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น

กาสแปร์ยกนิ้วกลางขึ้นอย่างอารมณ์ดี

แล้วคนขับรถก็เหมือนมีชีวิตขึ้นมา เขาเข้าใจบางอย่างที่ไม่เข้าใจตอนแรกและลงมาจากรถ เมื่อเปี่ยมเบนความสนใจคนขับรถได้แล้ว ลูกกาก็เริ่มปฏิบัติการด้วยความเร็วแสง เปิดกระโปรงหลังออก กาสแปร์วิ่งหนีไปแล้ว หัวเราะอย่างบ้าคลั่งเมื่อคนขับรถวิ่งตามเขาไปโดยหันหลังมาถือกระดุมด้วยกุญแจรีโมตเพียงแวบเดียว ก่อนจะหันกลับปิ้งไล่กาสแปร์ ผู้ซึ่งวิ่งช้าลงเพื่อทิ้งระยะห่างให้ใกล้พอที่จะหลอกล่อคนขับรถ

ลูมิกก็อยู่ในรถเรียบร้อย ลูกกาช่วยให้เธอเข้าไปในกระโปรงหลังรถ โชคดีที่ไม่ใช่รถคันเล็กๆ แต่ลูมิกก็ก็ต้องจัดแจงให้ขาและแขนอยู่เป็นที่ที่เป็นทาง สุดท้ายเธอก็เอาปลายผ้าไหมเสียบไว้ตรงล็อกและยกนิ้วโป้งส่งสัญญาณให้ลูกกาว่าทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว

ลูกกาทำท่าทางเดียวกันตอบและปิดกระโปรงรถอย่างเบาเมื่อที่สุดท้ายที่เขาทำได้

เมื่อความมืดเข้าปกคลุม ลูมิกก็ต้องต่อสู้กับช่วงเวลาตื่นตระหนก เธออยู่ในที่แคบ ไม่สบายตัว และมีกลิ่นเหมือนน้ำมันรถ เธอหวังว่าการเดินทางครั้งนี้จะ

ไม่กินเวลานาน

ลูมิกกิได้ยินเสียงคนขับรถกลับมาและสภ มีเสียงดังบีบ ๆ และล็อกก็เปิดออก คนขับรถขึ้นมานั่งแล้วปิดประตูอย่างแรง

ลูมิกกิเอี้ยวตัวเพื่อดูว่าเธอสามารถหยิบโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋าถือใบเล็กได้หรือไม่ เกือบจะไม่ได้ เธอดูเวลาในโทรศัพท์ สองทุ่มห้านาที แสงไฟสีฟ้าเพียงครู่จากหน้าจอโทรศัพท์ทลายความมืดมืดไปและทำให้เธอรู้สึกดีขึ้น

จากนั้นเธอก็ได้ยินเสียงฝีเท้าก้าวออกมาจากบ้านเอลิซา ประตูรถเปิดออก

"ทำไมนานแบบนี้" คนขับรถถามเป็นภาษาอังกฤษด้วยความรำคาญ

"ขอโทษที่ เรื่องในครอบครัวนะ" ลูมิกกิได้ยินเสียงเตรโอะ ไวซ์เซเนนตอบเป็นภาษาอังกฤษเช่นกัน

"หมီးชาวไม่ชอบคนที่มาสาย"

"งั้นก็อย่าเสียเวลาอีกเลย"

อาเมน ลูมิกกิเห็นด้วยกับพ่อเอลิซา เธอไม่อยากอยู่ในนี้ ด้วยท่าทางแบบนี้ หากไม่จำเป็นอย่างยิ่งยวดจริงๆ

รถออกดีดิดเครื่อง

"ถนนนี้มีโจรนะ"

ลูมิกกิแทบจะไม่เข้าใจสิ่งที่คนขับพูด คำพูดเหล่านั้นทำให้เธอยิ้ม แต่เมื่อรถเริ่มเร่งความเร็วขึ้น อากาศเย็นเริ่มพัดผ่านเข้ามาทางช่องที่กระโปรงรถเป็นระลอก เธอจึงรู้สึกว่าเรื่องนี้จริงจังขึ้น

จะหันหลังกลับไม่ได้แล้ว

20

มืดสนิท ปราศจากแสง ไม่มีอะไรลอดผ่านไปได้ ไม่มีทางใดเลย

เธอจะไม่มีวันได้ออกไป เธอจะไม่มีอากาศหายใจ เธอจะตาย

เศษกรวดทั้งร่องรอยไว้บนหลังของเธอ เธอบีบก้อนกรวดในมือแน่นจน
รู้สึกถึงขอบคมๆ ของก้อนหินเล็กๆ เหล่านี้ แล้วจึงปล่อยให้มันหล่นลงมาตามนิ้ว

"ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้!" เธอกรีดร้อง

เธอร้องตะโกนเป็นลิบ เป็นร่อย เป็นพันครั้ง เธอทุบฝ่าถ้ง ยกเท้าเตะ กลิ้งตัว
เพื่อใช้หลังกระแทกให้มันเปิด ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย

พวกนั้นนั่งอยู่บนนั้น อาจนั่งห้อยขาและผลัดกันดูดอมยิ้ม ต้มดื่อกับรส
สตอว์เบอร์รี พวกนั้นไม่รีบ พวกนั้นมีอำนาจ

น้ำตาของลูมิกกิเหือดแห้งไปแล้ว เธอเริ่มตระหนก รู้สึกเหมือนว่าหาก
ออกไปข้างนอกไม่ได้ในทันทีทันใด เธอจะขาดใจตาย

เธอเริ่มส่งเสียงหวีดร้อง ดังเท่าที่จะทำได้ เธอคิดถึงเสียงร้องของนางนวล
ยามมันอาจจะเอยปากกว้าง เธอคือนางนวล เธอกรีดร้อง

ยิ่งเสียงดังเท่าไร เธอก็รู้สึกมีชีวิตมากขึ้น เธอกลายเป็นเสียงไปแล้ว
กลายเป็นหนึ่งเดียวกับเสียงนั้น เหมือนกับโน้ตเสียงสูงปรี๊ด โกรธเกรี้ยวจนหน้าแดง
ถึงจุดหนึ่งเธอก็รู้วามันไม่มีติดอีกต่อไป ฝ่าถ้งใส่กรวดเปิดออก เธอลุกขึ้น

นั่งและเข็ดน้ำตา เศษทรายและผงกรวดติดแก้ม

ไว้ริ้วแวของพวกนั้น

พวกนั้นรอโอกาสครั้งต่อไป รู้ดีเหมือนที่ลูมิกิรู้ว่าเดี๋ยวโอกาสนั้นจะมาถึง

ลูมิกิกินับหนึ่งถึงสิบช้า ๆ

ตอนนี้เธอจะตกใจไม่ได้ เธอไม่ใช่เด็กผู้หญิงคนนั้นอีกต่อไปแล้ว เธอเปลี่ยนไปแล้ว เธอได้เรียนรู้แล้ว เธอจะอยู่ในที่แคบนานเท่าใดก็ได้

ถึงตอนนี้ทุกอย่างเป็นไปตามที่ควรจะเป็น เกือบทุกอย่าง

จริงที่ว่าเธอมีแผลตรงสี่ข้างเพราะกระแทกกับกระโปรงรถตอนรถเลี้ยวหักศอก จริงที่ว่าจมูกเธอแสบไปหมดเพราะสูดกลิ่นน้ำมันรถเข้าไปตลอดเวลาที่ผ่านมา จริงที่ว่าเธอหนาวสั่นและชาตั้งแต่หัวจดเท้า แต่มันก็แค่ร้ายละเอียดเล็กลง น้อยๆ เท่านั้น

รถออกดีแล่นมาได้สามสิบห้านาทีแล้ว จากนั้นก็ช้าลงและหยุดในที่สุด เตะโห่ลงจากรถคนแรก และสักครู่คนขับก็ถือกรรแล้วตามออกไป

ลูมิกิกิพ และเมื่อทุกอย่างเงียบสงบ เธอก็คว้าผ้าไหมด้วยนิ้วมือทั้งข้างข้างข้าง ดึง และพยายามถีบกระโปรงรถให้เปิดออก ผ้าที่เสียบไว้ในล็อกควรทำให้ลิ้นของล็อกหลุดเพื่อที่เธอจะได้ออกมาได้

ไม่มีเสียงอะไรเผยไปกว่าเสียงผ้าขาดอีกแล้ว

อย่าตกใจ มีสติเอาไว้

เธอใช้นิ้วคลำตรงที่ผ้าขาด แต่ก็หาไม่เจอ นิ้วของเธอแทบไม่รู้สึกระไรแล้ว และถุงมือยาวที่เธอสวมก็ทำให้ยุ่งยากยิ่งขึ้นอีก ลูมิกิกิใช้ฟันกัดถุงมือข้างซ้ายแล้วดึงออก จากนั้นเธอก็เอานิ้วมียัดใส่ปากเพื่อทำให้ขอบอุ้งขึ้นจนกระทั่งเลือดเริ่มกลับมาไหลเวียนอีกครั้ง

ลองอีกครั้ง

นิ้วของเธอมุ่งงามอยู่แถวๆ ล็อกและเธอก็รู้สึกได้ว่าผ้ายังอยู่ ลูมิกิกิรู้ว่าปลายเล็บเปียกๆ จะกลับมาหนาวจนแข็งภายในไม่กี่วินาที

ใช่ อย่างนั้นละ ผ้าไหมยังเหลือและเธอพอจะจับมันได้ เธอคว้าผ้าไว้และ

ถีบกระโปรงรถออกอย่างแรงด้วยพลังขาของเธอ ดึงผ้าเข้าหาตัว ช้า ช้า ช้า และ
มันคง

ล็อกเปิดไม่ออก

ลูมิกิกักัดพันแน่น ทั้งถีบทั้งดึง เธอใช้แรงทั้งหมดที่มี

คลิก

ล็อกยอมแพ้ กระโปรงรถเปิดออก เธอแฉะมันไวนิดหน่อย พยายามหายใจ
ให้เป็นปกติ เธอฟังเสียง มีรถมาจอดข้างๆ เธอ ผู้คนข้างในลงจากรถ

"คุณน่าจะดูฝุ่นในรถบ้าง" เสียงผู้หญิง "ดูรองเท้าฉันสิ ที่จริงต้องเป็น
สีชมพูนะ"

"ก็คุณอยากเป็นเจ้าของหญิงนิทราเองนี่ ผมว่าแม่เลี้ยงใจร้ายก็เหมาะสมอยู่แล้ว
คุณจะได้สวมรองเท้าสีดำ" ผู้ชายตอบ

เสียงที่ทั้งคู่เถียงกันเบาลงเรื่อยๆ จนความเงียบบกลับเข้ามาอีกครั้ง

ลูมิกิกยกฝากระโปรงขึ้นอีกนิด และแอบดู เธออยู่ในที่จอดรถเล็กๆ โชคดีที่
รถอดีตีดำจอดตรงมุมที่มีเงาพอดี และอยู่หลังต้นไม้ด้วย ตอนนี้ไม่มีใครอยู่แถวนี้

ลูมิกิกิไม่ยอมเสียเวลา ถอดเสื้อคลุมถุงนอนออก สวมถุงมือ ปีนออกมาจาก
ท้ายรถ และค่อยๆ ปิดมัน เธอต้องทิ้งเสื้อคลุมไว้ คนขับรถคงสงสัยในวันรุ่งขึ้น
หรือวันไหนก็ตามที่เขามาเปิดกระโปรงหลังรถอีกครั้ง ลูมิกิกยมือจับผม ดูเหมือน
มันจะยังเป็นทรงอยู่อย่างมหัศจรรย์ เอลิซาไม่ได้โม้ตอนที่บอกว่าสเปรย์ฉีดผมของ
เธอนั้นเสกผมได้ทุกทรง

เธอหยิบตลับแป้งออกมาจากกระเป๋า สองกระຈก ตรวจสอบเครื่องสำอาง
ผ่านๆ เธอเช็ครอยลิปสติกออกจากมุมปากข้างหนึ่ง แล้วเธอก็พร้อม

ลูมิกิกิหันไปทางสถานที่จัดงาน

โบริส โชโคลอฟตรวจดูงานที่เขาสรรค์สร้างขึ้นแล้วพยักหน้า ราชีนี
หิมะหน้าตาเหมือนที่เธอควรจะเป็น ถ้าเห็นแบบนี้แล้วเดระโหะ ไวยะเนนยัง
ไม่หยุดสร้างปัญหา โบริสจะยอมกินน้ำแข็งทั้งเกลลอนในคราวเดียว

โบริสรู้สึกเศร้าอย่างอธิบายไม่ได้และพึงพอใจไปพร้อมกัน เหตุที่เขาพอใจ

นั้นชัดเจนอยู่แล้ว เขาโล่งใจเพราะได้ตกลงกับ หมีขาว แล้ว เขาก็จะไม่แค่นที่ วิโว ทามถูกยิง

ดูเหมือนว่าคนของหมีขาวไปเห็นวิโว ทามวิ่งถือปืนเป็นบ้าตอนกลางวัน แสงๆ ในสุสาน นั้นไม่ใช่สิ่งที่ควรทำ แสดงให้เห็นว่าเขาเริ่มเสียสติและเริ่มเอา ไม่อยู่แล้ว ไม่มีทางอื่นเหลือสำหรับคนขาดสติ หมีขาวและโบริสเห็นตรงกัน

ดังนั้นวิโวต้องถูกกำจัด ไม่ใช่เรื่องส่วนตัวอะไร

โบริสมองนาตาเลียยที่ดวงตาสีน้ำตาลเบิกโพลง ใบหน้าว่าวุ่น และประหลาดใจ

โอ้ นาตาเลีย เธอคิดจริงหรือว่าพี่ใหญ่โบริสจะไม่รู้เรื่องแผนหลบหนีของเธอ ไหนจะเรื่องเงินอีก นั้นเท่ากับการขโมย และรู้กันอยู่ว่าการขโมยมันผิด ถ้าเธอ ทำสิ่งที่ถูกต้อง ทุกอย่างคงไม่เป็นแบบนี้

นาตาเลีย นาตาเลีย

ราซินีหิมะ ริมฝีปากเย็นจนแข็ง

งานเริ่มแล้ว

กาสแปร์บ็อกไวถูกทุกอย่าง กำแพงหินสูงโอบล้อมอาคารขนาดใหญ่ บ้านสามชั้นจากยุคต้นศตวรรษที่สิบเก้าซึ่งน่าจะอยู่กลางป่า มีเพียงถนนแคบๆ เพียงสายเดียวจากป่าตรงเข้าสู่ตัวบ้าน

ลูมิกกิสงสัยว่าบ้านนี้จะอยู่บนแผนที่ใดๆ หรือไม่ มีสถานที่มากมายที่คนอยากเก็บเป็นความลับ และก็มีทางทำให้เป็นจริงได้

ลูมิกกิเริ่มเดินไปที่ประตูซึ่งมีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยคอยตรวจและถามคนที่เข้ามา ลูมิกกิพยายามเต็มที่เพื่อเล่นบทบาทของเธอ บทหญิงบริการ ชั้นสูง

เมื่อถึงตาลูมิกกิ เธอเดินผ่านเจ้าหน้าที่ไปอย่างมั่นใจ แต่ก็ข้าพื่อให้พวกเขาหยุดตรวจเธอ

"เดี๋ยวก สตีป/" ชายร่างใหญ่เท่าตู้เย็นกล่าว พูดซ้ำทั้งภาษาฟินแลนด์และภาษาอังกฤษ

หัวใจลูมิกกิดันแรงจนแทบหลุดออกมา เรื่องจะจบลงตรงนี้หรือ
"โทรศัพท์มือถือ เซลโฟน" เจ้าหน้าที่ส่งพลังงานยื่นมือออกมา

ลูมิกกิเบิกปาก ค้นโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋าถือ ยัดใส่มือยักษ์ที่แบหลา
ร่อยบุพลางทำปากยื่น น่าจะพอเดาได้ว่ายังมีของที่สำคัญกว่าโทรศัพท์เก่าๆ เย็นๆ
ที่เอลิซาไม่ค่อยได้ใช้แล้ว เจ้าหน้าที่ใส่โทรศัพท์ไว้ในถุง ซึ่งฟังจากเสียงแล้วใน
ถุงนั้นน่าจะมีหลายเครื่อง จากนั้นเขาก็หยิบกระเป๋าถือของลูมิกกิโดยไม่ขออนุญาต
ตรวจดูของในนั้น และส่งคืนให้ลูมิกกิพลางหัวเราะหึๆ

เขาส่งสัญญาณด้วยการผิงหัวเพียงเล็กน้อยให้ลูมิกกิผ่านไปได้ เธอ
พยายามสั่งให้ขโมยไม่สั่นจากทั้งความหนาวและความโล่งใจ เธอขีดหน้า การเดิน
บนทางฉาบน้ำแข็งโดยสวมรองเท้าส้นสูงถือเป็นการทรมานตัวเองแบบหนึ่ง แม้ว่า
ทางเดินจะมีกรวดโรยไว้รอบๆ ก็ตาม

ทีละก้าว ใจเย็นๆ

รอบๆ ตัวเธอมีด ลูมิกกิเดินตามทางสองสว่าง ทางรถเล่นเข้าตัวบ้านมี
แสงไฟส่องตลอดแนว ไฟเหล่านั้นส่องวูบวาบไม่หยุด สุดทางมีประตู ที่ประตูมี
พ่อบ้านตามแบบฉบับโบราณ ผมเรียบแปล้ สวมถุงมือสีขาวยื่นรออยู่ ภาษากาย
ที่แสดงออกบ่งบอกถึงความเป็นเลิศและการน้อมรับคำสั่งอย่างสุภาพชน ชาย
คนนั้นเปิดประตูให้ลูมิกกิพลางโค้งเล็กน้อย ลูมิกกิเดินเข้าไป

เธอทำสำเร็จแล้ว

เธอเข้ามาอยู่ในงานเลี้ยงของหมื่นขาวแล้วจริงๆ ทีนี้เธอก็ต้องสืบว่าพ่อเอลิซา
เข้าไปพัวพันกับเรื่องอะไร

21

โลกอื่น ความจริงแบบอื่น

แสงสีฟ้าแปรเปลี่ยนเป็นสีเขียวและเหลืองเพียงชั่วพริบตา สีส้มกลายเป็นสีทองนวล ส่วนเส้นสีม่วงค่อยๆ กลายเป็นสายแสงสีแดงเข้ม ม่วงไลแล็ก และชมพูบานเย็น ดนตรี เสียงร้องจากนางเงือก เสียงลมหายใจแห่งป่า เสียงแก้วคริสตัลกระทบกัน เสียงสะท้อนที่ถูกลึ้มกู่ก้องจากถ้ำลึก ดนตรีออร์เคสตราจากโถงของปราสาทราชวัง เสียงกระดิ่งกริ่งกริ่ง ล้วนพากันถาโถมท่วมตัว ดริงตราเราไว้จากด้านหลัง หายไปและกลับมาอีกครั้งเป็นระลอก

ดินแดนมหัศจรรย์

แสงไฟและระบบเสียงแปรเปลี่ยนให้แต่ละห้องกลายเป็นดินแดนจำเพาะได้อย่างชำนาญ จากป่ามืดมืดเต็มไปด้วยความลับมากมาย ลูมิกกิเดินมาถึงห้องโถงสีเงินประดับประดาด้วยมาลาคุหลาบทำจากดอกไม้จริง เธอเดินมาจนถึงอาณาจักรใต้ทะเลแล้ว เธอแอบดูกระท่อมไม้ซุงที่มีเก้าอี้ตัวเล็ก กลาง และใหญ่

ภาพลวงตาต่างๆ ทำให้เธอตกอยู่ในภวังค์จนเวลาผ่านไปหลายวินาทีก่อนที่เธอจะเริ่มรับรู้ถึงรายละเอียดในห้องต่างๆ ได้เต็มที่ ในห้องมีบริกรถือถาดทุกหนแห่ง แน่นนอนอยู่แล้วว่าแต่ละห้องต้องมีเครื่องดื่มจากจินตนาการตามเนื้อเรื่อง เครื่องดื่มบางอย่างเหมือนมีควันพวยพุ่ง บางอย่างก็เปลี่ยนสีจากม่วงที่ก้นแก้ว

ไล่มาเป็นสี่ฟ้าว่อนที่ขอบแก้ว บริกรบางคนแต่งกายเป็นตัวละครจากเทพนิยาย บางคนก็ทาสีทองทั่วตัวราวกับเป็นรูปปั้นมีชีวิต

แขกเหวี่ยงเดินไปมาระหว่างห้องนั้นห้องนี้ ถือเครื่องดื่มในมือ ท่ามกลางเสียงอึกทึก ลูมิกิกิได้ยินภาษาฟินแลนด์ อังกฤษ สวีเดน รัสเซีย และอาจมีมากกว่านี้ อีก เธอคล้ายจะได้ยินภาษาสเปนด้วยซ้ำแต่ไม่ค่อยแน่ใจนัก หญิงสาวส่วนใหญ่ก็เหมือนๆ กับเธอ ดูเด็กและแต่งตัวมาเต็มทีราวกับเป็นตุ๊กตา และดูเหมือนไม่รู้จักผู้ที่มาร่วมงานนี้ กาสแปร์พูดถูก เด็กสาวเหล่านี้ถูกจ้างมา แขกตัวจริงในงานส่วนมากคือชายวัยกลางคน บางคนแก่กว่าหรือเด็กกว่านั้นนิดหน่อย แต่ก็มีแขกที่มาเป็นคู่อยู่บ้าง ลูมิกิกิจำเจ้าหญิงนิทราสูงวัยและเจ้าชายของเธอได้ ทั้งสองน่าจะได้หลับพักผ่อนเพื่อความงามบ้าง ถ้าไม่ได้หลับเป็นร้อยๆ ปี อย่างน้อยสักหลายชั่วโมงก็น่าจะดี

แขกบางคนก็คุ่นหน้าคุ่นตาลูมิกิกิมาก เป็นนักการเมืองหรือเปล่า หรือนักธุรกิจ บอกยาก

ลูมิกิกิพยายามเชื่อมโยงภาพพื้นที่ทั้งหมดเข้าด้วยกันอย่างรวดเร็ว สองชั้นล่างใช้จัดงานเลี้ยง ชั้นสามให้ผู้คนหลบไป "พักผ่อน" ส่วนชั้นใต้ดินเป็นส่วนสำหรับพนักงาน หรืออย่างน้อยที่สุดก็เป็นพื้นที่ที่บริกรกลับเข้าไปพร้อมถาดเปล่าและกลับออกมาอีกครั้งด้วยถาดเต็มๆ

"หวังว่าจะไม่เป็นการรบกวนถ้าผมจะขอชวนดื่มแก้วนี้นะครับ"

ลูมิกิกิหันมาพบชายคนหนึ่งถือแก้วสองใบในมือ เขาพูดกับลูมิกิกิ ผมของเขาเริ่มจะขาวแล้วเล็กน้อย แต่คนส่วนใหญ่คงมองว่าเขายังหล่อ เขาผิวเข้ม ตาสีน้ำตาล และสวมสูทสั่งตัดชั้นเลิศ เธอมองปราดเดียวก็เห็นว่ากระดุมแขนเสื้อของเขา มียี่ห้อฮูโกโบสส์ติดอยู่อย่างจงใจ เขาคงใช้เงินเยอะเพื่อซื้อสูท แต่เลือกยี่ห้อค่อนข้างโบราณ แต่มันก็เหมาะสมกับภาพลักษณ์ดี หากว่ากันด้วยเรื่องอายุ เขาน่าจะแก่คร่าวๆ ของลูมิกิกิได้แล้ว

ชายคนนั้นโค้งให้ลูมิกิกิ ลูมิกิกิฝันความต้องการถอยหนีกลิ่นฉุนของซิการ์และอาฟเตอร์เชพ ซึ่งก็เป็นกลิ่นของฮูโกโบสส์อีก เห็นได้ชัดเจนว่าชายคนนี้ต้องการแสดงออกว่าตัวเขาเองนี่ละเป็นบอสถึงสามรอบ

"โชคไม่ดีที่มีแอปเปิลในนี้ะครับ" ชายคนนั้นกล่าวด้วยเสียงตำราวกับว่านี่คือความลับสุดยอดสักอย่าง "ผมเดาว่ามันคงเป็นยาพิษสำหรับคุณ สโนว์ไวต์" รอยยิ้มก็ระบายนบนหน้าเกรียมแดงของเขา เขาคงคิดว่าตัวเองฉลาดล้ำเป็นแน่

ลูมิกกิเลือกสรรสีหน้าของบทที่จะเล่น เธอเลือกรอยยิ้มหวาน แลดูโง่เงาๆ สอพลอน้อยๆ และอ่อนแอๆ

"คะ พวกเราแพ้แอปเปิล แต่คุณน่าจะหาอย่างอื่นที่แรงกว่านี้และหวานหน่อยๆ มาเพิ่มนะคะ เราจะได้คุยกันต่ออีกนิด"

"อะไรแรงๆ และอ่อนๆ สำหรับคืนอันหนาวเหน็บแบบนี้" ชายคนนั้นกล่าวพลางวางมือบนแขนเปลี่ยนเปล้าของลูมิกกิและลูบเบาๆ

มือนั้นเหนียวเหนอะหนะ ลูมิกกิพยายามกลั่นความรู้สึกรังเกียจสุดกลืนไว้ภายในใจเท่านั้น

"เหมือนใจฉันคิดเลยคะ"

"ความต้องการของคุณคือหน้าที่ของผม" เขากล่าว "อย่าไปไหนนะครับ"

"ฉันจะพยายามไม่หลงทางในป่านี้ หรือหลงไปเป็นทาสอยู่ในบ้านของชายร่างเล็กเจ็ดคนคะ"

ชายคนนั้นยิ้มกว้างขึ้นอีก

"และถ้ามีใครพยายามจะสวมคอร์เซตที่แน่นเกินไปให้คุณ ผมสัญญาว่าจะมาช่วยถอดให้" เขาพูดพลางขยิบตาให้เธอ

เอาละ เฒ่าหัวงูรู้จักนิทานกริมม์อยู่บ้าง แต่มันก็ไม่ช่วยให้เขาได้ใจลูมิกกิหรอก ไม่ได้นำไปสู่อะไรทำนองนั้นเลยด้วยซ้ำ ลูมิกกิมองจนหลังของชายคนนั้นลับตา แล้วจึงหลบขึ้นไปชั้นบน

เตระโหะ ไวทย์ชะเนนมองไปรอบๆ ไม่เห็นวิเววของนาตาเลียเลย หูกระต่ายของเขารัดแน่นรอบคอจนน่าอึดอัด เขาจึงคลายให้หลวมขึ้น

แขกบางคนทำให้เขาต้องเลิกคิ้ว เขาอยู่ที่นี้จริงหรือ เขาก็ด้วย ข้อมูลเหล่านี้เป็นข่าวทั้งบนหน้าหนังสือพิมพ์หัวสีระดับประเทศและนิตยสารกอสซิปได้

เลย เขามองนักการเมืองคนดังกล่าวถึงกับหุ้ทึงเกอร์เบลล์ผู้ซึ่งดูไม่ค่อยสะดวกใจนัก
 เตระโหระว่าไม่มีใครจะแพร่พรายเรื่องงานเลี้ยงนี้กับใครแม้เพียงคำเดียว
 เพราะคนของหมีขาวจะฆ่าพวกปากโป้ง ไม่เฉพาะพวกปากโป้งเท่านั้น ครอบครั
 ญาติ คนรัก และเพื่อนก็จะโดนล้างบางด้วย ทุกคนรู้ดีและไม่มีใครอยากยอมถูก
 เชือดเป็นไก่ให้ลิงดูหรอก

เขาเห็นหญิงสาวแต่งตัวเป็นสโนว์ไวต์ บางอย่างเกี่ยวกับหญิงสาวคนนั้นดู
 คั่นตา เอลิซามีชุดที่คล้ายกับชุดนี้มากหรือเปล่า คงเป็นแค่แบบที่กำลังได้รับ
 ความนิยมกระมัง และไม่ใช่ว่าแบบเฉพาะไม่เหมือนใครอย่างที่คนขายพยายาม
 โน้มน้าวให้เชื่อด้วย ถือเป็นหลักฐานอีกชิ้นว่าถึงแม้จะมีเงินถุงเงินถังก็อาจไม่ได้
 ทุกอย่างที่ต้องการ

แต่เงินก็ยังทำอะไรได้เยอะอยู่ ทำให้ชีวิตหมดเรื่องวุ่นวาย และนั่นเป็น
 สาเหตุที่เขามาอยู่ที่นี่

ขณะที่ห้องชั้นหนึ่งสวยงาม เป็นดินแดนต้องมนตร์แห่งเทพนิยาย
 ในจินตนาการ ห้องชั้นสองเต็มไปด้วยผ้าแพรจากเทพนิยายเรื่องเดียวกัน ต้นไม้
 แผ่กิ่งก้านออกมาคว่ำคนเดินผ่านไปผ่านมาราวกับเป็นมือจริง ๆ กองทัพไซเรนใช้
 ดนตรีขับกล่อมลวงให้ชายตกบ่อน้ำลึกไร้ที่สิ้นสุด การหลับใหลที่แม่แต่จุ่มพิต
 ของเจ้าชายก็ช่วยปลุกให้ตื่นไม่ได้

ห้องหนึ่งเต็มไปด้วยภาพลวงตาน่าหวาดกลัวของอীগาริโตร้อง ลูมิกกิ
 สดุดึงเสื้อและเกือบจะย่องตัวหลบหลังมือลวงตาที่พยายามจะคว้าผมเธอไว้

ในห้องมีบริการสองคนแต่งชุดสีดำ ถือถาดเงิน บนถาดมีเครื่องดื่มสีดำ
 บริการคุกกี้ช็อกโกแลตกับกัน ลูมิกกิอยากรู้ว่าพวกเขาพูดอะไรจึงเดินไปใกล้ ๆ ทำ
 เป็นว่าจะหยิบเครื่องดื่ม

"หมีขาวอยู่ไหนล่ะ" บริการคนหนึ่งถาม

"ไม่ได้ยินหรอกเธอว่าเขาจะไม่ออกมาจนกว่าจะเที่ยงคืน"

"เขาเธอ นึกว่า..."

บริการมองเพื่อนร่วมงานด้วยสายตาเตือนและยื่นถาดมาทางลูมิกกิเล็กน้อย

เธอหยิบแก้วช็อคมาหนึ่งใบ ยิ้ม และหันหลังกลับ

"หมီးชาวมีกฎเหล็กให้ทุกคนเรียกว่าเขา" บริกรคนหนึ่งกระซิบ

ลูมิกกิกระดกแก้วขึ้นเพียงพอให้เครื่องดื่มแตะปากของเธอและขบคิดถึงสิ่งที่เพิ่งได้ยิน เธอเหลือบมองนาฬิกาโบราณบนผนัง สามทุ่มสิบห้านาที เหลือเวลาอีกเกือบสามชั่วโมง

เรื่องที่สองคนนั้นคุยกันเป็นปริศนา ทำไมถึงจะไม่เรียกหมီးชาวว่า "เขา" ละแปลกจริง พอเที่ยงคืนคงจะได้รู้กันละ

จากลักษณะงานเลี้ยง พอจะเดาได้ว่าหมီးชาวเป็นคนประหลาด เขา -- จะเขาหรือไม่ใช่เขากันแน่ -- ใช้เงินปริมาณมหาศาลสร้างจากต่างๆ เพื่อคืนนี้คืนเดียว แต่พนันได้เลยว่าแขกที่มาคงจะไม่ดื่มด่ำกับบรรยากาศห้องที่ตกแต่งไว้อย่างอลังการ สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับพวกเขาคือเหล่าที่ไม่มีวันหมด และเด็กสาวสวยงามที่เกี่ยวข้องได้เต็มที่ หรืออาจยิ่งกว่านั้น

หมูสกปรกในสุทนต์

ราวกับว่าสุทนต์ราคาพันยูโรและนาฬิการาคาสองหมื่นยูโรจะทำให้ดูเป็นชนชั้นสูง ทำตัวอย่างไรก็ได้ตามใจชอบอย่างนั้นละ หากมีเงินก็ไม่ต้องอยู่ใต้กฎใด และหากไม่มีกฎ คุณก็เป็นราชาได้

อยู่ดีๆ ลูมิกกิก็รู้สึกปั่นป่วนในท้อง เธออยากกลับบ้าน เธออยากสลัดรองเท้าส้นสูงออกและสวมรองเท้าในบ้านสีดำที่ยายถักให้ เธออยากจะชงชาดื่มสักถ้วย แม้ว่าปกติแล้วเธอมองว่ามันเป็นเพียงน้ำอุ่นไร้ประโยชน์ ตอนนี้นั่นน่าจะทำให้รู้สึกผ่อนคลายและอุ่นใจ ทำให้เธอนึกถึงวอลล์เปเปอร์ลายดอกกุหลาบและมือนุ่มนวลของยายที่ถักเปียให้เธอ

ลูมิกกิเลียริมฝีปากอย่างระมัดระวัง รีดดกาใส่เซอเมอย่างที่เธอนึกไว้รสชาติแหลม เค็ม ช่วยให้เธารู้สึกดีขึ้นจากอาการคลื่นเหียน

จำไว้ว่าเธอไม่ได้อยู่ที่นี้ ตัวละครนี้ไม่ใช่เธอ คนอื่นต่างหากที่เดินไปเดินมาในห้องพวกนี้ สวมส้นสูงและชุดราตรีสีแดง ไม่มีใครมาแตะต้องตัวเธอได้

ลูมิกกียึดอกขึ้น เธอไม่ได้มาที่นี่เพื่อความสนุก เธอมีงานต้องทำ

22

นาตาเลียไม่หนาว เธอเสียชีวิตมาหนึ่งร้อยยี่สิบแปดชั่วโมงแล้ว หนึ่งร้อยกับอีกยี่สิบแปดชั่วโมงช่างเป็นเวลาสั้นเสียจนน่าขันหากเป็นช่วงเวลาที่ใครคนหนึ่งมีชีวิตอยู่ หากใครคนนั้นตายแล้วก็ยิ่งสั้นเข้าไปอีก นาตาเลียมีชีวิตอยู่ทั้งหมดยี่สิบปี สามเดือน กับอีกสองวัน แต่เธอจะตายไปอีกช่วงกาล หากเทียบกันแล้ว หนึ่งร้อยยี่สิบแปดชั่วโมงแทบจะไร้ซึ่งกาลเวลาเสียด้วยซ้ำ

หากนาตาเลียยังมีชีวิตอยู่ เธอจะอยากรย้อนกลับไปเมื่อครั้งที่โบริส โซโคลอฟ ติดต่อเธอครั้งแรกหรือไม่ นาตาเลียเจอเขาสองครั้งเมื่อยังคบกับแฟนตอนนั้นอยู่ เขาเป็นพ่อค้ายาชื่อดังมีตรี และเธอรู้ว่าโซโคลอฟเป็นขาใหญ่ในวงการ ไม่ได้เป็น ตัวการใหญ่แต่ก็ยังเป็นขาใหญ่อยู่ดี เขามีอำนาจ โซโคลอฟชวนนาตาเลียให้เข้าร่วมทีม เพราะเขาต้องการเด็กสาวหน้าตาดีที่สมองยังไม่ได้ถูกเหล่าหรือยาปั่นทำลาย และไปแล้ว

ถ้าเลือกได้เธอจะเลือกต่างไปหรือไม่ ถ้าเธอไม่ได้ตอบตกลงกับโซโคลอฟ ก็ไม่ต้องมาเหยียบพินแลนด์ ไม่ต้องเจอเตรโหะ ไวซ์เซนเน ไม่ต้องหอบเงินวิ่งหนี และไม่ต้องถูกระสุนเจาะท้อง เธอจะไม่ต่อนอนหนาวตายในอุณหภูมิลบสิบแปด องศา ดวงดาวว่างเปล่าจัดจ้องความมืดมิด และปากซีดจนเป็นสีน้ำเงินที่เผยอเล็กน้อย รวบรวมพร้อมจะกระชิบอะไรข้างหู

หากนาตาเลียร์รู้ก่อนว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง เธอคงปฏิเสธทุกอย่าง แต่ย้อนไปตอนนั้น เธอรู้อย่างเดียวว่าไม่อยากเลี้ยงลูกในห้องเช่าเหม็นราที่ผนังบางทะลวงกระดาษจนได้ยินเสียงเพื่อนบ้านทะเลาะกันดังลั่นเต็มหู ไหนยังจะเสียงคินดีด้วยกิจกรรมเข้าจังหวะดังลั่น เธอจึงตอบตกลง อาทิตย์นั้นเองโซโคลอฟก็จัดการให้เธอ แม่ และโอลกาน้อยมีที่พักพิงซึ่งสภาพดีขึ้น

หนึ่งปีผ่านไป นาตาเลียขายยาให้วัยรุ่นผู้ร่ำรวยและมั่งคั่งแห่งมอสโก ซึ่งเธอรู้สึกกว่าตัวเองก็เป็นหนึ่งในนั้นด้วย สาว สวย และรวย

ชีวิตน่าจะไปได้สวย ค่ำค่าที่จะมีชีวิตอยู่ แต่สิบเก้าปีที่ผ่านมา เธอได้เรียนรู้ว่าเมื่อใดก็ตามที่ทุกอย่างกำลังดำเนินไปได้ดี อะไรบางอย่างจะทำให้มันยุ่งเหยิง ตอนนั้นเธอจึงได้รับคำสั่งให้ย้ายไปอยู่ฟินแลนด์กับโซโคลอฟเพื่อทำธุรกิจที่นั่น เธอจินตนาการไว้ว่าจะลงเอยที่เฮลซิงกิซึ่งดูแลกิจการนาเวทนายอยู่แล้วตั้งแต่วินาทีที่เธอไปถึง ก่อนหน้านั้นโซโคลอฟใช้ชีวิตครึ่งหนึ่งอยู่ที่มอสโก และอีกครึ่งที่ตัมเปเร แต่ตอนนี้เขาย้ายมาอยู่ฟินแลนด์ถาวรแล้ว

เป็นคำสั่งจากหมีขาว โซโคลอฟบอก นั่นเป็นครั้งแรกที่เธอได้ยินชื่อหมีขาว จากนั้นเธอก็ได้รับเชิญไปงานเลี้ยงของหมีขาวและรับรู้วาทะบทของเธอนั้นเล็กน้อยจนน่าขัน เขาจะหาใครมาแทนเธอเมื่อใดก็ได้

นาตาเลียร์รู้สึกเหมือนมนุษย์ต่างดาวยามอยู่ที่ตัมเปเร เธอเดินก็ผิด แต่งตัวก็ผิด ที่ปิดหูขนสัตว์และรองเท้าส้นสูงของเธอดูเยอะเกินไป คนจ้องมองยามเธอเดินถนน ผู้ชายพยายามเสนอเงินให้เธอ แต่ไม่ได้เพื่อชื้อยา แต่เพื่อมีอะไรด้วย หลายครั้งนาตาเลียร์คิดด้วยความขมขื่นว่าวิธีเดียวที่จะไม่โดดเด่นจากคนพื้นถิ่นที่นี่คือสวมชุดหมีสำหรับฤดูหนาว ชุดกีฬาในฤดูใบไม้ร่วงกับใบไม้ผลิ และใช้เวลาฤดูร้อนนั่งอยู่ที่จัตุรัสตัมเมลา สวมหมวกเบสบอลและรองเท้าครีโอลส์ของปลอม ขณะกินไส้กรอกเลือด

เธอไม่รู้จักใครในเมืองนอกจากโซโคลอฟและลิวัลล์ชาวเอสโตเนียของเขา ช่วงแรกเธอโทรกลับบ้านทุกคืนเพื่อฟังเสียงโอลกาน้อยและร้องไห้จนหลับไป

บางครั้งเธอมองวัยรุ่นมัธยมชาวฟินแลนด์ซึ่งดูเหมือนเด็กน้อยในสายตาเธอ แม้ว่าตัวเธอเองก็อายุมากกว่าพวกนั้นแค่เกือบปี เธอสงสัยว่าจะรู้สึกอย่างไร

ถ้าได้ใช้ชีวิตเหมือนพวกนั้น ได้ไปนั่งในร้านกาแฟหลังเลิกเรียนเพื่อเถียงกันว่า สิ่งที่ได้กินห่มสุดหล่อพูดหมายความว่าเขาชอบพวกเธอหรือเปล่า หรือควรจะออกข้อสอบอะไรในวิชาประวัติศาสตร์ ได้พิจารณาอย่างถี่ถ้วนถึงทางเลือกต่างๆ ก่อนเข้าเรียนมหาวิทยาลัย หรือจะหยุดสักหนึ่งปีก่อนเข้าเรียนดี ได้ฝันถึงการย้ายออกไปอยู่เอง ซื้อจานชามของตัวเอง ปูเตียงด้วยผ้าปูฟีนเลย์สีล้นเลอค่าที่ตายายซื้อให้เป็นของขวัญวันเรียนจบมัธยม ได้ตกอยู่ในวิกฤตแห่งตัวตนยามไม่ว่าได้ขึ้นอยากรจะทำอะไรกันแน่

จากนั้นนาตาลีก็เจอเตรโหะ ผู้ซึ่งต่างจากไซโคลอฟและพวกเอสโตเนียอย่างสิ้นเชิง แม้ว่าไซโคลอฟจะบอกว่าเขาก็เป็น "พวกเรคนหนึ่ง" เขาเป็นตำรวจปราบปรามยาเสพติดผู้ซึ่งมาจรมอยู่กับธุรกิจนี้ เป็นหนอนบ่อนไส้

เตรโหะและมือหยาบๆ ของเขา นาตาลีมีใจให้เขาตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกัน เขาขี้อายมาก อ่อนหวานมาก และไม่คอยแน่ใจว่าจะคุยกับเธอยังไง หรือจะแตะต้องตัวเธอได้ไหม เขาต่างจากแฟนคนก่อนๆ หรือผู้ชายคนอื่นๆ ที่พอมารู้จักก็จะปั่นให้เธอมีรูปร่างอย่างใจ บิดงอให้เธอทำท่าทางอย่างหุ่นโชว์

ใช้ความรักหรือเปล่านะ อย่างน้อยก็รู้สึกเหมือนความรักละ นาตาลีรู้สึกปลอดภัยยามที่อยู่กับเขา เเตรโหะเล่าเรื่องที่บ้าน เรื่องครอบครัว เรื่องชีวิตธรรมดา นาตาลีจึงรู้แล้วว่าเธอก็ต้องการชีวิตแบบนั้นเช่นกัน ไม่ใช่ชีวิตลับๆ ความหวาดกลัว และเนื้อเยื่อในจมูกสุดบอบบางกับรอยเข็มที่ขาหนีบ เขาสัญญาว่าจะจัดการเรื่องต่างๆ ให้นาตาลี เขาจะช่วยเธอออกมา เธอเชื่อเขามาเป็นเวลานานมาก แต่ก็ไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น เขาให้สัญญาลมๆ แล้งๆ เหมือนชายคนอื่นๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตเธอ

สัญญาแปรเปลี่ยนเป็นคำโกหกวินาที่ที่มันออกมาจากปากนั้นแหละ

ตอนนี้นาตาลีน่าจะเรียนรู้ได้แล้วว่าไม่ควรไว้วางใจใครนอกจากตัวเอง เธอต้องตัดสินใจด้วยตัวเอง และยอมรับผลที่ตามมา

นั่นคือสาเหตุที่เธอขอเงินสามหมื่นยูโรซึ่งควรจะเป็นของเตรโหะมาจากบ้านไซโคลอฟและหายตัวไป เธอวางแผนไว้แล้ว เธอจะขโมยกุญแจสำรองของไซโคลอฟโดยที่เขาไม่ทันเห็น เธอจะจัดการหาที่ซ่อนนอกเมือง ทุกๆ อย่างควร

เป็นไปอย่างง่ายดาย วันอาทิตย์โซโคลอฟและพวกเอสโตเนียควรจะอยู่นอกบ้าน
ทั้งวัน แต่พวกนั้นกลับเข้าบ้านมาเร็ว นั่นเป็นเหตุให้ตอนนี้บาดเจ็บ สมิร์โนวา
นอนตายเปลือยเปล่าอยู่ในความมืด

เธอยอมรับผลจากการกระทำของเธอ ผลที่หนักหนาสาหัสเกินกว่าที่เธอ
จะคาดถึง

ชีวิตของนาตาเลียเป็นเรื่องราวของการตัดสินใจพลาดซ้ำแล้วซ้ำเล่าอย่าง
หลีกเลี่ยงไม่ได้ การตัดสินใจผิดพลาดสำหรับเธอนั้นดูเหมือนถูกต้อง จัดวางมา
บนจานสีทองกลืนกลาย แต่เธอกลับไม่เคยมองได้ถนัดหรือมองคนที่กำลังถือถาด
เพื่อเห็นว่าภายใต้หิมะขาวมีหยดเลือดกระจายอยู่

นั่นคือสาเหตุที่นาตาเลีย สมิร์โนวานอนโดดเดี่ยวท่ามกลางความหนาวเย็น
โดยปราศจากความรู้สึกหนาวเหน็บ

อย่างที่เธอนอนแผ่มาแล้วเป็นเวลานาน รอยยี่สิบแปดชั่วโมง

แต่แม้ในความตาย เธอก็ยังไม่พบความสงบ โบริส โซโคลอฟยังมึนงงให้
เธอทำอีกงานหนึ่ง

23

ลูมิกกิรีบวิ่งลงไปยังชั้นใต้ดิน เธอเหลือบมองข้างหลังเพื่อดูว่ายังมี
ผู้ชายตามเธอมาอยู่หรือไม่ ไม่มี โชคดีไป เธอสลัดเขาได้สำเร็จ

ขณะที่เธอกำลังชิมอาหารเลิศรสต่างๆ ที่โต๊ะบุฟเฟต์อยู่ ชายผู้พยายามเกี่ยว
เธอก่อนหน้านี้ก็เข้ามาหาทางด้านหลังโดยที่เธอไม่ทันตั้งตัว และขอคำอธิบายเรื่อง
ที่เธอหายตัวไป

"บางครั้งผู้หญิงก็เข้าใจยากแบบนี้แหละค่ะ" เธอตอบอย่างมีจรรยาบรรณ

ชายคนนั้นเสนอให้ขึ้นไปข้างบนด้วยกันเพื่อสำรวจจรรยาบรรณของเธอให้
ใกล้ชิดขึ้นอีกนิด ลูมิกกิชอบกินก่อน แต่เขาตอบกลับด้วยการจับสะโพกเธอและ
กล่าวว่าคงน่าเสียดายที่เธอชอบบางแสนน่ารักจะต้องถูกความตะกละทำลายไป
ลูมิกกิตอบไปว่าเธอไม่ได้กินอะไรทั้งวันและเขาคงไม่อยากให้เธอต้องเป็นลม ชาย
คนนั้นหัวเราะร่วน

"ถ้าเครื่องติดแล้วเธอคงเหมือนแมวป่าดีๆ ตัวหนึ่ง"

ใช้สิ ฉันจะควักลูกตาแกออกมา ลูมิกกิคิด แต่ก็ตอบด้วยการร้องเหมียว
แบบแมวน้อยแทน เธอหลอกเขาโดยการให้ถือจานไว้และบอกเขาว่าเธอจะไปเติม
แป้งที่जूक เขายืนมองอยู่ตรงนั้นอย่างพึงพอใจ คงกำลังนึกว่าตนมีสิ่งล้ำค่าประกัน
ที่ทำให้ลูมิกกิหนีไปไหนไม่ได้ *โง่บรรม*

ลูมิกกิมองไปรอบๆ ชั้นใต้ดิน ตรงหน้าเธอเป็นครัวใหญ่ซึ่งหากตัดลิ้นกันด้วยเสียงแล้ว พ่อครัวคงกำลังทำงานกันอย่างเต็มที่เพื่อเตรียมอาหารอร่อยๆ งานแล้วงานเล่า เธอได้ยินเสียงของทอดในกระทะ เสียงมีดสับอาหารบนเขียง และเสียงตะโกนสั่งข้ามจานอาหาร บริการเดินเรียงรายเข้าออกผ่านบานประตูที่แกว่งไปมาไม่หยุด ทุกคนถือถาด ซาม และจานเสิร์ฟอาหารไปใหญ่ ลูมิกกิแอบอยู่ตรงมุมสลัวของห้องอย่างเงียบๆ ดูอาหารเรียงรายกันออกมาเป็นสาย

เธอเห็นพ่อเอลิซาเพียงครู่ แต่เขาก็หายไปเมื่อเธอพยายามจะสะกดรอย

ทันใดนั้น รวากับเป็นไปตามบท เธอได้ยินเสียงเตะโหะ ไว้ชะเนนจากโถงใกล้ๆ เขาพูดภาษาอังกฤษกับใครบางคน เสียงของอีกคนคุ้นหูมากเช่นกัน แต่ลูมิกกีนึกไม่ออกว่าเป็นเสียงใคร

เสียงเหล่านั้นใกล้เธอเข้ามา แล้วเธอก็หนีออก เธอได้ยินเสียงชายอีกคนตอนที่ถูกล่อล่ในป่า พวกคริสต์

ลูมิกกิดคิดครุ่นหนึ่ง เธอควรอยู่กับที่และสร้างทำเป็นหลงทางหรือสงสัยว่าทำไมเธอถึงมาอยู่ที่ห้องใต้ดินนี้ดีไหม แม้ชายทั้งสองจำเธอไม่ได้ แต่ก็ทำให้เธอเป็นจุดสนใจ เธออยู่มืดที่และมองเห็นได้ง่ายเกินไป ซึ่งไม่ดีแน่สำหรับสิ่งที่เธอกำลังทำอยู่

ลูมิกกิลองเปิดประตูที่ใกล้ที่สุดดู มันเปิดได้ เธอค่อยๆ หลบเข้าไปข้างในอย่างระวัง แต่ไม่มีใครอยู่ในนั้น เธอเห็นเพียงตู้แช่แข็งขนาดใหญ่แบบฝาที่บหลายตู้ตั้งอยู่ และลังเหล้าพลาสติกตั้งเรียงกัน สงสัยเป็นห้องเก็บของสำรอง เธอหลบเข้าไปข้างใน รอให้ไว้ชะเนนกับพวกคริสต์ผ่านประตูไป

พวกนั้นไม่ได้ผ่านไป แต่กลับหยุดอยู่ตรงนั้น

"ฉันมีอะไรให้คุณ" ลูมิกกิได้ยินชายชาวคริสต์พูดเป็นภาษาอังกฤษ

เธอมองดูรอบๆ ไม่มีประตูหลัง ไม่มีที่ซ่อน ไม่มีที่ไป และไม่มีทางออก ไม่มีที่ไปนอกจากตู้แช่แข็ง

เธอเปิดฝาตู้แช่ที่ใกล้ที่สุดออกและแอบดูข้างใน หายใจขัด และรีบปิดฝา

อาเจียนจุกถึงคอหอย แขนและขาเธอสั่น เธอจะเสียเวลายืนคิดถึงสิ่งที่เพิ่งเห็นไม่ได้ งานเลี้ยงเต็มไปด้วยของประกอบจากหน้าต่างน่ากลัว แต่สิ่งที่อยู่ใน

ดูเช่นนั้นเป็นของจริงแน่นอน ลูมิกกิเหลือบดูในตู้แช่อีกตู้และถอนใจด้วยความโล่งอก มีแต่ถุงใส่ถั่วแช่แข็งสองสามถุงอยู่ชั้นล่าง เธอรีบดึงปลั๊กตู้แช่ออก แต่มันก็ช่วยอะไรไม่ได้มาก กระนั้นเธอก็จะไม่สูญเสียความอบอุ่นของร่างกายทั้งหมดในทันทีขณะที่ตู้แช่จะแช่แข็งได้ก็ช่วยร่นหนักหาลีบหาก็โลกร้อนที่มีอุณหภูมิร่างกายสามสิบหกจุดสามองศาให้เหลือเพียงสิบแปดองศา

ลูมิกกิเห็นประตูเคลื่อนไหว

เธอป็นเข้าไปในตู้แช่ ห่อตัวให้อยู่ในท่าทางที่สบายที่สุด เธอจัดแจงท่าทางสำเร็จจนได้และปิดฝาลงอย่างเบามือ พอดีกับที่ชายทั้งหลายก้าวเข้ามาในห้อง ความหนาวเย็นกัดกินผิวเปลือยเปล่าของเธอในทันที แม้อยู่ภายในอาคาร เธอก็ดูเหมือนอากาศติดลบไม่แพ้ ฤดูหนาวนี้ถูกสาป

เตรโหะ ไวย์ชะเนนทนไม่ไหวแล้ว ตอนนี้เขาไม่มีแรงจะเล่นเกมของโบริส เขาแค่อยากได้เวลาคิดหากลยุทธ์ไว้นับว่ามีความสุขว่าเขาควรได้รับค่าชดเชยบ้าง ลึกกันว่าไม่เคยมีใครแบล็กเมล์หรือขู่หมิ่นเขาได้ ไม่เคยมีใครทำสำเร็จ แม้ว่าหลายคนจะพยายามแล้ว

เขาต้องพยายามเจรจาต่อรอง

"นาตาเลียอยู่ไหน" เเตรโหะถาม ยังพูดเป็นภาษาอังกฤษ

โบริส โซโคลอฟแยกเขี้ยวยิงฟัน จากสีหน้า เขาน่าจะกำลังยิ้มอยู่

"นี่ละที่ฉันอยากจะให้นายดู" โซโคลอฟตอบ "ราชินีหิมะของคุณอยู่ที่นี้"

ไวย์ชะเนนมองอย่างประหลาดใจขณะที่โซโคลอฟเปิดฝาดูแช่ที่ใกล้ที่สุดออก

ลูมิกกิได้ยินเสียงโอดอ่ำที่พ่อเอลิซาทำ และเธอก็รู้เลยว่าเขาเห็นอะไร ภาพนั้นน่าจะประทับอยู่ในใจของเขาไปตลอดกาล ภาพแห่งฝันร้าย

ผู้หญิงในตู้แช่แข็ง เปลือยเปล่า และตาย

ตาเบิกกว้าง หน้าซีดเขียว รอยเลือดสีเข้มแห่งกรงรอบปาก และรูใหญ่หนึ่งรูที่ท้อง

"แก...แกทำอะไรนาตาเลีย" ลูมิกกิได้ยินพ่อเอลิซาถามเสียงสั่นเครือ

"คิดว่าตำรวจน่าจะเคยเห็นศพคนมาก่อนนะ"

"แต่...ทำไมล่ะ"

"นายจะบอกว่าไม่รู้เรื่องจริง ๆ เหรอ นาดาเลียพยายามจะขโมยเงินหนีไป
เงินของแก เงินของเรา พวกเราหยุดเธอไว้ นายน่าจะพอเดาได้ตอนที่ได้รับเงิน
เปื้อนเลือดนะ"

"แกพูดถึงเงินอะไรอยู่ได้"

"ส่วนแบ่งของนาย"

"โธ่โวย ก็บอกแล้วไงว่าไม่เคยได้รับเงินเลย"

"นั่นเป็นปัญหาของนาย ไม่ใช่ของพวกเรา เราส่งเงินให้วันที่ยี่สิบแปดกุมภาพันธ์
ตามที่ตกลงไว้ สามครั้งต่อปีตามวันที่นายร้องขอมา เราคิดว่านายจะซาบซึ้งใน
บริการที่ดีของเรา"

"นี่มัน...น่าขยะแขยง"

"นี่คือความจริง เราจะให้นาดาเลียหนีไปพร้อมเงินไม่ได้ เสียเงินสามหมื่น
ยูโรอาจไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แต่ความเป็นไปได้ที่เธอจะปูดเรื่องของเราเป็นเรื่องใหญ่"

"ฉันไม่...ไม่..."

พ่อเอเลียพยายามหาคำพูด

"ฉันไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้หรือพวกแกอีก ไม่อีกแล้ว ชัดเจนนะ นี่
ไม่ควรจะเกิดขึ้น ไม่ควรมีใครต้องตาย"

"โอ้ แต่ก็มีคนตายนะ นาดาเลียเป็นคนแรก และวีโว้ก็เป็นคนถัดไป"

"วีโว้ ทามเฮอร์"

"คนของหมีขาวจัดการเขา ก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร บางทีเรื่องแบบนี้ก็เกิดขึ้น
บ้าง นายก็ควรทำตัวเป็นมืออาชีพด้วยนะในเรื่องนี้ มันต้องมีการสูญเสียกันบ้าง
ของที่จะส่งหายไป เงินถูกขโมย คนตาย เป็นส่วนหนึ่งของธุรกิจนี้"

"ทำตัวเป็นมืออาชีพเหรือ มืออาชีพเนี่ยนะ ไ้อ์เลว แกฆ่าผู้หญิงนะ!"

ลูมิกก็ได้ยินเสียงเตะระโหะแตกพรวด เขากำลังจะคลุ้มคลั่ง

ลูมิกก็รู้สึกได้เลยว่านิ้วมือกำลังชา นิ้วเท้าเธอขาไปแล้ว โชคดีที่เธอยังมี
อากาศอยู่มากในตู้แช่แข็ง จนถึงตอนนี้

"ฉันแค่ไล่พนักงานที่ไวใจไม่ได้ออก และบอกอะไรให้ชะง่อนๆ คิดอีกที ก่อนที่จะพูดอะไรออกมา แค่นี้ฉันเอ๋ยปากคำเดียว นายก็จะไปอยู่ในนั้น ช่างๆ นิ่งสนิทของนาย แหม ฉันอาจจะเป็นคนจับนายยัดใส่ในนั้นเองเลยด้วยซ้ำ"

ไวชะง่อนหัวเราะ แต่ก็ยังเป็นเสียงหัวเราะที่เกือบจะสิ้นหวัง

"แต่แกต้องการฉัน แกต้องการฉันมาเป็นสิบปีแล้ว"

"ระบบของเราทำงานได้ดีทีเดียว นายให้ข้อมูลกับเราและเราก็ทำสิ่งที่เหมาะสมตอบแทน ธุรกิจค้าขายไปได้สวย และสถิติยาเสพติดของหน่วยงานนายก็ไม่เคยดีเท่านี้ มีแต่ได้กับได้ นายควรขอบคุณฉันสำหรับการเลื่อนขั้นนะ แต่ฟังฉันให้ดีไวชะง่อน ฉันไม่ต้องการนาย สำหรับฉัน นายเป็นแค่เมล็ดตัวเล็กๆ ฉันจะหาสายข่าวคนใหม่เมื่อไหร่ก็ได้ตามต้องการ"

"ได้ยืนแบบนี้ก็ดีแล้ว เพราะฉันไม่เอาแล้ว"

"ฉันจะเป็นคนบอกเองว่านายเลิกได้เมื่อไหร่"

"ไม่ โบริส มันต้องไม่เป็นแบบนี้ สิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นคือฉันจะไม่ทำแล้ว และแกก็ทำอะไรเรื่องนี้ไม่ได้"

ลูมิก็ฟังความเงิบระหว่างชายทั้งสองที่อึดอัดขึ้นเรื่อยๆ

"อืม" โซโคลอฟพูดในที่สุด "ถ้านายจะเลิก ฉันจะแน่ใจได้อย่างไรว่านายจะไม่ปากโป้ง"

"แกแค่ต้องเชื่อใจฉัน"

"ไม่ ฉันจะบอกนายนะว่าต้องทำยังไง ฉันจะเชื่อใจนายได้เพราะถ้านายแพร่พรายแม้เพียงคำเดียว ลูกสาวแสนสวยของนายก็จะมาอยู่ในตู้แช่แบบนาตาเลียไง"

"โอ้แล้ว"

ลูมิก็ได้ยินเสียงต่อสู้อย่างเมื่อพ่อเอลิซาพยายามจะทำร้ายโซโคลอฟ อีกครู่ก็มีเสียงโอดโอยและความเงิบตามมา

"ฉันไม่ได้พูดเกินจริงตอนที่บอกว่าฉันจัดการแกเองได้หากฉันต้องการ"

เสียงโซโคลอฟเหมือนหายใจไม่ทัน

"โอเค โอเค เข้าใจแล้ว เอาไว้นั้นออกไปสิ ฉันขอโทษ ฉันสติหลุดไปหน่อย"

"จำไว้ ลูกสาวแกในตู้แช่แข็ง จำภาพนั้นให้ติดตาตรึงใจนะถ้าแกเริ่มคิดจะ

ทำอะไร้งๆ ฉันจะทำให้ภาพนั้นเป็นจริงจนหัวแถมุน แกก็รู้ว่าฉันไม่เคยผิดคำพูด"

จากนั้นลูมิกก็ได้ยินเสียงเปิดประตูและสองคนนั้นก็ออกไป

ไม่นานนัก ความเย็นเริ่มทำให้เธอรู้สึกขา ผิวหนังส่วนที่สัมผัสผนังตู้แช่แข็ง รู้สึกเหมือนโดนน้ำแข็งกัด ลูมิกยกแขนขึ้นเพื่อจะเปิดฝาดูแช่แข็ง

จากนั้นประตูก็เปิดอีกครั้ง มีเสียงฝีเท้าสองคู่ และเสียงพูดคุยอย่างจริงจัง เป็นภาษาฟินแลนด์

"ไม่เข้าใจเลยว่าเหล่าจะหมดเร็วแบบนี้ได้ไง พวกนั้นชดกันเป็นน้ำเลย"

"ซินเสียเถอะ นี่แค่เริ่มเอง รอดูหลังเที่ยงคืนดีกว่าว่าจะเป็นอย่างไง"

บริกร ลูมิกก็อนุমানอย่างรวดเร็ว

"ตอนนี้เราต้องการอะไรมากที่สุดนะ"

"แซมเปญ ส่วนใหญ่พวกนั้นจะดื่มแซมเปญช่วงแรก แล้วก็เริ่มขอไวน์ขาว และแดงในปริมาณพอๆ กัน บางทีอาจจะขอไวน์แดงมากกว่าถ้ามันหนาวอย่างนี้ หลังเที่ยงคืนจะเริ่มเป็นของหนักอย่างวิสกีและอะไรทำนองนั้น รัมก็เยอะจนน่าตกใจเหมือนกัน ร็อดกาด้วย บางคนก็ดื่มแบบเดิมๆ ตลอดเวลา แต่ส่วนใหญ่จะเปลี่ยนไปมาหลากหลาย"

หยาบแซมเปญแล้วก็ออกไปจากที่นี่เสียที ลูมิกก็ตะโกนทักอยู่ในหัวของเธอ ไปคุยกันที่อื่นไป

"ดีจริง มีคนกองลังไวน์แดงไว้บนลังแซมเปญอีกแล้ว ฉันว่าฉันสั่งชัดแล้วนะว่าให้เอาแซมเปญไว้ข้างบน ไวน์แดงไว้ข้างล่าง อย่างที่ฉันพูดนั่นแหละ พวกนั้นจะเริ่มดื่มไวน์แดงดีกว่านี้"

"ทำเป็นเรื่องใหญ่ไปได้ ไม่เอา่น่า ก็แค่ยกออกไปให้พ้นทาง"

"มันเป็นเรื่องใหญ่สำหรับฉัน งานจะเพิ่มขึ้นถ้าคนไม่สามารถทำตามคำสั่งง่ายๆ ได้ ฟังนะ นายไม่รู้หรือว่าจะเจอความวุ่นวายแบบไหนเมื่อทุกอย่างจบ ความโกลาหลชัดๆ ถึงเราจะเก็บกวาดเครื่องดื่มด้วยสองมือแล้วก็ยังเร็วไม่พอ จะดีกว่าถ้าลงมาหาปรับดีข้างล่างนี่ตอนที่ระบบเลอะเทอะไปหมด"

"โอเค เข้าใจแล้ว ทำงานกันเถอะ"

ลูมิกก็ขอบคุณอยู่เงียบๆ ในใจวินาทีที่ได้ยินบริกรคนที่สองเริ่มเลื่อนลัง เสียง

ขวิดกระทบกันดังกริ้งๆ

"อย่าวางบนพื้น มันจะขวางทางด้วย ไว้บนตู้แช่แข็งเถอะ"

"ไม่มีอะไรสำคัญในนั้นใช่ไหม มีอะไรที่เราต้องใช้เร็วๆ นี้มัย จะแย่มากถ้าเราต้องยกถังพวกนี้ไปมาในห้อง มันหนักเป็นต้นเลยนะ"

"ไม่มีอะไรหรอก มีแต่ผักแช่แข็งเก่าๆ ไม่ก็ถุง ฉันทิ้งตู้เมื่อชั่วโมงที่แล้ว"

"บางทีฉันน่าจะดูอีกที"

ลูมิก็ไต่บันไดขึ้นบริเวณคนหนึ่งจับมือจับของตู้แช่แข็ง

อย่าเปิดนะ อย่า อย่า อย่า

แล้วก็มียางอย่างกระแทกตู้แช่แข็งดังปัง

"บ้าไปแล้วหรอ นายเกือบจะทับนิ้วฉันหักแล้วนะ"

"ใช่ แต่ก็ไม่โดนนี่ จะช่วยไหม หรือจะให้ฉันทำทุกอย่างเอง"

"ใจเย็นนะ"

มีเสียงดังปังอีกครั้งบนตู้แช่ และครั้งที่สาม และครั้งที่สี่ มีแสงไฟแดงทั้งหมด
สี่ครั้ง

"เออละ กระโดดไปคว้าแฮมเปอญได้แล้ว"

เสียงแฮมเปอญกระทบกันยามที่บริกรแต่ละคนยกถัง พวกเขาก้าวเท้ากลับ
ไปที่ประตู

"เฮ้ย รอดเดียว" บริกรคนหนึ่งพูดและหันหลังมา เสียงฝีเท้าเข้าใกล้ตู้แช่แข็ง
อีกครั้ง มีเสียงคลิกและคอมเพรสเซอร์ของตู้แช่แข็งก็กลับมาดังราวกับมีชีวิต
อีกครั้ง

"คงมีคนปิดโดยไม่ตั้งใจนะ ต้องแช่เย็นทุกอย่างถึงจะมีแค่ตู้แช่แข็งไม่กี่ถุง
ก็ตาม นายไม่มีวันรู้หรอก อาจมีใครอยากจะแช่แข็งกางมูสสักครั้งตัวขึ้นมากก็ได้"

มีเสียงฝีเท้าก้าวไปที่ประตูอีกครั้ง ประตูเปิดและปิด ลูมิก็อยู่คนเดียวใน
ห้องเก็บของ

อยู่คนเดียว หากไม่นับรวมร่างไร้ชีวิตของผู้หญิงชื่อนาตาเลียซึ่งนอนอยู่ใน
ตู้แช่แข็งติดกัน

อีกไม่นานอาจจะกลายเป็นร่างไร้ชีวิตสองร่าง

24

"เอาน่า อย่างน้อยก็ลองดู นายต้องยิงที่หัวก่อนที่มันจะเห็นนาย เราเสียแต่มีไปเท่าไรแล้วเนี่ย"

"ฆ่าฉันเถอะ ฉันพยายามสุดพลังแล้วนะ เลิกดำฉันได้แล้ว ไม่มีสมาธิเลย"

"ตอนนี้! เอาเลย! ยิง! โธ่เอ๊ย! ยิงสิ!"

"สุดยอด! มันสมองกระจาย งานขึ้นเทพเลย"

"ดีมาก! แบบนี้แหละที่ฉันพูดถึง"

เอลิซาปวดหัวตุ๊บๆ ที่ขมับและท้ายทอย เธอนั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ จ้อง จดสีแดงที่ไม่เคลื่อนไหวเลยมาหลายชั่วโมงแล้ว น่าจะเป็นเรื่องดีสิ หมายความว่า ลูมิกก็ได้เข้าไปข้างในงานแล้ว เพราะถ้าเธอยังติดอยู่ในกระโปรงท้ายรถ เธอคงโทร หรือส่งข้อความมาแล้ว เอลิซาไม่อยากคิดถึงความเป็นไปได้อื่นๆ อย่างเช่น คน ขับรถหรือคนอื่นพบว่าลูมิกก็อยู่ในกระโปรงท้ายรถ และก็เปลี่ยนกระโปรงรถให้เป็นโลงศพชั่วคราวเสีย

นิ้วมือของเอลิซาเคลื่อนไหวมาที่ริมฝีปาก เธอกัดหนังรอบเล็บ สีทาเล็บแบบเจล ลายชมพูตาละป๋อตั้งนานแล้ว แต่มันจะสำคัญอะไร เธอไม่มัวสนใจเรื่องผมเผ้า หรือเล็บมือตอนนี้หรอก

"ฉันว่าห้องนี้น่าจะต้องทาสีใหม่นะ แดงดีมัย แห้ คิดจะสู้หรือ จัดไป เอา

ให้เต็มที่!"

พอกันที เอลิชาไม่ทนอีกแล้ว เธอเดินจ้ำจ้าวไปที่ปลั๊กไฟและดึงปลั๊กเกมเพลย์สเตชันออกจากผนัง ตู้กาและกาสแปร์ตะโกนคำน แต่ก็ไม่มียลกับหูที่ไม่รับฟังของเอลิชา

กลับไปเล่นที่บ้านเถอะ ถ้าทำได้เท่านี้ พวกเด็กเมื่อวานขึ้น

"อะไรกัน เอลิชา เรากำลังจะทำสถิติใหม่ได้อยู่แล้วเชียว" กาสแปร์บ่น "เรากำลังนำขาดลอยอยู่เลย"

"เธอสองคนนี่ก็บังมัยว่าบางทีตอนนี้อาจมีอะไรเกิดขึ้น" เอลิชาถามพลางชี้แล็ปท็อป

"เอาน่า ที่รัก ใจเย็นนะ ภาพนั้นไม่เปลี่ยนมาสองชั่วโมงแล้ว และมันก็จะไม่เปลี่ยนถ้าทุกอย่างเป็นไปได้ตามที่ควรจะเป็น หรือเธอว่าถ้าเราสามคนจ้องจ้องนั้นมากพอ เราจะส่งคลื่นพลังบวกหรืออะไรบ้างบอกท่านองนั้นไปให้ลูมิกกี้ได้งั้นหรือ"

ตู้กาเดินมาข้างหลังเอลิชาขณะพูด พลังอบอุ่นของเอลิชาไว้ เอลิชาสับแต่อกอย่างหงุดหงิด เธอทนให้ตู้กาตะตึงตัวเธอตอนนี้ไม่ไหว ทุกอย่างเกี่ยวกับเขาทำให้เธอขยะขแย้ง ไม่อยากเชื่อเลยว่าครั้งหนึ่งเธอเคยรักเขา และก่อนหน้านี้ไม่กี่วันเธอคิดจริงๆ ว่าเธอจะลงเอยกับเขาหลังจากที่แต่ละคนทดสอบเสน่ห์ของตัวเองกับคนอื่น ๆ มากพอแล้ว เธอคิดจริงๆ ว่าคู่ของเธอจะเป็นคู่รักแห่งศตวรรษ

ถ้าไม่ใช่เพราะตู้กา เอลิชาก็ไม่ต้องมานั่งจ้องจุดสีแดงน่าหวั่นใจซึ่งเป็นตัวแทนของลูมิกกีหรือ เธอจะไม่ต้องกลัวแทนลูมิกกีหรือพ่อของตัวเอง ตู้กาอยากเก็บเงินไว้ ตู้กาออกความคิดบรรเจิดให้ไปล้างเงินที่โรงเรียน ก็ได้ เอลิชารู้ว่าเธอจะทำตัวไร้เหตุผลและโทษเด็กผู้ชายเง้าคนนี้ไปเสียทุกอย่างไม่ได้ แต่การที่เธอฟังความรังเกียจไปที่ตู้กาช่วยให้เธอไม่คิดมากเรื่องพ่อตัวเองเกินไป

พ่อของเธอ พ่อจ๋า พ่อที่เอลิชาคิดถึง เท่าที่จำได้ เธอเป็นลูกสาวของพ่อเสมอโดยเฉพาะเวลาที่แม่เดินทางไปทำงาน พ่อคนนี่ที่เธอเล่นเกมบ๊อบอด้วย พ่อคนนี่ที่เธอลากฟูก ผ้าห่ม และหมอนจากห้องรับแขกมาช่วยกันสร้างป้อมปราการยักษ์ บางครั้งเขาก็หลับอยู่ในนั้นกับเธอ พ่อคนนี่ที่ทำแพนเค้กเป็นรูปหัวใจให้เธอ

และร้องเพลงป๊อปวัยรุ่นกับเธอจนสุดเสียง พ่อคนนี่ที่ไม่เคยเหนื่อยลำหรือหงุดหงิดกับพฤติกรรมประหลาดของเธอ พ่อคนนี่ที่เธอมาร้องให้ด้วยตอนที่เธอถูกผู้ชายหักอกครั้งแรก และผ่านมาเพียงเกือบปีเท่านั้นที่เธอดูสตาร์วอร์สมารอนกับพ่อคนนี่ ซึ่งตอนจบของหนังก็คือสงครามข้าวโพดคั่วข้ามอวกาศที่แม่ของเธอมักกลอกตาด้วยความหน่ายเสมอ

หลายวันที่ผ่านมามีพ่อกำลังที่เอลิซาเคยรู้จักไป แทนที่ด้วยชายแปลกหน้า ผู้นอกใจแม่ไปเป็นคู่กับหญิงสาวอายุน้อย และพัวพันกับเรื่องบางอย่างที่ทั้งอันตรายและมืดกฏหมาย เอลิซาหวังว่าเธอจะมองตาพ่อตรงๆ และถามเขาได้ว่า "เตะโหะ ไวย์ชะเนน คุณเป็นใครกันแน่"

เธอกลับแทนลูมิกิ แต่ก็กลัวเรื่องที่ลูมิกิอาจจะสืบได้ด้วย เธอถูกพรากสิ่งที่ปลอดภัยที่สุด พี่พาได้มากที่สุดไปจากชีวิต และก็ไม่มีใครจะจัดการกับเรื่องที่จะเปิดเผยออกมาอย่างไร แต่ตอนนี้เธอไม่มีทางเลือก

กาสเปอร์กดโทรศัพท์ และอยู่ดีๆ ก็เงยหน้าขึ้น

"โอ๊ะ นึกอะไรออกแล้ว"

หัวใจเอลิซาเต้นเร็วขึ้น

"อะไร"

"ฉันว่าพวกนั้นคงไม่ให้ใครเอาโทรศัพท์เข้าไปในงานหรอก หมီးขาวจะต้องเข้มงวดสุดๆ กับเรื่องแบบนั้น" กาสเปอร์บอก

"แล้วนายก็เพิ่งนึกออกเนี่ยนะ!" ตู๊กาไวโย "แล้วลูมิกิจะติดต่อเรายังไงเล่า"

เอลิซาใจเย็น

"ลูมิกิจัดการปัญหาแบบนี้ได้ เธอจะหาทางบอกให้เราารู้ได้ว่าเธอไม่เป็นอะไร"

"เธอเชื่อใจลูมิกิมากเกินไปเกินไปนะ" ตู๊กาพูดพลางมองเอลิซาด้วยความสงสัย

มากกว่าที่เชื่อใจนายสองคนแล้วกัน เอลิซาคิด แน่นอนว่าเธอนึกขอบคุณพวกเขาที่ทำให้เธอไม่ต้องอยู่คนเดียวในบ้านหลังใหญ่นี้ และนั่งจ้องจุดสีแดงกะพริบ

บนหน้าจอ แต่เธอตัดสินใจแล้วว่าเมื่อเรื่องทั้งหมดนี้จบลง เธอจะยุติความเป็นเพื่อนกับตุ๊กกาและกาสเปอร์ พวกเขาจะไม่เป็นสามเกลออีกต่อไป

ตาของเอลิซากลั้วมาจ้องจุดสีแดงที่แสดงตำแหน่งของเครื่องบอกตำแหน่งการมิน เครื่องนี้ควรจะช่วยให้พ่อแม่ของเธอรู้สึกสบายใจเวลาเธอออกวิ่งคนเดียว แต่ตอนนี้เอลิซารู้สึกกังวลและรู้สึกผิดเพราะเธอรู้ว่าลูมิกก็อยู่ที่ไหน ตอนนี้ลูมิกก็กำลังทำอะไรอยู่ กำลังคิดอะไรอยู่ เอลิซาม้วนปอยผมบลอนด์และเหม้มมันไว้ในปาก เธอกัดผมเพื่อช่วยให้สบายใจขึ้นมาตั้งแต่เด็กแล้ว เธอรู้ว่ามันทำให้ตุ๊กการำคาญ แต่เธอไม่สนหรอก

"แล้วถ้าลูมิกก็บอกไม่ได้ล่ะว่าเธอปลอดภัย..."

กาสเปอร์พูดไม่จบประโยค ปลอยมันค้างเติ่งอยู่ในอากาศอย่างนั้น

"เราก็กทำตามแผนแรกที่เราวางไว้" เอลิซาพูด พยายามทำให้เสียงไม่สั่น

"เธอซ่อนเครื่องบอกตำแหน่งไว้ที่ไหน" ตุ๊กกาถาม

"ที่ต้นชาลูมิกกิ" เอลิซาบอก "ตรงสายรัดถุงน่อง"

"แล้วถ้ามีคนเห็นล่ะ" กาสเปอร์ถาม "เราจะรู้ได้ยังไงว่าไม่มีใครดึงเครื่องออกไปแล้วโยนทิ้งขยะ จะรู้ได้ยังไงว่าตอนนี้ลูมิกก็ไม่ได้ตายไปแล้วและถูกยัดอยู่ในตู้สั๊กตู้หรือถูกทิ้งในป่าไปแล้ว"

เอลิซายืนขึ้น เธออยากตีหน้ากาสเปอร์หรืออย่างน้อยก็ผลักเขาแรงๆ

"เธอหุบปากดีกว่าถ้าไม่มีอะไรที่เป็นประโยชน์จะพูด ลูมิกก็อยู่ทำงานเลี้ยงน่าน และเธอก็สบายดี ทุกอย่างจะเป็นไปอย่างที่ควรเป็น ถ้าตอนนี้เธอได้ยินพวกเราตื่นตระหนกกัน เธอคงหัวเราะเยาะ"

แล้วเอลิซาก็เดินเข้าไปในครัว เธอต้องการสิ่งที่จะช่วยกล่อมให้เธอใจเย็นลง เธอเหลือบไปเห็นชั้นวางไวน์ของแม่ แม่คงไม่สังเกตหรอกถ้าไวน์จะหายไปสักขวด ไวน์แดงแก้วสองแก้วคงช่วยปลอบประโลมความคิดและความกลัวของเธอ

เอลิซาลูบคอขวดไวน์ไปมา แต่แล้วก็ตัดสินใจไม่ดื่มมัน

ไม่สิ เธอต้องตั้งสติให้ดี เธอต้องพร้อมหากลูมิกก็ต้องการความช่วยเหลือ

25

มีลั้งลั้ง แต่ละลั้งมีไวน์แดงลึบหกขวด ขวดแก้วแต่ละขวดมีไวน์อยู่ ศูนย์จุดเจ็ดห้าลิตร ลูมิกิเคยอ่านเจอว่าขวดไวน์เปล่าหนักสี่ร้อยห้าสิบกกรัม ถ้าเติมน้ำหนักลั้งเข้าไปอีก รวมน้ำหนักฝาตู้แช่แข็งด้วยแล้ว ทั้งหมดก็น้ำหนักประมาณ เจ็ดสิบเจ็ดกิโลกรัม

ครั้งหนึ่งที่ยม ลูมิกิยกน้ำหนักด้วยขาได้หนึ่งร้อยกิโลกรัม แต่นี่ไม่ใช่เครื่องยกน้ำหนักขา เป็นตู้แช่แข็งต่างหาก

ลูมิกิกลัตรองเท้าออก จากนั้นเธอก็ยันหลังส่วนล่างไว้กับพื้นตู้แช่ให้แน่น ที่สุด แล้วใช้ฝ่าเท้าถีบฝาตู้ด้านใน ดัน ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ภาวะตัวเย็นเกินหรือไฮโปเทอร์เมียเกิดขึ้นเมื่ออุณหภูมิของร่างกายคนเรา ต่ำกว่าสามสิบห้าองศาเซลเซียส

อาการคือสั่น หนาว ร่างกายทำงานไม่ประสานกัน และกล้ามเนื้อกระตุก เมื่ออุณหภูมิลดต่ำลงอย่างต่อเนื่อง ความรู้สึกหนาวจะหายไป กล้ามเนื้อหยุดกระตุก และระบบประสาทจะเริ่มรวน การหายใจและอัตราการเต้นของหัวใจจะช้าลง เมื่ออุณหภูมิต่ำถึงสามสิบองศา อาจมีความเสี่ยงต่อภาวะหัวใจเต้นผิดจังหวะมากขึ้น

ถึงจุดนั้น ร่างกายจะเริ่มป้องกันตัวเอง เลือดอุ่นๆ จะไหลเข้าสู่อวัยวะสำคัญ

และเลือดที่เย็นจะไหลไปสู่แขนขา มือจะไม่สามารถขยับได้ การเคลื่อนไหวเป็นไปอย่างลำบาก การเคลื่อนไหวแขนขาโดยไม่จำเป็นจะทำให้เลือดที่เย็นหมุนเวียนได้มากขึ้น และหากเลือดนั้นเดินทางไปถึงหัวใจ กล้ามเนื้อหัวใจที่เกิดภาวะเย็นตัวจะทำให้หัวใจเต้นผิดปกติและอาจถึงตายได้

ความหนาวสุดขั้วไม่ใช่เรื่องใหม่สำหรับลูมิกกิ ฤดูใบไม้ร่วงปีนั้น หลังจากเธอเลิกกับเขาไป เธอเริ่มว่ายน้ำในทะเลสาบที่เขานำของชมรมว่ายน้ำฤดูหนาวยืมน้ำเย็นมากเท่าไร เธอก็รู้สึกดีมากขึ้นเท่านั้น การดำน้ำลงไปในกลุ่มที่เจาะไว้ในทะเลสาบที่เย็นเฉียบจนเป็นน้ำแข็งถือเป็นประสบการณ์ชั้นยอดอย่างหนึ่งในชีวิตของเธอเลย การว่ายน้ำในฤดูหนาวก็เหมือนยาเสพติด เมื่อเธอขึ้นจากน้ำ เกล็ดน้ำแข็งราวกับแก้วคริสตัลจะติดตัวเธอขึ้นมาด้วย ความอบอุ่นจะแผ่ซ่านภายในร่างกายของเธอ ทำให้เธอมีินขณะที่ฮอร์โมนเอนโดรฟินหลั่งออกมาในเส้นเลือด ความรู้สึกนั้นสุดยอด ทำให้อยากรู้สึกเช่นนั้นอีกครั้งแล้วครั้งเล่า

ลูมิกกิเป็นเด็กประหลาดในเขานำ ขาประจำเขานำส่วนใหญ่คือคนแก่บางคนสวมหมวกถักในไอร์รอนร็อยยี่สิบองศา และทุกคนจะสวมรองเท้าแตะของชมรมว่ายน้ำฤดูหนาว ลูมิกกิยังไม่ได้ซื้อไว้สักคู่ ตายายทั้งหลายมักเรียกเธอว่า "เด็กคนนั้น" ก็เหมาะกับเธอดี ลูมิกกิไม่เคยเห็นเด็กอายุต่ำกว่ายี่สิบปีคนอื่นที่เขานำนี้เลย บางครั้งบางครั้งอาจกลุ่มชายหรือหญิงอายุสามสิบกว่าๆ ก็จะมาจัดงานเลี้ยงสละสลัดเสียงดังที่นี่

ปกติแล้วหลุมสำหรับว่ายน้ำจะเปิดตลอดปี โดยมีน้ำจากสายยางไหลเรื่อยเยียบสงบ นักว่ายน้ำขาประจำจะหย่อนตัวลงไปใต้น้ำเย็นเฉียบโดยที่ไม่ร้องไม่โวยสักริด พวกเขาว่ายสองสามทีแล้วก็ป็นออกมา จากนั้นก็ยืนอยู่ที่ระเบียงของเขานำสักครู่ ให้ผิวหนังได้ปล่อยไออออกมา ลูมิกกิชอบช่วงนี้มาก ในชีวิตของลูมิกกิมีไม่กี่ครั้งที่เธอจะได้มีประสบการณ์ซึ่งสามารถเรียกได้ว่า*ศักดิ์สิทธิ์* แต่เมื่อเธอไปเขานำอาทิตย์ละครั้งก่อนคริสต์มาส ถือตะเกียงไปจุดที่ระเบียง มีดาวสองประกายบนฟ้า เซลล์ทุกเซลล์ในร่างกายของเธอตื่นตัวหลังจากที่ว่ายน้ำในทะเลสาบน้ำแข็ง เธอจะรู้สึกซาบซึ้งอย่างท่วมท้น เป็นความรู้สึกที่ผสมกันระหว่างความโหยหา ความเศร้าโศก และความสุขล้วน รวมกันแล้วเป็นความศักดิ์สิทธิ์น้อยๆ สำหรับ

เธอ ช่วงเวลาแบบนี้คือการร้องเพลงโนโบสถ์วันคริสต์มาส การได้ดูดาว หิมะ
หนักอึ้ง และต้นสนเป็นทิวแถวซึ่งเย็นหยดอย่างสง่างามไม่ไหวติง

แม้การได้แช่น้ำในทะเลสาบน้ำแข็งชั่วคราวจะทำให้สุขภาพดี แต่การ
นอนอยู่ในตู้แช่แข็งไม่ดีต่อสุขภาพแน่ไม่ว่าจะด้วยเหตุใดก็ตาม น้ำอุณหภูมิศูนย์
องศาที่ต่างจากโรงศพอุณหภูมิลบแปดองศา

ตอนนี้ลูมิกกคิดว่าเธอไม่น่าตั้งใจเรียนวิชาสุขศึกษาเลย เธอห้ามสมอง
ไม่ให้คิดถึงภาวะต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นหากเธอขาดออกซิเจน เธอต้องตั้งหน้าตั้งตา
ทำให้ผ้าตู้แช่เปิดออก แต่ไม่ว่าจะเป็นการเคลื่อนไหวแขนขามากเกินไปหรือการ
ใช้ออกซิเจนหมดเร็วเกินไปก็มีผลลัพธ์เหมือนกันหมด เธอต้องออกไปจากที่นี่ให้ได้
หรือไม่เช่นนั้นเธอก็ตาย

ขาของเธอหนาวจนแข่งรากับรากไม้

ลูมิกกหายใจเข้าลึกๆ กล้ามเนื้อทุกส่วนในร่างกายเธอตึงเซ็ง เธอผลัก
ผลัก และผลัก

ฝ่าเผยอเล็กน้อย น้อยเกินไป แรงของลูมิกกเริ่มถดถอยลง และฝ่าก็ปิด
แน่นลงมาอีกครั้ง

เธอน้ำตาไหลเอ่อแม้ว่าสิ่งสุดท้ายที่อยากทำตอนนี้คือการร้องไห้ เธอรู้สึก
สิ้นหวังเต็มที่ ถ้าทุกอย่างจบลงที่นี่จะเจ๋งและไร้ประโยชน์มาก เธอไม่อยากตาย
เธอเพิ่งรู้สึกช่วงเวลาที่อยู่ตมเปเรทำให้ชีวิตเธอเริ่มมีความหมายขึ้นมา

สโนว์ไวต์ในโลงแก้ว หลับไหลไปตลอดกาล

ไม่ เธอจะไม่ยอมให้ใครมาเขียนเรื่องของเธอดีดขาด

ลูมิกกนึกถึงเด็กผู้หญิงที่เธอเคยเป็น เธอคือเด็กคนนั้นตอนนี้ เธอไม่เคย
ยอมแพ้ ไม่แม้แต่ในช่วงที่มีดมนที่ลุดก็ตาม

เธอปรับท่าทางเล็กน้อย หลับตาปี และตั้งอกตั้งใจใช้แรงทั้งหมดของ
กล้ามเนื้อขา เธอไม่ได้ออกกำลังขาด้วยการสควอต ลูกนั่ง ยกน้ำหนัก และ
วิ่งขึ้นทางชันมาอย่างเปล่าประโยชน์

ปวดกล้ามเนื้อเธอ ปล่อยให้ปวดไป ความเจ็บปวดก็แค่ทำให้แข็งแรงขึ้น
ตอนนี้ต้องทำอีกครั้ง จะร้องเพลงด้วยก็ได้นะ!

ลูมิกิกัดัน ดัน และดัน จนกล้ำเนื้อขาของเธอสิ้นเทา เธอปวดสะโพก มีภาพแปลกๆ แวบเข้ามาหลังเปลือกตาที่หลับอยู่

เธอยังรู้สึกว่าฝ่าเท้าเริ่มยกขึ้น เธอยังไม่ยอมแพ้ ไม่ปรานีกล้ำเนื้อส่วนใดของตัวเองเลย เธอเริ่มได้ยินเสียงล่งเลื่อน ได้ยินเสียงล่งลัมและตกลงที่พื้น เธอได้ยินเสียงแก้วแตก

เสียงแก้วกระทบกันกริ่งๆ รวากับเสียงกระดิ่งนางฟ้าในเทพนิยาย เป็นเสียงที่ไพเราะที่สุดในโลก

ตอนนี้เธอยืนขึ้นและเปิดฝ่าเท้าออกได้สำเร็จ เธอสิ้นเทาเพราะความหนาวและความอ่อนล้า ไวน์แดงและเศษแก้วแตกเต็มพื้น เธอสวมรองเท้าส้นสูงอีกครั้งและป็นออกมาจากตู้แช่แข็ง ข้อดีข้อเดียวของรองเท้าส้นสูงก็คือการที่พื้นรองเท้าแตะพื้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เธอเดินอย่างระมัดระวังระหว่างเศษแก้ว และค่อยๆ เคลื่อนที่ไปยังประตู

ตอนนี้เองที่เธอตระหนักว่าที่จริงเธอควรขอความช่วยเหลือเพราะอาจมีใครได้ยินเข้า

แต่เรื่องนี้ก็ไม่ได้โผล่เข้ามาในหัว เธอไม่เคยขอความช่วยเหลือเลย

โบริส โซโคลอฟ มองดูแขกที่เข้าร่วมงานผ่อนคลายมากขึ้น มากขึ้นเรื่อยๆ เขาจิวิสก็แจ็กแดเนียลส์สุดโปรดที่ละนิด หมิวจำได้ ตอนนี้โซโคลอฟไม่ได้ทำงาน เขาตั้งใจจะเสียดวิสก็และวิสวงาม ผู้หญิงสวยๆ มากมาย—เขามีความสุขเสมอเมื่อได้มองพวกเธอ แต่มีร่องรอยความเศร้าอยู่ในการชมความงามครั้งนี้ เพราะเขารู้ดีว่าตัวเองแก่พอจะเป็นพ่อของผู้หญิงพวกนี้ได้ หญิงสาวหนึ่งในนั้นอาจอยู่เป็นเพื่อนเขาได้สักคืนหรือสองคืน แต่มันจะไม่นำไปสู่อะไรจริงจัง โอกาสที่โซโคลอฟจะมีความสัมพันธ์ระยะยาวแบบคนทั่วไปหมดไปนานแล้ว เดือนปีอันโดดเดี่ยวกับแจ็กแดเนียลส์ถือเป็นเพื่อนแท้ของเขา

หมิวต้องการทำให้ทุกอย่างถูกกฎหมายในงานเลี้ยง ถือเป็นความรอบคอบอันสมเหตุสมผลอย่างยิ่ง หากตำรวจเกิดบุกรุกงานเลี้ยงใดสักงานหนึ่งก็จะมีใครถูกจับได้ แม้เครื่องมินเมาจะมีมากแค่ไหนก็ถูกกฎหมายอยู่ดี

บางครั้งโซโคลอฟก็เกลียดยาเสพติด จริงที่มันทำให้เขามีงานทำและชีวิตดีๆ มีบ้านที่มีเพื่อนบ้านอยู่ใกล้เกินไปนัก อำนาจ ผู้หญิง และเขาก็ไม่ใช่คนดีอะไร ขนาดที่จะปฏิเสธของบางอย่างหากมันเป็นของเกรดสูงและเป็นโอกาสอันดี แม้ว่าเขาจะไม่เคยสนใจอยากลองยาเลยก็ตาม

แต่ยากี่ทำให้ชีวิตเขาตกอยู่ในความเครียดเต็มเวลา เขาต้องแน่ใจว่าสินค้าถึงฟินแลนด์เรียบร้อย เขาต้องรับผิดชอบการแจกจ่ายของ ดูแลให้พ่อค้าขายอยู่ในระเบียบ หากลูกค้าใหม่ และกังวลว่าลูกค้าเก่าจะปากสว้างหรือไม่ เขาต้องจับปลาหลายมือ ปลาจึงอาจหล่นหายไปบ้าง

ก่อนหน้านี้เขาแค่จัดการพ่อค้าต่างชาติคนอื่นๆ ให้พ้นทางก็พอแล้ว แต่ตอนนี้เขายังต้องแข่งกับพวกเว็บไซต์ ไหนจะมีอีเมลอีก ยาที่ออกแบบมาจำเพาะกำลังได้รับความนิยมตามมาตรฐานมาดิดๆ ในบางที่อาจแข่งหน้าไปแล้วด้วยซ้ำ และถ้าอยากยา สิ่งที่ต้องทำก็แค่นั่งหน้าคอมพิวเตอร์ เข้าเว็บไซต์นอกกฎหมาย บางเว็บไซต์จากเนเธอร์แลนด์ กรอกรายการสินค้า และรอไปรษณีย์มาส่งสินค้า การสู้กับพวกนี้ช่างไร้ความหวัง

หมิวคิดว่าลูกค้ากลุ่มเป้าหมายควรเป็นพวกสวย รวย ประสบความสำเร็จ แต่มันเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ เพื่อที่จะเลี้ยงตัวเองให้ได้ เขาต้องค้าขายกับพวกชนชั้นล่างที่จ่ายได้แต่เงินสดบ้าง พวกคนที่ต้องขายเล็บที่ถอดหรือเอามาแลกกับเฮโรอีน พวกคนที่บัญชีธนาคารถูกทั้งเจ้าหน้าที่ประกันสังคมและเจ้าหน้าที่ทัณฑ์บนจับจ้องราวกับเหยี่ยวเพื่อที่จะแน่ใจว่าคนเหล่านี้ไม่กลับไปยุ่งกับยาเสพติดอีก คนเหล่านี้ไม่สามารถส่งของออนไลน์ได้

ถ้าธุรกิจยังไม่เสี่ยงอันตรายขนาดนี้ โซโคลอฟคงไม่ต้องฆ่าคนตายเลย เขาเป็นห่วงขนาดเลยในแบบของเขามากกว่าที่เขาอมรับกับตัวเองเสียอีก เขายอมปิดตาข้างหนึ่งเมื่อเห็นคนตายและตระหะคบกัน แม้ว่ามันจะเป็นเรื่องเสี่ยงก็ตาม

โบริสพยายามอธิบายความเมตตาที่เขามี โดยบอกตัวเองว่าความสัมพันธ์ของไวช์เซเนกับคนตายจะเป็นอาวุธชิ้นหนึ่งในคลังของเขาที่จะใช้แบล็กเมลล์ หากต้องการซื้อไวช์เซเนออกไปให้พ้นทางในอนาคต ตำรวจโง่ๆ คนที่สาบานว่าจะเลิกทำธุรกิจแล้ว เขาจะรอดู โบริสแน่ใจว่าไวช์เซเนจะชมซานคลานกลับมา

ขอร้องให้รับเขากลับเข้าเกมอีก และแน่นอนว่าโบริสก็จะตกลง แต่ต้องมีเงื่อนไขบ้าง พวกเขาปล่อยให้ลี้ลื้อตำรวจปราบปรามยาเสพติดใช้ชีวิตหรูหราเกินไปแล้ว แต่ไวย้ชนะเนกก็ดูจริงจังจนน่าตกใจตอนที่เขาบอกว่าไม่ได้รับเงิน บางทีเขาอาจพูดความจริงก็ได้ บางทีคีนั่นอาจมีคนขโมยถุงพลาสติกนั้นจากสวนหน้าบ้านไปจริงๆ แต่โบริสไม่สนหรอก เมื่อเขาส่งเงินให้ไวย้ชนะเนกแล้ว เขาจะไม่มานอนร้องไห้คร่ำครวญเรื่องนั้น สิ่งที่สำคัญกว่าก็คือไวย้ชนะเนกดูเหมือนจะก้าวข้ามผ่านมันไปแล้วด้วย ในอนาคตเขาจะไม่ได้ส่วนแบ่งเยอะขนาดนั้นอีกแล้ว

ถ้าเขาตาเลี่ยทำตามคำสั่ง ถ้าเธอเป็นเด็กดี เธอก็จะมีอนาคตสดใสมั่นคงรออยู่ตรงหน้า เป็นไปได้ที่เธอจะขึ้นมาเป็นมือขวาของโบริส แต่เธอดันดันรนและเริ่มฝันกลางวัน โบริสเห็นแล้วว่ามึบางอย่างเกิดขึ้น รู้สึกถึงสีหน้าและน้ำเสียงที่เปลี่ยนไปของนาตาเลี่ย เขาแค่ต้องไปเยี่ยมพี่ชายของนาตาเลี่ยที่มอสโก พี่ชายก็สารภาพแผนของน้องสาวจนหมดสิ้น

โบริสหยุดนาตาเลี่ยได้ง่ายดายเพียงแค่มองทั้งเงินไว้ที่บ้าน แต่เขาอยากทดสอบเธอ อยากประเมินความจงรักภักดีของเธอ ปรากฏว่าเข้มมาตรวัดติมาทางติดลบ แม้จะยังหวังจนนาทีสุดท้ายว่าเธอจะได้สติเสียที นาตาเลี่ยไม่เหลือทางเลือกให้เขา นอกจากกำจัดเธอ น่าเสียดาย โบริสหวังเป็นอย่างยิ่งว่าในบรรดาคนทั้งโลก นาตาเลี่ยจะเป็นคนเดียวที่ไม่ทำให้เขาผิดหวัง

แจ็กแดเนียลส์ไหลลงคอโบริส มอเบรสนุ่มละมุนและอบอุ่นแก่เขา ถึงกระนั้นโบริสก็ยังกระดกเหล้าเข้าไปอีกสองสามครั้ง มากกว่าที่ต้องการ

เขาต้องจัดการศพวันพรุ่งนี้

คีนี่เขาไม่มีเวลาทำงานสกปรก

26

ใกล้ถึงเวลาเที่ยงคืนเข้าไปทุกที งานเลี้ยงเสียงดังขึ้นเรื่อย ๆ บั่นป่วนมากขึ้นเรื่อย ๆ เสียงเพลงอีกทีก็ เครื่องดื่มแปรสภาพจากไวน์ไปสู่เหล้าแรง ๆ เครื่องสำอางบนหน้าพวกผู้หญิงเริ่มเลอะเทอะ พวกผู้ชายเริ่มคลายเนกไทให้หลวม ๆ ทั่วร่างไม่ใช่เวลาปล่อยเนื้อปล่อยตัวให้เต็มที่ ปล่อยให้สติล่องลอยไปเสียสิ้น ดื่มเหล้าฟรีมากเท่าที่จะทำได้ เริ่มต่อสู้โต้เถียง และหายไปชั้นบนเพื่อ "พักผ่อน" หารือ จุดสุดยอดของคืนนี้ยังไม่ถึงเลย

การมาของหมีขาว

นี่คือสาเหตุที่ลูมิกกียังอยู่เช่นกัน เมื่อหนีออกมาจากตู้แช่แข็งได้ เธอก็หลบเข้าไปในห้องน้ำหญิง ถอดชุดราตรีออก และยืนอยู่บนโถชักโครก ใช้สายชำระฉีดน้ำอุ่นใส่แขนและขา จากนั้นมือและเท้าของเธอก็ค่อย ๆ กลับมามีความรู้สึก เธอเช็ดตัวให้แห้งด้วยกระดาษเช็ดมือ สวมชุดราตรีอีกครั้ง และเติมเครื่องสำอางบนใบหน้า ซึ่งยังอยู่ในสภาพดีอย่างเหลือเชื่อ บางทีเอลิซาควรคิดเรื่องทำอาชีพช่างแต่งหน้าอย่างจริงจัง เอลิซาประสบความสำเร็จในการเสกเครื่องสำอางบนใบหน้าของลูมิกกิ ซึ่งทำให้เธอยังดูดีแม้เพิ่งผ่านสงครามมา ทั้งจากการกิน ดื่ม หรือแม้แต่ถูกแช่แข็ง

ลูมิกกิเลิกคว่ำใส่หญิงสาวท่าทางหงุดหงิดที่ต่อแถวหน้าประตูห้องน้ำโดย

ไม่พูดอะไร

อันที่จริงลูมิกก็จะออกจากการงานไปก็ได้ เพราะเธอทำภารกิจเสร็จสิ้นแล้ว เธอรู้ว่าพ่อของเอลิซาทำงานกับพ่อค้ายาชื่อโบริส โซโคลอฟ เป็นคนคอยส่งข้อมูลให้โซโคลอฟและปิดบังข้อมูลไม่ให้ตำรวจรู้เพื่อแลกกับเงิน เธอยังรู้จักด้วยว่าในตู้แช่แข็งที่ชั้นใต้ดินมีศพของผู้หญิงชื่อนาตาเลียซึ่งถูกโบริสฆาตตาย ข้อมูลแค่นี้ก็เพียงพอแล้วที่เอาโซโคลอฟเข้าคุก และพ่อของเอลิซาก็ด้วย แต่นั่นก็ช่วยไม่ได้

แต่ลูมิกก็ยังอยู่ในงาน ความสงสัยใคร่รู้ของเธอจะไม่มีวันหายไปหาบไม่ได้ เห็นบุคคลในตำนาน คนที่เป็นปริศนา คนที่ใครๆ ก็พูดถึงด้วยเสียงกระซิบกระซาบ เธอจึงออกเดินสำรวจห้องแห่งจินตนาการทั้งหลาย ซึ่งดูเหมือนจะดำเนินต่อไปเรื่อยๆ ไม่จบสิ้น

มีห้องหนึ่งซึ่งเป็นสีชมพูทั้งห้อง เอลิซาต้องชอบแน่ๆ หรืออาจจะไม่ชอบก็ได้ ลูมิกก็เพิ่งตระหนักหลายวินาทีให้หลัง เธอรู้สึกคลื่นไส้เมื่อสังเกตเห็นว่าสิ่งที่ซ่อนอยู่หลังขนมมาร์ชเมลโลว์ ยูนิคอร์น ดอกกุหลาบตูม และหมอนมีระบาย ล้วนแต่เป็นของเล่นบนเตียง มีตั้งแต่เล็บอบบางจนถึงอวัยวะเพศชายเทียมอันเชื่อมโยงเทปนิยายแบบฉบับผู้ใหญ่สำหรับทุกรสนิยมจริงๆ ลูมิกก็รีบออกจากห้อง ขณะที่คุกกี้ซึ่งเดินตัวพันกันมาโซเซเข้าไปในห้อง ดูเหมือนว่าพวกเขาอาจใช้ของที่ดังโชว์ไว้เมื่อใดก็ได้

ยิ่งใกล้เที่ยงคืนมากเท่าใด บรรยากาศในงานก็ยิ่งวูบวาบมากขึ้น ทุกคนตั้งตารอ ทุกคนตื่นเต้น เหลืออีกเพียงสิบวินาทีเท่านั้น การนับถอยหลังเริ่มขึ้น แหกทั้งหมดมารวมตัวกันที่ห้องบอลรูมบนชั้นสอง คนเริ่มทั้งผลักทั้งดันกัน

ลิบ

ลูมิกก็มองไปรอบๆ เห็นเตรโหะ ไวซ์ชะเนนชัยแบกแก้วเปล่าในมือด้วยความกระวนกระวาย

เก้า

เพลงเริ่มเบาลงและเงียบไปในที่สุด

แปด

ไฟหรี่ลง และมีเพียงดวงดาวบนเพดานเท่านั้นที่ยังส่องแสง

เจ็ด หก ห้า สี่ สาม

ทันใดนั้นเอง ลูมิกกิเกือบหัวเราะเสียงดังเมื่อคิดถึงความรู้เหตุผลของเรื่องนี้ เธอเป็นเพียงเด็กวัยรุ่นสาวสติดีที่บังเอิญเดินเข้าไปในห้องมืดของโรงเรียนผิดเวลา

สอง

คนไม่โดนนับตัวเลขดังๆ อีกต่อไป พวกเขาพูดอย่างใจเย็นและเคารพหนึ่ง

ความมืดแผ่ปกคลุมทั้งห้อง ทุกคนเงียบสนิท ได้ยินเสียงกริ่งแผ่วเบาเหมือนเสียงกระดิ่งรถลากเลื่อนซัดขึ้น จากเพดาน เกล็ดหิมะซึ่งดูเหมือนของจริงเริ่มโปรยปรายลงมา เมื่อลูมิกกิลงจับดู มันก็กลายเป็นฝุ่น

ทันใดนั้นเอง ไฟสปอตไลท์ก็ส่องที่กลางห้อง

ผู้หญิงสองคนแต่งกายเป็นราชินีหิมะ ชื่อนี้เหมาะกับเธอทั้งสองมากกว่านาตาเลียผู้นำสงสารที่ถูกแช่แข็งอยู่เป็นพันเท่า ฝาแฝดเหมือน อยู่ดีๆ ทั้งสองก็ปรากฏตัวขึ้น ลูมิกกิเดาอายุของพวกเธอไม่ออก อาจจะยี่สิบหรือห้าสิบปีก็ได้

เสียงปรบมือก็ก้องห้องจัดเลี้ยง หญิงสาวทั้งสองโบกมืออย่างสง่างาม ลูมิกกิสังเกตเห็นว่าคนหนึ่งใส่जूड़ा น้ำแข็ง ส่วนอีกคนใส่จู้เงินรูปหมี

น้ำแข็งและหมี หมีน้ำแข็ง หมีขาว ไม่ใช่คนเดียว แต่สองคน รวมกันเป็นหนึ่ง เพียงเดียว

ทั้งสองรอให้ฝูงชนสงบลง และเริ่มพูด สลับไปมาอย่างแนบเนียนเสียจนลูมิกกิไม่แน่ใจว่าใครพูดอะไรตอนไหนบ้าง

"ฤดูหนาวเป็นฤดูต้องมนตร์ เราจึงอยากให้รูปแบบงานเลี้ยงวันนี้เป็นเทพนิยาย ความฝัน จินตนาการ และฝันร้าย สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนประกอบของเทพนิยายทั้งสิ้น ทุกท่านมาอยู่ที่นี่เพราะเราอยากขอบคุณที่ท่านได้มีส่วนร่วมสร้างความฝัน ความฝันที่มีสังคมอันสง่างามขึ้น มีประสิทธิภาพมากขึ้น และมีจุดหมายมากขึ้นสำหรับพวกเราแล้ว ชิดจังกัดมีไว้ให้ฝ่า กฎมีไว้ให้เปลี่ยน วิถีปฏิบัติมีไว้ให้ท้าทายฉลอง! ลืมกลองแคบๆ และความคาดหวังของโลกข้างนอกให้สิ้นสักครู่ ทุกอย่างนี้เพื่อท่าน ชีวิตก็เพื่อท่าน"

สิ่งที่ผู้หญิงทั้งสองคนพูดไม่มีแก่นสารชัดเจน ไม่มีอะไรที่จับต้องได้ ทั้งสองพูดภาษาอังกฤษอย่างสมบูรณ์แบบ ปราศจากสำเนียง ถึงแม้ลูมิกก็จะมีเครื่องบินที่เสียง เธอก็หาอะไรมามัดตัวทั้งสองไม่ได้จากสิ่งที่พูดเมื่อครู่ หญิงทั้งสองเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้อย่างไร พวกเธอรู้ความลับอะไรของแขกในงานบ้าง ธุรกิจใดของพวกเขาบ้างที่ผิดกฎหมาย

เมื่อมองมาที่ฝูงชนผู้กำลังชื่นชมพวกเขาอยู่ ลูมิกก็จึงเข้าใจว่าเธอไม่มีวันได้ล่วงรู้ สิ่งที่มีชีวิตทำนั้น จริงๆ แล้วเหมือนหิมะที่โปรยปรายลงมาจากเพดาน ถ้าพยายามหยิบจับ มันจะละลายหายไป

เธอคงไม่มีวันได้ต่อกรกับคนพวกนี้ ตัวเธอเองอาจเป็นเพียงฉากบังหน้าด้วยซ้ำ ไม่มีใครจับพวกเขาได้ ไม่มีใครทำอะไรพวกเขาได้

สิ่งที่ลูมิกก็น่าจะทำได้ก็คือเอาโบริส โซโคลอฟเข้าคุก เรื่องที่เกิดจากเงินเปื้อนเลือดในห้องมีดมาบรรจบกับจุดจบ นั่นก็น่าจะพอแล้ว

ตอนนี้เธออยากกลับบ้าน

27

"ฉันไม่ต้องใช้กระจกพิเศษก็รู้ว่าเธอคือสาวงามที่สุดในงานนี้"

มีลมหายใจอุ่น ๆ รดหูลูมิกกิและมีมือจับเอวเธอแน่น ลูมิกกิสกับตัวเอง ตัวมารหาเธอเจออีกครั้งและจับเธอได้อยู่หมดขณะที่เธอกำลังจะออกจากงาน เธอได้กลืนลมหายใจเข้าซึ่งอวลกลิ่นคอนญักที่ตี้มมาหลายรอบ ลูมิกกิบอกได้จากมือที่จับแน่นของเขาเลยว่าเธอไม่มีหวังที่จะดันให้หลุด การดันรนจะทำให้เธอยิ่งดึงดูดความสนใจซึ่งเธอไม่ต้องการ

"ฉันเริ่มกังวลแล้วนะที่เธอหายไปแบบนี้ รับไม่ได้เลยจริงๆ น่าเสียดายที่เราถูกขัดจังหวะ" ชายคนนั้นกระซิบ เปียดตัวแนบหลังลูมิกกิ

เขาหน้อยกอย่างน้อยก็เก๋าสิบกิโลกรัม ลูมิกกิเดา และอาจแรงเยอะมากถ้าถูกกระตุ้น ตอนนี้ต้องใช้หมุกอื่นแล้ว

"ยังไม่เพื่อฉันใช้ไหมคะ"

โชคดีที่ไม่เพื่อสินะ ลูมิกกิคิด

ลูมิกกิหันไปจ้องหน้าชายคนนั้น ตาเขาแดงก่ำ เขาทิ้งสูกไว้สักแห่ง เลื้อยเซ็ดสีฟ้าอ่อนมีรอยเปื้อนคล้ำเป็นวงที่รักแร้ เนกไทหลวมเล็กน้อย ลูมิกกิแสวงทำท่ามาดมมันอย่างเต็มที่ จับเนกไทของเขาไว้ ยื่นปากเข้าใกล้หูเขาพกลางกระซิบว่า "ไปข้างบนกันเถอะคะ ลองดูว่านิทานเรื่องนี้จะจบอย่างสุขสมหวังตลอดกาลหรือไม่เล่า"

เธอลักลั่นความขะแยงไว้และจับเขาเบาๆ เธอเล่นบทนี้ได้เหมือนกัน
สีหน้าเขาบ่งบอกความพอใจเต็มที่ เขาเสียวริมฝีปาก

"จะรออะไรอีกล่ะ"

ขณะที่เธอเดินขึ้นบันได ลูมิกก็รู้สึกได้ถึงสายตาจ้องเขม็งของเขาจากข้างหลัง
ไม่มีประโยชน์ที่จะคิดหนี เขาเธอสั้นเล็กน้อย แต่เธอก็บังคับให้สะโพกส่ายไปมา
อย่างน่ามองที่สุดขณะเดิน จะเป็นอย่างไรหากได้เดินขึ้นบันไดต่อหน้าคนที่อยาก
อยู่ด้วยจริงๆ ปิดประตูล็อกให้คนทั้งโลกอยู่ข้างนอกนั่น เธอได้กลิ่นครีมกันแดด
และผิวอุ่นๆ เธอหัวเราะยามวิ่งขึ้นบันไดไม่ตรงระเบียบริมน้ำที่กระท่อมแห่งหนึ่ง
ผีเท้าก้าวตามอย่างคงที่ เธอเฝ้ารอดด้วยใจจดจ่อขณะฟังเสียง

การทวนระลึกถึงความหลังนั้นไร้ประโยชน์ ฤดูร้อนที่แล้วผ่านไปแล้วตั้งชาติ
หนึ่ง

ตอนนี้คือตอนนี้ และเธอควรทำเรื่องนี้

ลูมิกก็นำชายคนนั้นมายังห้องว่าง กลางห้องมีเตียงเหล็กดัดสวยงามตั้งอยู่
เธอผลักชายคนนั้นลงบนฟูก สำคัญมากที่เธอต้องมุ่งมั่นและฮึกเหิมมากที่สุด
เท่าที่จะทำได้

"ผมรู้อยู่แล้วว่าคุณเป็นนางแมวป่า! แต่ไม่เป็นไรหรอก เดี่ยวจะช่วยให้
ตัวเอง" ชายคนนั้นพูดพลางถอดกางเกงออกขณะที่นอนอยู่บนเตียง ลูมิกก็ปิด
ประตูและหมุนกุญแจล็อกดังคลิก จากนั้นเธอก็เดินวนรอบเข้าหาชายคนนั้นที่
พยายามจะจับเธอด้วยมือชุ่มเหงื่อ

"จุๆ แมวเหมียวอยากเล่นกับคุณก่อน จำได้มั๊ยคะ" ลูมิกก็พูดและผลักเขา
ลงไป

ลูมิกก็โล่งใจ สายตามีนเมาของเขาเป็นประกาย เขายอมสยบแทบเท้าเธอ
อย่างน้อยก็ครู่หนึ่ง ลูมิกก็ปีนขึ้นเตียง ขึ้นคร่อมเหยื่อซึ่งกำลังกระเหี้ยนกระหือรือ
ลုပ်ไล่สะโพกเธอ

"นี่อะไรนะ..." ชายคนนั้นถาม คิ้วขมวดด้วยความสงสัยเมื่อเจอเครื่องติดตาม
ตำแหน่ง

โอ้ย แะแล้ว ลูมิกก็จับมือเขาไว้และดึงขึ้นไปทางหัวเตียงอย่างแรง

"เป็นเด็กดีสิคะ" เธอกระซิบ และจับข้อมือของเขาไว้ด้วยมือซ้ายขณะที่มือขวาค่อยๆ หายไปอย่างลึกลับพุดพ้องในกระเป๋

"อ้อ เธอชอบแบบมัดเธอ" เขาพูดพลางยิ้มกริ่ม ลูมิกกิสวมกุญแจมือที่ข้อมือเขา และเกี่ยวไว้กับโครงเหล็กของเตียง

"ก็ไม่ว่าหรอก" เธอตอบและยื่นขึ้น "แต่หวังว่าคุณจะชอบ"

ผ่านไปสักพักเขาจึงรู้ว่าลูมิกกิไม่มีวีแววจะกลับไปเตียง เมื่อคอนนุกสันฤทธิ์จากสมองเขา เสียงคำรามด้วยความโกรธก็หลุดออกมาจากปาก แต่ก็สายเกินไป ลูมิกกิล็อกประตูจากด้านนอกเรียบร้อยแล้ว

จากนั้นเธอก็เดินไปที่หน้าต่างตรงสุดทางเดิน เธอเปิดมัน โยนกุญแจห้องและกุญแจของกุญแจมือทิ้งลงไปที่หิมะ หายไปในพริบตา การกลับบ้านของเธอหมดอุปสรรคไปอีกหนึ่งอย่าง

เตรโหะ ไวซ์ชะเนนจึงความมีมิติदनอกหน้าต่างใหญ่

เขายอมแพ้ เพราะรู้ว่าไม่มีทางที่เขาจะกล่อม *หมีขาว* ให้เธอยอมจ่ายเงินและปล่อยเขาไป เธอหรือพวกเธอนั้นแหละ เขาต้องเรียกทั้งสองว่าอะไรกัน เขาพยายามพูดกับบอดีการ์ดหญิงคนหนึ่งเพื่อขอเข้าพบทั้งสอง แต่ก็ถูกปฏิเสธ เมื่อเขาอธิบายว่าเขาได้รับคำเชิญพิเศษให้เข้าพบ *หมีขาว* บอดีการ์ดก็แจ้งอย่างเย็นชาว่าคำเชิญนั้นไม่ได้มีความหมายใดๆ เขาไม่ควรเสียเวลาคิดว่า *หมีขาว* จะสนใจคนธรรมดาอย่างเขา

เมื่อมองแขกเหรื่อรอบตัว เขาก็เข้าใจว่าบอดีการ์ดพูดถูก เขาเป็นแค่เห็บไรตัวจิ๋วๆ สำหรับ *หมีขาว* แม้แต่เบริส โซโคลอฟก็เป็นแค่เห็บไลบรารีหรืออย่างมาก็เป็นแมลงวัน ทั้งสองเป็นหมากตัวเล็กๆ ในเกมยิ่งใหญ่บางอย่าง

สิ่งที่เตรโหะทำได้ก็มีแต่ยอมแพ้ราบคาบ กลับบ้านไปถอดลูกสาว เขียนอีเมลหาภรรยาว่าเขาคิดถึงเธอ หากคิดเรื่องทำอย่างไรให้รายได้พอใช้แต่ละเดือนโดยปราศจากแหล่งรายได้สำคัญ สถานการณ์นี้ก็ยังไม่หมดหวังเสียทีเดียว ใช่ เขามีหนี้ แต่เขาก็มีงานทำ และภรรยาเขาก็ยังมีงานทำเช่นกัน พวกเขาต้องลดค่าใช้จ่ายประจำวันลงบ้าง เขาต้องเลิกเล่นการพนัน นั่นเป็นเรื่องแน่นอน แต่สิ่งเหล่านี้ก็เป็น

เพียงแผนส่วนหนึ่งที่เขาจะทำตอนนี้ เขาไม่ต้องใช้เงินช่วยนาตาเลียเพราะไม่มีนาตาเลียอีกต่อไปแล้ว มือของเขาเริ่มสั่น แคลคิดเรื่องนี้ก็รู้สึกวาท้องปั่นป่วนไปหมด เขาต้องหยุดคิดเรื่องนี้ให้ได้ เขาจะปล่อยให้ความเจ็บปวดครอบงำไม่ได้ เขาต้องคิดให้เป็นประโยชน์ ลูกสาวเขาไม่ต้องใช้ของแพงที่สุดทุกชิ้นก็ได้ ทำทุกอย่างให้ช้าลง ทำชีวิตให้เรียบง่าย และใช้เวลาอยู่ด้วยกันมากขึ้น น่าจะดีต่อครอบครัวเขา ก็แค่ใช้ชีวิตธรรมดาเหมือนคนอื่น ๆ

ชีวิตธรรมดาของคนอื่นไม่มีการส่งข้อมูลให้อาชญากรใหญ่ว่าตำรวจจะบุกจับยาเสพติดที่ไหนเมื่อไหร่ พ่อค้ายาคนไหนเป็นสายตำรวจ รถบรรทุกคันไหนจะถูกตรวจที่ชายแดน หรือแคมเปญไหนที่ใช้ถอนรากถอนโคนการค้ายาเสพติด ชีวิตคนปกติไม่มีการส่งสัญญาณว่ามียาซ่อนอยู่ที่ไหน หรือเปิดโปงนักเลงปลายแถวที่แก๊งของโซโคลอฟอยากกำจัดด้วยเหตุผลใดก็ตาม หลายปีที่ผ่านมา เตระโหะปิดคดีมากมายจนน่าชื่นด้วยความช่วยเหลือของโซโคลอฟ

โซโคลอฟอยากผูกขาดธุรกิจยาเสพติดในดัมเปอเร ส่วนตระโหะก็ต้องการจับพ่อค้ายาเลว ๆ ที่ขายยามีส่วนผสมอันตรายหรือสารพิษแทนที่จะเป็นยาเสพติดจริงๆ พวกพ่อค้าเหล่านี้มีส่วนทำให้คนตายจากการใช้ยามากที่สุด

เขาพยายามปลอบใจตัวเองว่าส่วนใหญ่โซโคลอฟขายยาให้พวกที่ใช้ยาแล้วยังควบคุมตัวเองอยู่ได้ และจะไม่ลงเอยที่ห้องฉุกเฉินเพราะเสพยาเกินขนาด แต่เขาก็รู้มานานแล้วว่านี่เป็นความจริงแค่ส่วนเดียวเท่านั้น โซโคลอฟเต็มใจอย่างยิ่งที่จะรับเงินจากคนที่ควรใช้เงินซื้อขนมปังและนมเลี้ยงลูก เตระโหะต้องปิดตาข้างเดียว

ตอนนี้เขอยากเอาหูไปนา เอาตาไปไร่เช่นกัน จู๋ๆ เขาก็รู้สึกเหนื่อยจนทรมาน เขอยากออกไปจากที่นี่

ตอนนั้นเองที่เขาสังเกตเห็นเด็กสาวผู้สวมใส่ชุดราตรีซึ่งสะดุดตาเขาก่อนหน้านั้น คราวนี้เขาสังเกตเห็นกระเป๋าสีชมพูของเธอด้วย ปกติเขาไม่รู้อะไรเกี่ยวกับกระเป๋าสีชมพู แต่บังเอิญว่าไปนี้เขารู้จักดี แอร์เมส ราคาหลายร้อยยูโร เขารู้เนื่องจากเขาซื้อกระเป๋าสีชมพูตัวเดียวกันนี้ให้เอลิซาเป็นของขวัญวันเกิด เพราะเธออ้อนขอมานานมากแล้ว

ชุดราตรีแบบเดียวกันอาจเป็นเรื่องบังเอิญ

กระเป๋าทือแบบเดียวกันอาจเป็นเรื่องบังเอิญ
 แต่ทั้งสองอย่างบนตัวคนคนเดียวกันไม่น่าใช่เรื่องบังเอิญ
 เตระโหะก้าวเพียงไม่กี่ก้าวก็ถึงตัวหญิงสาวคนนั้น จับแขนเธอแน่น และขอ
 คำอธิบาย

โบริสสนใจขึ้นมาทันทีเมื่อเห็นตระโหะ ไวย้ชะเนนทะเลาะกับเด็กสาว
 เขาเข้าไปใกล้ขึ้น จนพอจับใจความคำพูดภาษาฟินแลนด์ของไวย้ชะเนนได้ว่า
 ไวย้ชะเนนบอกว่าเขาเป็นคนซื้อกระเป๋าสุดของหญิงสาวคนนั้น รองเท้าก็ด้วย
 โบริสถอนหายใจอย่างแรง เห็นได้ชัดว่าไวย้ชะเนนใช้เงินกับผู้หญิงคนอื่น
 อีกนอกจากนาตาเลีย ซึ่งมันคงต้องจบลงเหมือนกัน โบริสกำลังจะหันหลังกลับไป
 เมื่อเขาได้ยินคำว่า *ดูแดร์ ลูกสาว*

นั่นทำให้โบริสหยุดนิ่ง สมองเขาทำงานด้วยความเร็วแสง ถ้าเด็กสาวใน
 ชุดแดงคนนั้นเป็นลูกสาวของตระโหะ ไวย้ชะเนน เธอก็รู้มากเกินไปแล้ว เธอรู้ว่า
 ใครไล่ล่าเธอในป่า เธออาจรู้เรื่องนาตาเลีย แล้วก็เรื่องเงินด้วย เธอมางานเลี้ยงนี้
 ทำไมกัน

เขาควรเข้าไปคุยกับเธอให้แน่ใจว่าเธอจะปิดปากสนิทเหมือนพ่อของเธอ

ลูมิกกิพยายามดึงแขนออกจากการเกาะกุมของพ่อเอลิซา แต่เพราะ
 เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ เขาจึงรู้ดีว่าจะจัดการกับพวกที่ไม่ให้ความร่วมมือได้อย่างไร
 เขาบีบแขนเธอแน่น

"ตอบมาเดี๋ยวนี้! ทำไมเธอถึงมีกระเป๋าสุดเอลิซา" ลูมิกกิเห็นโบริส โซโคลอฟ
 เดินใกล้เข้ามา อะไรบางอย่างในดวงตาเขาทำให้เธอกลัว

ไวย้ชะเนนเข้าใกล้เธอจนน่าตกใจ

เขาสูดหายใจ "นี่ใช้น้ำหอมเอลิซาด้วยเหรอ" เขาไวยวาย

โซโคลอฟอยู่ห่างออกไปเพียงสองสามก้าว

ลูมิกกิต้องหนีแล้ว

เธอกระแทกกระเป๋าสุดเอลิซาเข้าที่อกไวย้ชะเนน

"เออ จั้นเอาไป แยะหน่อยนะที่น้ำหอมนะคืนไม่ได้"

ไวยะเนนตั้งตัวไม่ทันจึงคลายมือจากลูมิกกิเล็กน้อย แค่นั้นก็พอแล้ว ลูมิกกิดึงตัวเองออกมาและรีบวิ่งไปทางบันได เธอได้ยินโซโคลอฟส่งเสียงโหวกเหวกฟังไม่ได้ศัพท์เป็นภาษารัสเซียไล่ตามหลังเธอมา

ที่ชั้นบน เธอพบบริการแต่งกายเป็นอลิซในแดนมหัศจรรย์ถือถาดเครื่องดื่มอะไรสักอย่างที่น่าจะมีนมเป็นส่วนผสม คงจะเป็นไวต์รัสเซียน ลูมิกกิเอ่ยขอโทษในใจแล้วชวนถาดหล่นจากมือบริการสาว ทั้งของเหลวและแก้วกระจายเกลื่อนบันได เธอได้ยินเสียงโซโคลอฟลั่นและสบถ

นี่ช่วยซื้อเวลาไม่กี่วินาทีอันมีค่าให้ลูมิกกิ เธอกระซากรองเท้าส้นสูงออกจากเท้า พุ่งเข้าหาฝูงชน จับรองเท้าไว้แน่น เธอพุ่งตัวไปที่ประตูหน้าออกสู่ภายนอก เธอวิ่งผ่านทางเดินที่มีเทียนจุดตลอดทาง

ไฟเอเย่ จงเดินกับข้าเถิด เรื่องทั้งหมดนี้เริ่มรู้สึกเหมือนละครสืบสวนสอบสวน เรื่องทวินพีคส์เข้าไปทุกทีแล้ว ที่ยังขาดอยู่ก็คือคนแคะ

โซโคลอฟตะโกนเรียกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยข้างบน

"จับเธอ!"

ชายทั้งสองหันมาและขวางทางเธอไว้ ดูเย็นยักซ์สองตัว เธอไม่มีโอกาสรอดผ่านไปแน่

ลูมิกกิเปลี่ยนเส้นทางกะทันหัน โซโคลอฟตามมา มีกำแพงสูงล้อมรอบทุกด้านของอาคาร ลูมิกกิวิ่งไปยังมุมที่ไกลที่สุด มันมืดสนิท หิมะระคายฝ่าเท้าเธอ ซึ่งมีเพียงถุน่องบางๆ คลุมไว้

ลูมิกกิรีบสำรวจกำแพงด้วยมือ ไม่มีอะไรให้ยึดจับได้เลย แม้แต่ลิงก็คงปีนกำแพงนี้ไม่ได้ แต่แล้วเธอก็เห็นรูเล็กๆ เธอียดส้นรองเท้าเข้าไปในรูและปีนกำแพงโดยเหยียบบนรองเท้า เธอเกือบเสียการทรงตัวเพราะโซโคลอฟโผล่ถึงกำแพงแล้ว

เธอียดส้นรองเท้าอีกข้างเข้าไปในผนัง แล้วปีนขึ้นไปอีกก้าวใหญ่ๆ โซโคลอฟจับชายกระโปรงเธอไว้ได้

ชายกระโปรงขาด

รองเท้าพัง

รองเท้าหล่นลงไปบนหิมะ เหลือแต่สันอยู่บนกำแพง เท้าของลูมิกกิลอย อยู่กลางอากาศ ปราศจากที่เหยียบ แต่นิ้วมือเธอก็คว้าขอบบนของกำแพงไว้ได้ เธอกระเสือกกระสนดึงตัวเองขึ้นไป ขณะที่มือของโซโคลอฟเฉียดเท้าเธอ

ลูมิกกิหล่นลงไปบนกองหิมะนุ่มๆ อีกฟากกำแพง แทนที่โซโคลอฟจะ พยายามปีนกำแพงตามมาเอง เขากลับออกวิ่ง คงจะวิ่งไปที่ประตู ลูมิกกิลูกจาก กองหิมะที่สูงถึงน่อง ชายกระโปรงข้างหนึ่งขาด เผยให้เห็นขาข้างหนึ่งของเธอลอย ขึ้น ไปถึงสะโพก

ดีเหมือนกัน ลูมิกกิคิดขณะวิ่ง ไม่อย่างนั้นคงเคลื่อนไหวลำบากกว่านี้

วิ่งบนหิมะนั้นยาก และความหนาวเหน็บยังขบกัดเธอด้วยฟันที่คมราวมีดอีก ป่าทั้งปามืดเสียยิ่งกว่ามืด

โซโคลอฟตามหลังเธอมาห่างออกไปเรื่อยๆ ลูมิกกิเร่งฝีเท้าขึ้น นี่เป็นครั้งที่สามในช่วงสี่วันที่มีคนวิ่งไล่และเธอต้องหนีท่ามกลางหิมะหนาวเย็น

พยายามสามครั้งแล้ว ในนิทานพระเอกจะทำสำเร็จเสมอเมื่อพยายามครบ สามครั้ง สองครั้งแรกไม่สำเร็จ แต่ครั้งที่สามจะสำเร็จ เธอจะรอดอีกครั้ง หรือ คนที่ไล่ล่าเธออยู่จะจับเธอได้กันแน่

ครั้งที่สามคือมนตร์ขลัง สามครั้งแล้วคุณต้องเลิก นี่จะเป็นครั้งที่สามแบบ ไหนนะ

ทันใดนั้นเธอก็รู้สึกว่ามีบางอย่างเกาะส่วอกเปลือยเปล่าของเธอ เธอไม่สน เธอวิ่ง ลุย และกระเสือกกระสน จนในที่สุดเสียงของผู้ไล่ล่าก็แผ่วไป

เธอหลบสะโพก อะไรอุ่นๆ เปียกๆ ติดนิ้วมา เลือด โซโคลอฟยิงสะโพกเธอ แต่โชคดีที่กระสุนเพียงถากไปเท่านั้น กระสุนนั้นเลือดก็ไหลมากอยู่

ลูมิกกิไม่อยากคิดอะไร

เธอได้แต่วิ่ง ป่าโอบล้อมเธอไว้ราวกับวาริดำทะมึน

บัดนี้ได้ก็น้อยผู้นำสงสารอยู่ตัวคนเดียวในป่าใหญ่ เด็กน้อยหวาดกลัวยามเห็นใบไม้บนต้นไม้ ไม่รู้จะหันไปขอความช่วยเหลือจากที่ใด จากนั้นเธอก็ออกวิ่งผ่านหินแหลมคมและขวากหนาม ผ่านสัตว์ประหลาดที่กระโดดผิงออกมาแล้วก็เดินเลยเธอไปโดยไม่ทำอันตรายใดๆ เธอก็วิ่งไปตราบเท้าที่ขายังมีแรง จนกระทั่งราตรีมาเยือน

28

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเด็กสาวผู้ซึ่งวิ่งเสียจนขาหมดแรงจะไปต่อ แล้วเธอก็วิ่งต่อในความคิดและความฝันของเธอ ขาเรียวแข็งแรงปราดเปรียววิ่งข้ามกองหิมะ แทบไม่ทิ้งร่องรอยบนหิมะขาวนุ่ม เธอหนีเฉกเช่นผู้ที่รู้ว่าตัวเองเป็นอิสระ และรู้ว่าไม่มีใครมาจับเธอได้

ลูมิกกิโอนเอนไปมาระหว่างเขตแดนแห่งการรู้สึกตัวและการหมดสติ เธอไม่หนาวอีกต่อไป เธออบอุ่นดี เธอรู้ว่านี่อาจไม่ใช่เรื่องดี แต่เธอก็ไม่สนอีกต่อไป เธอนอนบนหิมะ

เธอคิดถึงเลือดที่ไหลเป็นทางจากสะโพกลงสู่หิมะ เธอนึกภาพว่าเลือดสีแดงนั้นจะกลายเป็นเกลียวสวยงามตัดกับหิมะสีขาว ก่อให้เกิดลวดลายวิจิตรเป็นระยะทางประมาณสักสองสามฟุตหรือมากกว่านั้นพาดผ่านทั้งป่า

เธอมองเห็นตัวเองจากข้างบนราวกับว่าเธอลอยอยู่สูงขึ้นไปสามสิบเมตร ผมหวีดำยาวสยายตัดกับหิมะคล้ายวงรัศมี แม้ชุดราตรีจะขาดก็ยังคงส่องแสงแวววาวราวถักทอขึ้นจากทับทิมสีแดงสด ลายเกลียวขยายออกไปเรื่อยๆ เรื่อยๆ สวยงาม ไม่น่าเกลียด

นั่งน่านเกลียด นั่งอ้วน ผอมเป็นไม้เลื้อยปี พันประหลาด เสียง
น่ำรำคาญ ผมนันเยิ้ม รองเท้าสกปรก แขนมีแต่ขน นั่งโง่ ใจเงา ประหลาด
นั่งตัวร้าย นั่งผู้หญิงหากิน

ไปเอาเสื้อผ้าพวกนั้นมาจากไหน กองขยะละสิ

พ่อแม่แกต้องอับอายที่ต้องเดินกับแก

ถ้าฉันหน้าตาแบบนี้ ฉันจะไม่ออกจากบ้าน

แกต้องถูกเก็บมาเลี้ยงแหงๆ

ไม่มีใครอยากจูบแกหรอก

ไม่มีใครรักแกลงแน่

ร้องให้ทำไม ถ้ามันเจ็บก็บอกสิ อ้อ เจ็บเธอ หุบปากเดี๋ยวนี้ ไม่งั้นจะ
ช่วยให้ร้องให้ออกมาจริงๆ

แก่น่าเกลียดเสียจนอาจดูดีกว่าถ้ามีรอยขี้สั๊กหน่อย

คำพูด คำพูด คำพูด คำพูด คำพูด คำพูด คำพูด คำพูด วลี ประโยค
คำถาม เสียงตะโกน หยิก ข่วน ตี ลาก ดึง ผลัก เตะ

เธอไม่ใช่คำพูดพวกนั้น เธอไม่ใช่เสียงตะโกนหรือชื่อที่เขาเรียก เธอไม่ใช่
สิ่งเลวร้ายที่พวกเขาพนันใส่เธอราวกับหมากฝรั่งไร้รสชาติ เธอไม่ใช่หมัดหรือรอย
ฟกช้ำที่พวกนั้นทำ เธอไม่ใช่เลือดที่ไหลออกจากจมูก เธอไม่ได้อยู่ใต้อาณัติของ
พวกเขา เธอไม่ได้เป็นของพวกเขา

ภายในตัวเธอยังมีส่วนหนึ่งที่ไม่มีใครแตะต้องได้ เธอคือเธอ เธอคือตัว
ของเธอเอง และภายในตัวเธอคือจักรวาล เธอจะเป็นอะไรก็ได้ตามที่ต้องการ เธอ
จะเป็นใครก็ได้

อย่ากลัว เธอไม่ต้องกลัวอีกแล้ว

"ฉันไม่ต้องกลัวอีกแล้ว" ลูมิกิกกระซิบกับตัวเองเบาๆ

ไอน้ำออกมาจากปากเธอ

เธอยังจำหน้าพวกนั้นได้ดี เสียงหัวเราะแบบเด็กสาวที่ก้อง ก้อง ก้อง ใน
ห้องโถงของโรงเรียนแม้ว่าโรงเรียนจะเลิกและตึกก็เงียบแล้ว

เธอยังจำได้ โดยเฉพาะกลิ่น ช่วงปีแรกๆ นั้นมันคือกลิ่นหอมปลอมๆ

น่าคลื่นเหียนของยางลบ แล้วก็กลิ่นขนมหวานที่แอบกินระหว่างพัก กลิ่นลูกอมราสป์เบอร์รี่และเชเอม กลิ่นลมหายใจรดหน้าเธอ ทั้งหวานเค็มปนกัน ลิปกอสกลิ่นทอฟฟี่ มะม่วง และเปปเปอร์มินต์ น้ำหอมเดอบอดีซ้อปกลิ่นวานิลลา น้ำหอมขวดแรกที่แม่พวกนั้นยอมให้ใส่มาโรงเรียน จากนั้นก็เป็นกลิ่นน้ำหอมจริงๆ ที่เปลี่ยนไปตามวัน อารมณ์ เสื้อผ้า และแฟชั่น กลิ่นประจำสีชั้นของเอสคาดา

เธอเรียนรู้ที่จะจำกลิ่นเหล่านั้นได้อย่างรวดเร็วและแม่นยำ เพื่อที่จะบอกได้จากระยะไกลว่าเมื่อไหร่พวกนั้นจะเลี้ยวมาตรงหัวมุม บางครั้งมันก็ช่วยได้ บางครั้งเธอก็มีเวลาซ่อน แต่ปกติไม่ค่อยมีประโยชน์ จากนั้นเธอก็เรียนรู้ว่ากลิ่นน้ำหอมผสมกลิ่นเครื่องสำอางกลิ่นไหนที่เธอกลิ่นได้เพียงใด หรือกลิ่นปัสสาวะค้างอยู่ในชักโครกห้องน้ำชายเหม็นขนาดไหนยามที่เธอถูกกดหัวจุ่มลงไปนั้น และถูกสั่งให้เสียกระเบื้องแข็งๆ เย็นๆ นั้น

เธอจำชื่อพวกนั้นได้ เธอจำชื่อพวกนั้นได้เสมอ

อันนา-โซเฟียกับวาเนสซา

มันกินเวลาตั้งแต่ประถมหนึ่งจนถึงกลางมัธยมสาม ทุกๆ ปีมีเธเหล่านั้นแรงเยอะขึ้น คำพูดรุนแรงมากขึ้น แรงที่ตีหนักขึ้น ลูมิก็ยังไม่รู้เลยว่าทำไมทั้งสองจึงเลือกเธอ บางทีเธออาจยังไม่ถูกใจหรืออาจเพราะเธอไม่ยิ้มเลย บางทีเธออาจพูดผิดโดนเสียงและผิดเวลา แต่ก็ไม่ใช่เหตุผลหรอก เธอเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วว่าเธอจะไม่มีวันเปลี่ยนตัวเองหรือพฤติกรรมของเธอให้อันนา-โซเฟียและวาเนสซาพอใจจนยอมปล่อยให้อยู่อย่างสงบ

ลูมิก็ไม่เคยบอกใครเลย เธอไม่คิดว่าการบอกคือทางเลือกหนึ่ง ความเงียบเป็นกฎประจำบ้านของเธอ อย่าถาม อย่าบอก ทุกอย่างจะดีเองถ้าไม่พูดเรื่องไม่ดีออกมาดังๆ รอยขีด รอยแผลถลอก ข้อมือขึ้น เสื้อผ้าขาด ทุกอย่างอธิบายได้หากจำเป็นต้องหาคำอธิบาย โรงเรียนคือสนามรบ และลูมิก็ยังไม่เคยแน่ใจได้เลยว่าใครคือเพื่อน ใครคือศัตรูกันแน่ กลยุทธ์ของเธอคือคิดวิเคราะห์อย่างระมัดระวัง พยายามลดการสูญเสีย หากบอกครูจะทำให้สถานการณ์ยิ่งแย่ไปกว่าเดิม เธอต้องคิดไว้ก่อนว่าครูจะไม่เชื่อเธอ อันนา-โซเฟียกับวาเนสซาวิธีที่จะเสแสร้งต่อหน้าผู้ใหญ่ รอยยิ้มของพวกนั้นทั้งงดงามราวกับนางฟ้าแถมยังดูไร้เดียงสา

ความรุนแรง การทรมาน และการยอมจำนน ลูมิกก็ไม่ได้คิดว่าสิ่งที่เธอประสบ คือ "การถูกกลั่นแกล้ง" เพราะมันฟังเหมือนเป็นเรื่องเล็ก ชั่วคราว และง่ายดาย ก็แค่เรื่องสนุกนิดหน่อย ก็แค่เรื่องล้อเล่น ก็แค่ผลลัคนิดเดียว อ้อ เธอล้มลงไปเอง ก็แค่เรื่องเล่นๆ ในหมู่พวกเรา

ตอนมัธยมสองลูมิกก็เริ่มแอบวิ่งและยกน้ำหนัก เธอตัดสินใจว่าจะต้องมีร่างกายที่แข็งแรงที่สุดเพื่อที่เธอจะวิ่งหนีให้ได้ และเธอก็ทำได้ดีขึ้นเล็กน้อยทุกครั้ง แต่ก็ไม่ได้ทำให้ฝันร้ายจบลงสักที

จนครั้งหนึ่ง บ่ายแก่ๆ วันหนึ่งในฤดูหนาว เมื่อพระอาทิตย์กำลังจะลับขอบฟ้า และสนามโรงเรียนก็ว่างเปล่า ลูมิกก็ซ่อนอยู่หลังถังขยะเปียกจนกระทั่งแน่ใจว่า วาเนสซาและอันนา-โซเฟียออกไปแล้ว เธอทนกลืนตลบอบอวลของเปลือกกล้วย และซูปถั่วที่เหลือทิ้งคลุ้งอยู่ในอากาศเย็นเฉียบ ซึ่งส่งคลื่นความร้อนออกมาจาก กระบวนการย่อยสลาย เธอรองจนทุกอย่างเงียบสนิท แสงสนธยาสีน้ำเงินปกคลุม สนามโรงเรียนในที่สุด ความสงบแท้ๆ

ลูมิกก็ออกมาจากที่ซ่อน เธอเคลื่อนไหวโดยปราศจากเสียง หลอมรวมไปกับเงาสีเทา กลายเป็นเพียงลมแผ่วเบาเยื้องไปบนพื้นหิมะ เธอได้ยินเสียงรถหวางออกไปไม่กี่ช่วงถนน เธอได้ยินเสียงสุนัขเห่าจากสวนสาธารณะไกลๆ เธอได้ยินเสียงหิมะไหลลงมาจากหลังคาโรงเรียน แต่เธอก็กลับได้ยินเสียงฝีเท้าของวาเนสซาและอันนา-โซเฟียซ้ำเกินไป สายไปแล้ว เธอวิ่งด้วยแรงขาพลั้งเผลอ แต่ก็เร็วไม่พอ เด็กสาวทั้งสองลากเธอมาyingมูมหลังสนามที่มีกำแพงอิฐตั้งอยู่ ขณะวิ่งไปที่กำแพง ลูมิกก็ถอดถุงมือออกและยึดใส่กระเป๋ เธอคว้าอิฐซุซุระ พยายามจะปีนกำแพง เท้าของเธอไม่มีแรง อากาศหนาวเหน็บทำให้นิ้วของเธอเย็นจนแข็ง จับอะไรไม่อยู่ เธอติดกับแล้ว

ลูมิกก็หันกลับมา หลังของเธอชนกำแพงอิฐ เธอเตรียมพร้อมถูกหวาด เธอเรียนรู้ที่จะตั้งรับ รู้ว่าป้องกันตัวเองอย่างไรจึงจะดีที่สุด รู้ว่าเมื่อไหร่ควรหายใจเข้าและออก รู้ว่าเมื่อไหร่ต้องเกร็งกล้ามเนื้อและผ่อนคลาย เธอหวังว่าการทำร้ายครั้งนี้จะไม่ยาวนาน เธอหนาวและปวดปัสสาวะ เธออยากกลับบ้าน อยากกินปลาอย่างเสียบไม้ที่ไหม้เล็กน้อยของพ่อ และทำการบ้านโดยไม่ต้องคิดถึงอะไรทั้งนั้น

อันนา-โซเฟียและวาเนสซาเข้ามาใกล้ พวกนั้นไม่ได้พูดอะไร ความเงียบ
เลวร้ายกว่าคำเหยียดหยามและคำขู่ เพราะมันเพิ่มพูนจนกลายเป็นความตระหนก
ซึ่งทำให้ลูมิกกิริรู้สึกขมปาก เด็กสาวทั้งสองรีบเข้าหาเธอราวกับหมาป่า ลูมิกกิ
อยากเจอหมาป่าหิวโหย โกรธเกรี้ยว มากกว่าสองคนนี่ที่ผมเป็นประกายยามต้อง
แสงสนธยาและปากแดงงาววาว สิ่งมีชีวิตจำพวกนี้นั้นอันตรายกว่ามาก เพราะหัวใจ
ของพวกมันสูบฉีดน้ำแข็งแทนที่จะเป็นเลือดอุ่นๆ

ลูมิกกินับถอยหลังช้าๆ เริ่มจากสลิป เฝ้ารอการทำร้ายร่างกายชุดแรกอยู่ เธอ
ไม่อาจรู้ได้เลยว่ามันจะเป็นการปลักเบาๆ ที่ไหล่ การเตะอย่างจังที่ท้อง หรือการ
ถ่มน้ำลายกลืนเปปเปอร์มินต์รดหน้า

สลิป แก้ว แปด เจ็ด...

ทันใดนั้นเอง ลูมิกกิริรู้สึกว่ามึนบางอย่างร้อนแรงเติบโตขึ้นภายใน แปลกดี
ไม่รู้สึกเหมือนว่ามาจากตัวเธอ ความโกรธ ความเดือดดาล ความปรารถนาอย่าง
ไม่ลืมหูลืมตาที่จะเลิกกลัว ตัวเลขหายไปสิ้น ความคิดมลายไป เวลาและสถานที่
สาบสูญ หลังจากนั้นเธอก็ไม่เคยบอกได้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง ความทรงจำ
ชิ้นหนึ่งของเธอหายไป เกิดรูโหว่หนึ่งในเรื่องราวที่ต่อเนื่อง

เธอคร่อมตัวของอันนา-โซเฟียอยู่บนพื้นหิมะ ต่อยหน้าอันนา-โซเฟีย
สุดแรงเกิด ที่ข้อนิ้วของเธอมียางสิ่งอุ่นและคล้ำ เธอจำได้ราวๆ เป็นเลือดกำเดา
ของอันนา-โซเฟีย เธอรับรู้มากกว่าจะรู้สึกวาวเนสซาพยายามจะลากเธอออกไป
ศอกของเธอกระแทกท้องวาเนสซา และวาเนสซาก็ยอมแพ้

ลูมิกกิก็รู้เลยว่าต่อยอันนา-โซเฟียไปกี่ครั้ง เธอมองตัวเองจากที่โหนสลักแห่ง
ห่างไกลออกไป เห็นเด็กสาวน้ำตาน้ำมูกไหลอาบแก้มลงมาถึงคาง แขนของเธอ
ยกขึ้นได้ แต่แรงก็น้อยลงไปทุกขณะ นี่ใช่ตัวเธอจริงหรือ มันต้องกลับกันสิ อันนา-
โซเฟียร้องคร่ำครวญและป้องกันใบหน้าไว้ วาเนสซาก็มึนงงและกิริตร้องให้ลูมิกกิ
หยุด มันไม่ได้กลับกันหรอกหรือ ทันใดนั้นลูมิกกิก็กลับมามีสติ รู้สึกถึงร่างอ่อน
ระทวยของอันนา-โซเฟียที่นอนอย่างยอมจำนนอยู่ใต้ตัวเธอ แล้วโทสะก็หายไป

เธอยืนขึ้น ขาสั่น มือห้อยเพราะหมดแรง ความหนาวเย็นกัดกินนิ้วเธอ
เธอเช็ดหน้าที่เปียกชุ่ม อันนา-โซเฟียลุกขึ้นนั่งตัวงอ มีวาเนสซาคูกเข่าอยู่ข้างๆ

พวกนั้นไม่กล้าสบตาลูมิกกิ เธอก็ไม่มองตาพวกนั้นเช่นกัน ไม่มีใครพูดอะไร ความเงียบเสียงดังกว่าคำพูด

ลูมิกกิกลับบ้านด้วยขาที่ลั่นอย่างอ่อนล้า เธอไม่กลัวว่าสาว ๆ พวกนั้นจะตามมาเอาคืน เธอไม่กลัวอะไรทั้งนั้น ไม่รู้สึกละไรทั้งสิ้น ไม่คิดถึงอะไรเลย เมื่อถึงครึ่งทาง เธอหยุดและอาเจียนข้างถนน ชุบถั่วที่ออกมาหน้าตาเหมือนตอนก่อนที่เธอจะกินเข้าไปจนน่าประหลาดใจ

พอถึงบ้าน เธอตรงไปเข้าห้องน้ำก่อนที่พ่อกับแม่จะเห็น เด็กสาวที่จ้องเธอจากในกระจกคือคนแปลกหน้า บนแก้มมีรอยเลือด ลูมิกกียกมือขึ้นแตะด้วยความสงสัย เด็กสาวในกระจกก็ทำเหมือนกัน เลือดนั้นไม่ใช่ของเธอ แต่เป็นของอันนา-โซเฟีย ลูมิกกิล้างหน้าหนึ่งครั้ง สองครั้ง สามครั้ง สี่ครั้ง ด้วยน้ำร้อนเท่าที่เธอจะทนได้ เธอถูสบู่ที่มีกลิ่นแสบไปหมด

เมื่อเช้านอนคืนนั้น เธอก็หลับไปทันทีและนอนยาวทั้งคืนโดยไม่ฝันถึงอะไรเลยจนเช้า พอเสียงโทรศัพท์ของเธอดังขึ้น เธอรู้สึกแยกว่าที่เคย แยกว่าทุกเช้าหลังจากที่เธอถูกอัดจนหมดเสียงอีก

ลูมิกกิแน่ใจว่ามันไม่จบเท่านี้ อันนา-โซเฟียกับวาเนสซาต้องไม่ยอมแน่ เธอจะต้องถูกทำโทษด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง จะเป็นทางการหรือไม่ก็ตาม พวกนั้นจะไม่ยอมลดราวาศอกเรื่องแค้นเป็นแน่

หนึ่งวันผ่านไป แล้วก็สอง แล้วก็สามวัน หนึ่งสัปดาห์ หนึ่งเดือน ไม่มีอะไรเกิดขึ้น อันนา-โซเฟียกับวาเนสซาไม่ได้ยุ่งกับเธอเลย ใช่ เธอยังถูกโดดเดี่ยวจากเพื่อนทั้งชั้น ไม่มีใครเต็มใจคุยกับเธอ แต่ก็ไม่มีการทำร้าย การด่าทอ หรือข้อความทางโทรศัพท์ซึ่งเป็นคำขู่มาเธออีกต่อไป

ทุกอย่างหยุดลงเสียอย่างนั้น

ลูมิกกิค่อย ๆ วางใจ เธอหายใจสะดวกขึ้น ฤดูใบไม้ผลิมาถึง หอบเอาแสงแดดที่เจิดจ้าขึ้นและวันไปเรียนที่น้อยลงมาด้วย ขณะฟังคนอื่นฮัมเพลงประจำฤดูร้อนที่เธอรู้จักซึ่งมักร้องกันวันจบการศึกษา ลูมิกกิรู้สึกได้ว่าบางอย่างที่หนักอึ้งและมีดমনคลายมือจากเธอแล้ว เมื่อได้รับใบประกาศนียบัตรจบมัธยมสาม เธอก็เดินสู่แสงแดด ฤดูร้อน และอิสรภาพ

หิมะส่องแสงสีเหลือง ตามด้วยลัม ลักพักก็เป็นสีเขียว ลูมิกกิเห็น
แสงไฟและได้ยินเสียงดังป๊อป ดวงดาวสีทองตกลงมาจากฟ้า ดอกกุหลาบยักษ์
ค่อยๆ มีชีวิตชีวา ผลิบาน ละลาย และละลายหายไป ยูนิคอร์นวิ่งสู่อำนาจจันทร์
ดวงดาวล้วนเด่นระบ่ำ พลุมากมาย

คงเพื่อเป็นเกียรติแด่หมีขาว

น่าจะประมาณเที่ยงคืนครึ่ง

ลูมิกกิก็นึกถึงเครื่องบอกตำแหน่งที่ขา เธอนึกถึงคำสั่งที่ให้ไว้กับเอลิซาใน
กรณีที่เธอไม่กลับจากงานหรือรายงานตัวตอนเที่ยงคืน

เธอต้องออกจากงานก่อนนาฬิกาตีบอกเวลาเที่ยงคืน

แต่นั้นเป็นนิทานอีกเรื่องนี่ ชินเดอเรลลาหรือเปล่า

เสียงพลุยังดังต่อเนื่อง ลูมิกกิถอยไปกับกลิ่นหากลีสี เธอรู้สึกสบายดี
แค่เหนื่อยเท่านั้น

"ทุกคืนเมื่อไฟดับลง คำคืนที่แท้ก็มาถึง"

เพลงกล่อมเด็กนั้นร้องแบบนี้หรือเปล่านั้น

ผันสีน้ำเงิน

น้ำเงิน น้ำเงิน น้ำเงินสดใส

เป็นเวลาพักหนึ่งที่ลูมิกกิกคิดว่าเสียงพลุยังคงดังอยู่ แต่แล้วก็รู้ว่าเสียงที่
ได้ยินไม่ใช่เสียงพลุ และเสียงกรีดร้องก็ดังขึ้น

ผ่นังสีขาว กลิ่นยา แสงไฟจ้า

กลิ่นไส้ รู้สึกลับตตๆ อยู่สักแห่งไกลๆ ลูมิกกิอ่อนล้าเกินจะนึก มีรส
ยาฆ่าเชื้ออยู่ในปากเธอ

ดิง ดิง ดิง มีอะไรไหลเข้ามาในร่างกาย ตัวเธอติดอยู่กับอะไรบางอย่าง
เธอจำได้คลับคล้ายคลับคลาว่าวัตถุต่างๆ รอบตัวเธอเหล่านี้มีชื่อเรียก แต่เธอไม่มี
แรงจะคิดเรื่องนั้น

มีคนเดินไปมาหน้าแสงไฟ

หน้าคุ่นๆ

แม่ พ่อ

เสียงอยู่ไกลออกไป หลังกระจก เหนือผิวน้ำ อีกฟากผนัง

"หมอบอกว่าเธอพ้นขีดอันตรายแล้ว ไม่ต้องร้องนะ ที่รัก เธอจะไม่ใช่ไร
เธอเป็นนักสู้"

"ฉันหยุดคิดไม่ได้จริงๆ จะอยู่ยังไงถ้าต้องเสียเธอไปอีกคน"

"ไม่หรอก จู๋"

อีกคนหรือ ใครอีกคนที่พอกับแม่เสียไป ลูมิกก็อยากถามแต่พูดเป็นคำ
ไม่ออก แค่ว่าเปิดปากพูดยังต้องใช้ความพยายามมหาศาล เธอแค่อยากจะหลับ
เธอจะจำไว้ถามทีหลัง หลังจากนั้นก่อน หลังจากที่เธอได้หลับยาวสักร้อยปี

แต่นั้นไม่ใช่หนทางอีกเรื่องหรอกหรือ เจ้าหญิงนิทราหรือเปล่า

ลูมิกก็รู้สึกที่ตัวเธอค่อยๆ จมลงไปทีเดียว ลงไปในความนุ่ม จมผ่านพุง
ราวกับว่าเป็นชั้นก้อนเมฆ และเธอก็กำลังบินอยู่

บทส่งท้าย สี่เดือนต่อมา

บนโปสการ์ดที่มีภาพถ่ายขาวดำของชายร่างกายกำยำอุ้มลูกแมว
อยู่ในตำแหน่งหมื่นหม่ ลูมิกก็ไม่ต้องดูก็ได้ว่ามาจากใคร

ห่วยดี!

ทุกอย่างที่สี่โอเค แม้ไม่ค่อยกังวลเหมือนแต่ก่อน และฉัน
ก็นอนหลับยาวได้ทั้งคืนโดยที่ไม่สะดุ้งตื่นอยู่เรื่อย และก็ไม่ต้อง
คอยหันมองข้างหลังเวลาที่เดินถนนอีกแล้ว ก็ดีนะที่มีเวลาพัก
จากเรื่องทั้งหมดบ้าง ฉันจะสมัครเรียนเสริมสวยที่สี่ ถ้าเข้าได้ก็
จะเริ่มเรียนฤดูใบไม้ร่วงนี้เลย ฉันมั่นใจมากกว่านี้แหละคือทาง
ของฉัน

เยเนนา

ป.ล. ฉันคุ้นกับสี่โอใหม่แล้ว ฉันไม่หันเวลาได้ยินคนเรียก
ชื่อเก่าบนถนนหรือที่ไหนก็ตาม

ป.ล. 2 ฉันไม่ได้ไปหาพ่อเลย วันหนึ่งฉันอาจจะไป ฉันยังทำใจไม่ได้ เธอคงเข้าใจอยู่แล้วละ แค่ว่าเขียนเรื่องอะไรเกี่ยวกับเขาฉันก็เริ่มร้องไห้แล้ว

ป.ล. 3 ฉันถักถุงมือให้เธอ เดี่ยวส่งไปรษณีย์ไปให้ โทษทีที่ฉันไปหน้อย ตอนนี้อาจจะเข้าไปแต่ห้ามใช้ช่วงฤดูใบไม้ร่วงหน้าแน่นอน

ลูมิกกิยิ้ม เธอมองออกไปนอกหน้าต่าง เอลิซา หรือตอนนี้คือเยนนาพูดถูก นี่ก็ปลายเดือนมิถุนายนแล้วและอากาศก็ยิ่งร้อนจนน่าประหลาดใจ ทุกอย่างเบ่งบานและเปล่งประกาย

เธอรู้สึกดีที่ได้ยินว่าเอลิซาสบายดี พ่อของเธอกับโซโคลอฟติดคุแล้ว พวกเขาถูกดำเนินคดีอย่างรวดเร็วจนน่าตกใจ กรมตำรวจกระวีระवादอยากทำคดีนี้ให้จบโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อปรับปรุงภาพลักษณ์ ทั้งสองได้รับโทษยาวนาน ลินนาร์ต คาสค์ ลูกน้องของโซโคลอฟก็ถูกส่งเข้าคุกเช่นกัน เอลิซากับแม่ของเธอย้ายไปอยู่อีกภาคของประเทศและเปลี่ยนชื่อเรียบร้อย นับว่าเป็นเรื่องที่ดีควรทำในสถานการณ์เช่นนี้ เอลิซาสาบานหลายรอบกับกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนว่าเธอจะไม่แตะต้องยาเสพติดอีกแล้ว ลูมิกกิเชื่อเธอ เอลิซากับแม่จะต้องหาวิธีใหม่ในการดำเนินชีวิตและอยู่ด้วยกันเป็นครอบครัว ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องแย่อะไร

ลูมิกกียกมือคลำผมสั้น ๆ ของตัวเองที่หลังคอ เธอยังไม่คุ้นกับผมสั้นแม้ว่าเธอจะรู้สึกเป็นอิสระดี เมื่อแรกผมสืบลอนด์ไพล์ออกมาชัดเจนได้ผมบ๊อบที่ย้อมดำของเธอ ดูเหมือนเธอกำลังจะหัวล้าน เธอจึงตัดสินใจตัดสั้น การย้อมผมครั้งแรกแล้วครั้งเล่าไม่น่าพิสมัย และเธอก็เกลียดการผสมผสานระหว่างผิวขาวและผมดำที่รังแต่จะสร้างความสนใจให้ชื่อของเธอ เธอจึงตัดสินใจตัดสั้นกุดและปล่อยให้สีผมเป็นธรรมชาติ เธอยังชอบความเรียบง่ายของผมสไตน์อีกด้วย

ความเป็นจริงก็คือเธอรู้สึกปลอดภัยกว่าที่เห็นเด็กสาวคนใหม่จ้องมองกลับมาในกระจก แทนที่จะเป็นเด็กสาวคนที่ไปงานเลี้ยงของหมีขาว ไม่ใช่เธอกลัว

ใครในงานเลี้ยงจะจำเธอได้บนถนน ผู้คนมักจะตาบอดอย่างน่าประหลาดใจเมื่อภาพที่เห็นถูกลบออกจากบริบทดั้งเดิม เพราะไม่มีใครจินตนาการได้ว่าเด็กสาวไร้เครื่องสำอาง เดินกระโดดกระเดกอยู่บนถนน สวมรองเท้าคอมแบตเก่าๆ และเสื้อแจ็กเกตทรงทหารสีเขียว จะเป็นหญิงบริการชั้นสูงที่งานเลี้ยงได้หรือ บทสรุปของเรื่องนี้แสนง่าย เธอไม่เคยไปที่นั่น สมONGคนเราก็น่าจะเท่านี้ ینگแท้ แต่ที่จริงก็ถือว่าเธอโชคดี

ตลอดสองเดือนที่ผ่านมา เอลิซาหรือเยนนาส่งโปสต์การ์ดมาหาเธอสองสามครั้ง ลูมิกกิเก็บไว้ได้พื้นหลอกของลิ้นชักบนสุดของโต๊ะเครื่องแป้งในห้องนอนเก่าของเธอ

ใช่แล้ว เธอกลับมาอยู่ที่บ้านอีกครั้ง ที่รีห์เมกินันและ บ้านที่เธอโตมา หลังจากเหตุการณ์ทั้งหลายในฤดูหนาว ตำรวจสอบปากคำเธอก่อน แล้วพ่อแม่ของเธอก็สอบปากคำเธออีกรอบ เธอบอกทั้งสองคนน้อยที่สุดเท่าที่จำเป็น พ่อแม่ยื่นกรานให้เธอกลับบ้าน "อย่างน้อยก็แค่ช่วงนี้" ลูมิกกิยอมทน แม้ว่าห้องนอนเก่าของเธอจะเต็มไปด้วยวันเก่าๆ และดูเล็กเหลือเกิน เธอเดินทางไปโรงเรียนที่ตัมเปเรด้วยรถไฟ แม้ว่านั่นหมายความว่าเธอจะต้องตื่นในเวลาที่ไม่ค่อยดีนัก

แค่ช่วงนี้

ลูมิกกิหวังว่าจะโน้มน้าวพ่อแม่ของเธอได้ภายในฤดูร้อนนี้ว่าเธอสามารถอยู่คนเดียวที่ตัมเปเรได้อย่างปลอดภัยอีกครั้ง

ไม่มีใครที่โรงเรียนมองเธอแปลกๆ เพราะไม่มีใครรู้อะไรเรื่องนี้ กาสแปรกับตุ๊กกาถูกล่อออกจากโรงเรียนหลังจากที่ข่าวเรื่องใช้ยาเสพติดและบุกรุกโรงเรียนหลุดออกมา ทุกอย่างถูกจัดการอย่างเงียบเชียบที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ที่โรงเรียนก็มีข่าวลือบ้าง แต่ไม่มีใครโยงลูมิกกิเข้ากับเรื่องนี้ ข่าวลือบางเรื่องก็ใส่ไข่เติมน้ำ แต่ไม่มีเรื่องไหนที่จะใกล้เคียงความจริงอันน่าคลั่งเลย

เตระโหะ ไวซ์เซเนนอยู่ในคุก โบริส โซโคลอฟก็อยู่ในคุก หมီးชาวไม่อยู่ทั้งสองไม่อยู่ในคุก

ลูมิกกิต้องหุบปากเงียบเกี่ยวกับทั้งสองตอนถูกสอบปากคำ เธอรู้ว่าถ้าเธอพูดอะไรออกไปก็มีแต่จะทำให้ตนเองต้องลำบาก เธอไม่มีหลักฐานพิสูจน์ว่าแฝด

คู่ นั้น พัวพันกับเรื่องผิดกฎหมาย ที่จริงเธอก็ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับทั้งสองคนเลย

และตำรวจก็ไม่ได้ถาม สถานที่จัดงานเป็นชื่อของบอริส โซโคลอฟ และทุกอย่างก็ทำในชื่อเขา ไม่มีหมีขาวอย่างเป็นทางการ ไม่มีใครเคยเห็นหรือได้ยินเกี่ยวกับเขา เธอ หรือพวกเธอ

ลูมิกกิชอบโปสการ์ดอย่างเกียจคร้าน เอลิซาชอบส่งโปสการ์ดมากกว่าเขียนอีเมล นี่เป็นเรื่องประหลาดอีกเรื่องสำหรับภาพลักษณ์อันลึกลับของเธอ รายละเอียดที่ต่างไปซึ่งลูมิกกิประหลาดใจและเห็นค่าความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเอลิซา เธอคิดถึงเอลิซาตอนที่เธอวาดรูปดอกกุหลาบตรงมุมด้านล่างของภาพ "ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนสาว" ของเธอ อันที่จริงก็มองไม่เห็นหรือถ้าไม่สังเกตดี ๆ

เธอเก็บโปสการ์ดรวมไว้กับแผ่นอื่นๆ ได้ลิ้นชักนั้นยังมีซองจดหมายที่เธอได้รับทันทีหลังจากที่ออกจากโรงพยาบาลมาอยู่ที่บ้าน ภายในซองมีแบงก์ห้าร้อยยูโรสองใบ หนึ่งพันยูโร มันเป็นส่วนเล็กน้อยเหลือเกินจากสามหมื่นยูโรซึ่งใครๆ คงลืมไปหมดแล้ว เธอไม่รู้ว่เอลิซา ตักกา และกาสแปร์ซ่อนเงินไว้อีกหรือไม่ แต่เธอก็ไม่อยากจะรู้หรอก

หนึ่งพันยูโรก็พอแล้วที่จะเป็นค่าเก็บความลับ

ลูมิกกิคุ้นเคยกับการมีความลับ เธอเก็บความลับไว้ตลอด บางทีก็เรื่องเล็ก บางทีก็เรื่องใหญ่ เธอปิดลิ้นชักโต๊ะเครื่องแป้ง และคิดว่าเธอกำลังเก็บความลับอื่นๆ ด้วย ความลับที่เธอไม่มีหลักฐานจะพิสูจน์ได้

หมีขาว และความจริงที่ว่เธอเคยเจอพวกเขา

เรื่องอันนา-โซเฟียกับวาเนสซาและสิ่งทีพวกเขาทำกับเธอตั้งแต่ประณมจนถึงมัธยม

เรื่องคนสำคัญที่พ่อแม่เธอสูญเสียไป แต่เธอก็ไม่เคยรวบรวมความกล้าไปถามได้เลย ในบ้านซึ่งตกแต่งด้วยเรื่องทีไม่อาจแตะต้อง คงแค่ตกแต่งใหม่ให้เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นไม่ได้หรอก

และความลับอีกเรื่องหนึ่งก็คือภาพทีลูมิกกิถืออยู่ตอนนี้ แน่อนว่ภาพถ่ายเป็นหลักฐานชิ้นหนึ่งทีแสดงว่คนในภาพนั้นมียู่จริง แต่ไม่มีข้อพิสูจน์ว่ลูมิกกิ

เคยรักเขา หรือเขาเคยรักลูมิกกิ ถ้าเขาเคยรัก เธออยากเชื่ออย่างนั้น

เธอชอบคำภานนั้นอย่างระวังด้วยนิ้วโป้ง ผมสั้นสีน้ำตาลอ่อนซึ่งเปลี่ยนจากสีเหลืองอ่อนเป็นสีน้ำตาลแดง แก้ม ใหญ่ และแขน เธอถูกสะกดอีกครั้งด้วยตาสีฟ้าคู่นั้น ซึ่งทำให้นึกถึงดวงตาของเจ้าสุนัขฮัสกี้ บางคนอาจคิดว่าตาคู่นั้นช่างเต็มไปด้วยความสงสัยและน่ารังเกียจ แต่ลูมิกกิมองลึกลงไปกว่านั้น เธอเห็นความอบอุ่น ความลึกลับ ความสุข และแสงสว่าง

ความโหยหาบีบรัดท้องไส้ของเธออย่างแข็งแกร่งจนน่าประหลาด ลูมิกกิคิดว่าเธอปล่อยวางได้แล้ว แต่เธอก็คิดผิดเท่าที่ความผิดจะเป็นไปได้

ชื่อของเขายังติดอยู่ที่ริมฝีปาก ชื่อที่เธอทั้งกระซิบและตะโกนร้องออกมา เธอยังก้าวข้ามผ่านเขาไปไม่ได้ เธอยังไม่พร้อมจะเดินต่อไป ไม่ใช่ตอนนี้ และอาจไม่ใช่ตลอดไป

ลูมิกกิสือกลิ้นซึก แม้ว่าจะรู้ว่ามันปลอดภัยก็ตาม เธอกำกุกญแจเล็กๆ ขึ้นสนิมไว้ มันส่องประกายแต่ก็สลัวๆ เท่านั้น มันเรียบง่าย ไม่สะดุดตา

กาลครั้งหนึ่งมีกุญแจดอกเล็กๆ ที่ไขล็อกอันไหนก็ได้

เทพนิยายไม่ได้เริ่มต้นแบบนั้น แต่เรื่องสดใสอื่นๆ ต่างหากเล่า

บัดนี้ สีแดงเสื้อที่ซักกลสีขาวมากขึ้นทุกขณะ
แผ่ขยายไปบนพื้นกว้าง คืบคลานไต่ริมเสี้ยนเกล็ดหิมะใส
สีแดงบางส่วนกระเซ็นไปทั่วนั้น และหากมันมีเสียง
สีแดงเหล่านั้นคงแผดเสียงปกคลุมผิวหิมะอย่างไม่ต้องสงสัย

เธอชื่อลูมิกก็ แปลว่า สโนว์ไวต์
แต่ชีวิตของเธอช่างแตกต่างจากเจ้าหญิงในเทพนิยาย
ลูมิกก็วัยสิบเจ็ดอาศัยอยู่ตามลำพัง ไกลจากพ่อแม่และอดีตที่ทิ้งไว้เบื้องหลัง
ไกลจากผองเพื่อน ชั่วซบซิบ และปาร์ตี้ของหนุ่มฮอตสาวสวย

แต่แล้ววันหนึ่งกลางฤดูหนาวอันเย็นยะเยือก
ลูมิกก็พบรถบรรทุกสีแดงกำชุกซ่อนอยู่ในห้องมืดของโรงเรียน
นับจากวันนั้น โลกที่เธอพยายามก่อร่างไว้อย่างดีเริ่มพังทลาย
และยามเล็ดลอดหลบหนีหิมะขาวโพลน
ก็อาจสายเกินไปเสียแล้วที่จะช่วยชีวิตคนใกล้ตัว... หรือแม้แต่วเธอเอง

SALLA SIMUKKA

นักเขียนนวนิยายแนว Young Adult ชื่อดังชาวฟินแลนด์ เจ้าของรางวัล
Topelius Prize (รางวัลสำหรับนวนิยายเยาวชนของฟินแลนด์) ประจำปี
2013 เคยมีผลงานนวนิยายหลายเล่มและรวมเรื่องสั้นสำหรับผู้่าน
รุ่นเยาว์หนึ่งเล่ม นอกจากนี้ยังทำงานเขียนบทโทรทัศน์ บทวิจารณ์หนังสือ
และงานแปล ปัจจุบันอาศัยอยู่ในเมืองตัมเปเร ประเทศฟินแลนด์

 NANMEEBOOKS www.nanmeebooks.com

หมวดนวนิยายสำหรับเยาวชน/นักสืบสายลับ

ราคา 145 บาท

ISBN 978-616-04-2962-2

9 786160 429622